

SOPOCKI
DOM AUKCYJNY
1990

AUKCJA MALARSTWA POLSKIEGO

14 CZERWCA (ŚRODA) 2023, godz. 19.00

w siedzibie Sopockiego Domu Aukcyjnego
Warszawa, ul. Nowy Świat 54/56

WYSTAWA PRZEDAUKCYJNA:

od 31 maja 2023 r.

Warszawa, ul. Nowy Świat 54/56

poniedziałek – piątek 11–18, sobota 11–15

tel. 22 828 96 98, warszawa@sda.pl

Ewa Tokarzewska – 603 280 950, ewa.tokarzewska@sda.pl

Iwona Kozicka – 603 280 940, iwona.kozicka@sda.pl

Aleksandra Pawlikowska – 605 474 955, aleksandra.pawlikowska@sda.pl

licytacja online:
live.sda.pl

Katalog dostępny na stronie: www.sda.pl

KUPUJ DZIEŁA SZTUKI TAK, JAK CI WYGODNIE.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom, nasz dom aukcyjny przekazuje w ręce kolekcjonerów sztuki możliwość licytowania wyjątkowych obiektów online. Proces odbywa się poprzez darmową aplikację mobilną lub przeglądarkę internetową na naszej stronie: live.sda.pl

POBIERZ APLIKACJĘ MOBILNĄ LUB ZAREJESTRUJ SIĘ NA STRONIE I KORZYSTAJ Z UDOGODNIEŃ, KTÓRE OFERUJEMY:

Licytuj samodzielnie z dowolnego miejsca przez aplikację na urządzenia mobilne lub stronę internetową

Bądź na bieżąco! Obserwuj ulubionych artystów i śledź dostępność ich dzieł

Otrzymuj powiadomienia o nowych aukcjach organizowanych przez Sopocki Dom Aukcyjny

Uzyskaj dostęp do transmisji live każdej licytacji organizowanej przez nas

Zarejestruj się szybko i bezpiecznie na wszystkie nasze aukcje

Personalizuj naszą aplikację mobilną i licytuj w sposób, który preferujesz

live.sda.pl

Młodość była jednym z naczelných motywów sztuki symbolizmu, młodość traktowana jako kategoria egzystencjalna i filozoficzna zarazem, zderzona ze starością i nieuchronnym przemijaniem. Moderniści pojmowali ją jako czas radosnej, „świętej” wiosny, na który pada obezwładniający cień jesieni. Stąd tak popularny w młodopolskim malarstwie portret dziecięcy, który zyskał wymiar filozoficznej przypowieści o ludzkim losie, stając się nośnikiem znaczeń wykraczających daleko poza idylliczny czas dzieciństwa. W wizerunku dziecka kumulował się splin końca wieku i dekadenski lęk przed nieznanym. Ale we wszystkich tych rolach dziecko zachowało swą delikatność i kruchość.

Irena i Łukasz Kossowscy, *Malarstwo polskie. Symbolizm i Młoda Polska*, Warszawa 2010, s. 177–178

1

Jacek Malczewski

(1854 Radom – 1929 Kraków)

Portret chłopca w kapeluszu, 1902 r.

olej, płótno, 37 × 20,5 cm,
sygn. i dat. l.d.: J. Malczewski/1902

cena wywoławcza: 110 000 zł
estymacja: 150 000 – 200 000 zł

Czołowy przedstawiciel symbolizmu w polskim malarstwie przełomu XIX i XX wieku. Studiował w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych, m.in. w pracowniach W. Łuszczkiewicza i J. Matejki oraz w paryskiej École des Beaux-Arts u E. Lehmana. Był jednym z założycieli stowarzyszenia „Sztuka”. Od 1902 roku należał do Stowarzyszenia Artystów Polskich, był też członkiem wiedeńskiej Secesji. W latach 1897–1900 oraz 1910–1921 piastował stanowisko profesora Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Wczesny okres twórczości artysty, nawiązujący do tradycji realizmu, zdominowany był przez tematy inspirowane polską poezją romantyczną i baśnią ludową oraz odwołujące się do martyrologii Sybiru. Następnie zwrócił się ku symbolizmowi, tworząc własną, oryginalną emblematykę. Wykonał też liczne portrety, często połączone z elementami symbolicznymi i alegorycznymi.

Intelektualne i sensualne fascynacje Siemiradzkiego skupiały się na wąskim czasowo i terytorialnie wycinku antyku. Wiązał się zazwyczaj z końcowym okresem republiki i wczesnym cesarstwem, miejscem wydarzeń zaś były okolice, często nadmorskie, Rzymu i Neapolu. W jego obrazach dostatnie i pozbawione zmartwień życie patrycjuszki wydaje się bierne, kontemplacyjne, sceptyczne, nastawione hedonistycznie i epikurejsko do świata, przeniknięte melancholią i jakby przecuciem przyszłego upadku. Tylko niewolnicy, którzy dostarczają im przeżyć i podnieć artystycznych, ludycznych i seksualnych, są elementem aktywnym, twórczym, wolnym od pesymizmu.

Jerzy Malinowski, *Malarstwo polskie XIX wieku*, Warszawa 2003, s. 198

2

Henryk Siemiradzki

(1843 Pieczenięgi k. Charkowa –
1902 Strzałkowo k. Częstochowy)

Szkic śpiącego mężczyzny

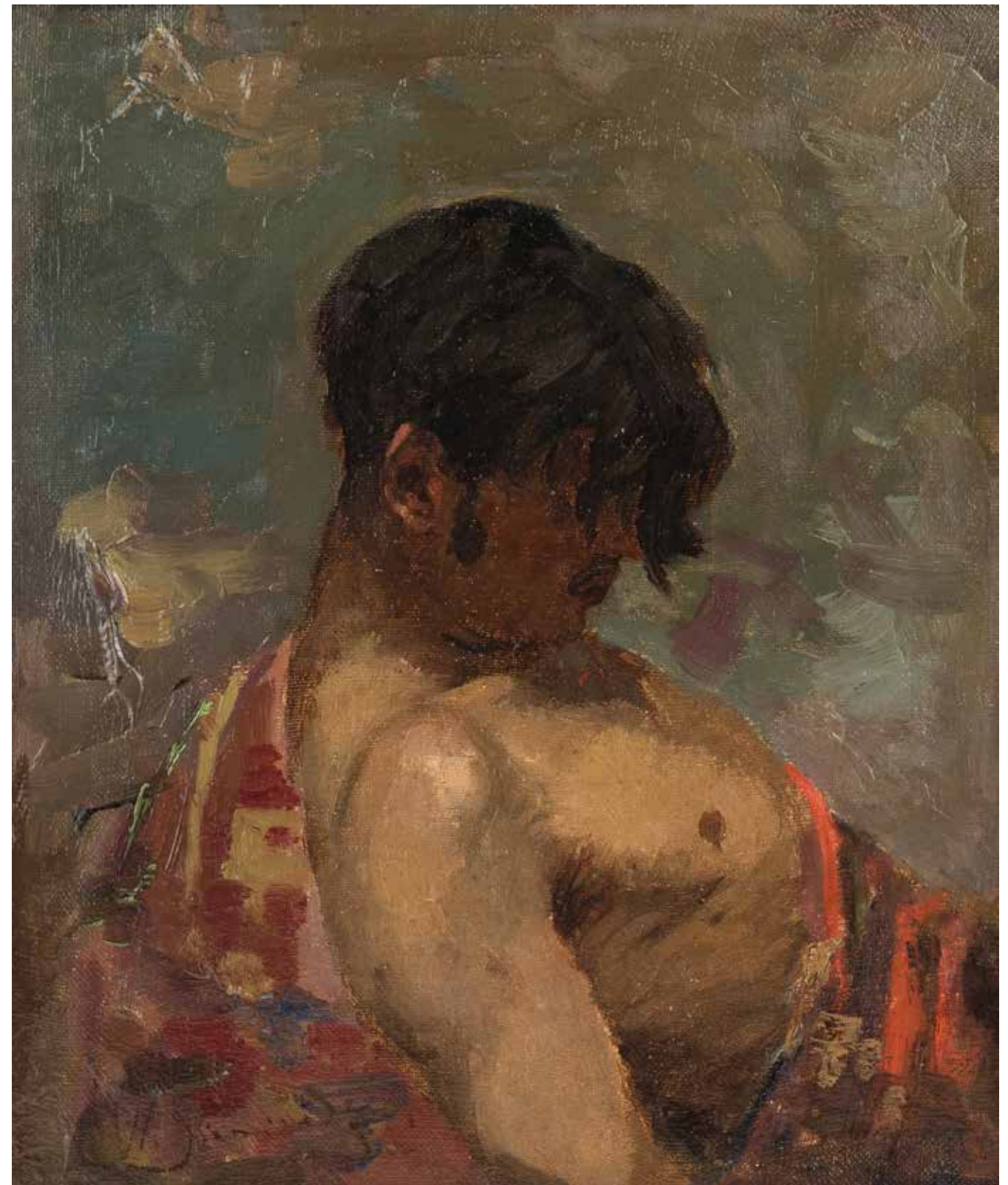
olej, płótno, 27 × 23 cm, sygn. l.d.:
H Siemiradzki, na odwrocie naklejka
warszawskiego Salonu Sztuki Abe Gutn-
jera oraz pieczęcie muzeum kijowskiego

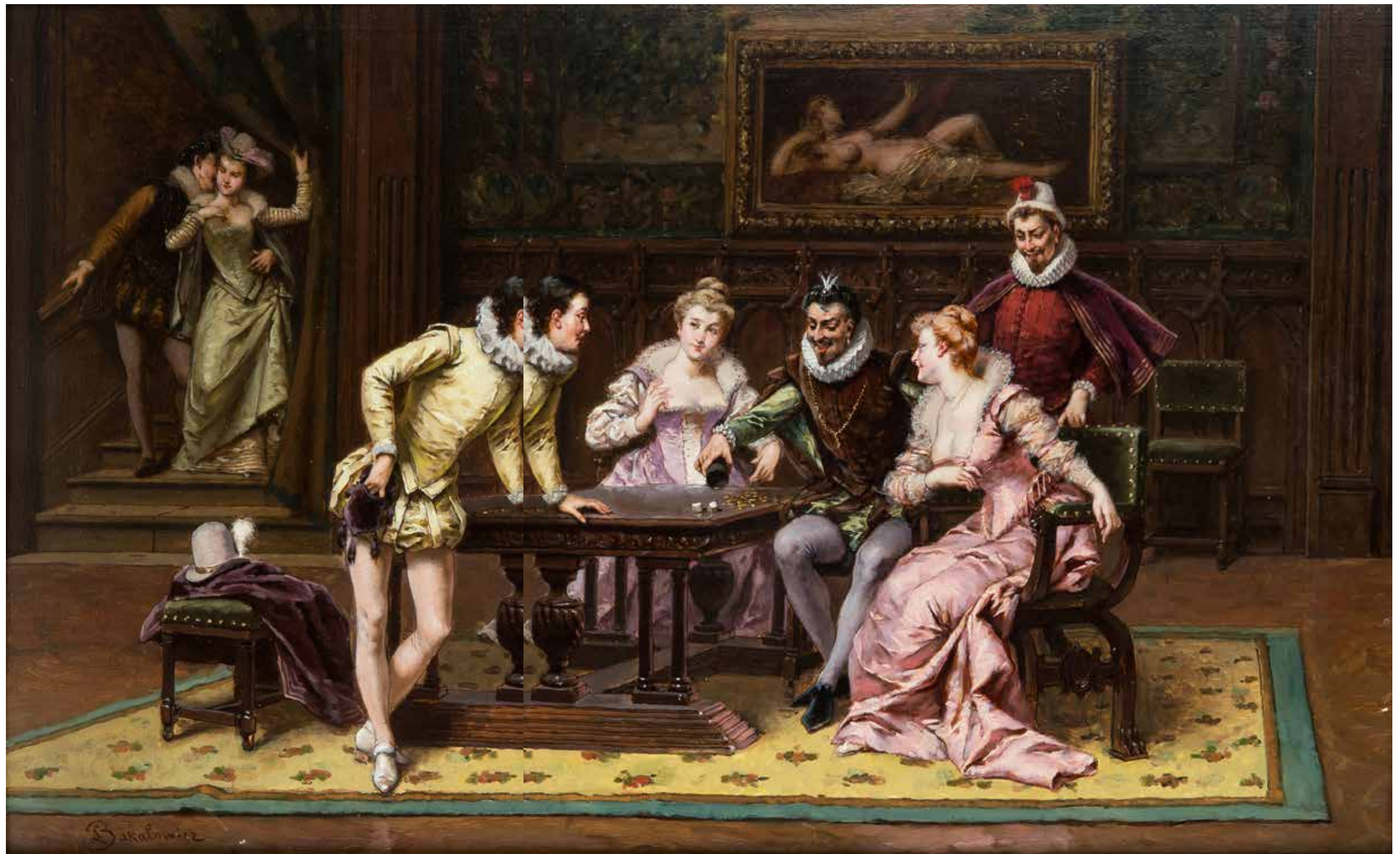
Pochodzenie:
kolekcja prywatna, Polska

Do obrazu dołączona Opinia
Adama Konopackiego z 2023 r.

cena wywoławcza: 80 000 zł
estymacja: 100 000 – 120 000 zł

Wybitny przedstawiciel malarstwa akademickiego. Do 1871 r. studiował w Akademii w Petersburgu. Edukację malarską kontynuował przez rok u K. Piloty'ego w Monachium, gdzie nawiązał kontakty z polonią skupioną wokół J. Brandta i M. Gierymskiego. Na stałe Siemiradzki osiadł w Rzymie, ale utrzymywał kontakty z akademią petersburską. Był najbardziej utytułowanym z polskich malarzy, członkiem paru liczących się akademii europejskich i kawalerem wielu cennych odznaczeń. Artysta osiągnął mistrzostwo w komponowaniu wielopostaciowych, pełnych patosu i nasyconych kolorem scen. Głównym źródłem tematów był dla niego antyk, a zwłaszcza schyłek cesarstwa rzymskiego. Z pasją i pietyzmem odtwarzał antyczną architekturę, galerie antycznych rzeźb, śródziemnomorską roślinność. Miał genialny zmysł dekoracyjny, niespotykane wycucie gry światła i umiejętność wyrafinowanego prowadzenia linii konturu. W 1879 r. Siemiradzki ofiarował narodowi polskiemu monumentalny obraz „Pochodnie Nerona” i zapoczątkował w ten sposób utworzenie krakowskiego Muzeum Narodowego.

3

Władysław Bakałowicz

(1833 Chrzanów – 1903 Paryż)

Gra w kości

olej, deska, 38 × 60 cm,
sygn. l.d.: Bakałowicz

Pochodzenie:
kolekcja prywatna, Polska

cena wywoławcza: 70 000 zł
estymacja: 120 000 – 150 000 zł

W latach 1849-54 kształcił się w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych. W roku 1863 wyjechał do Paryża i osiadł tam na stałe. W okresie od 1865 do 1883 r. wystawiał swoje prace w Salonach paryskich. Swą sztukę prezentował także w Brukseli, Berlinie, Wiedniu, Londynie i Nowym Jorku; w kraju: w Warszawie, Krakowie i Lwowie. Był doskonałym portrecistą, a jego specjalnością był portrety i sceny rodzajowe w kostiumach historycznych. Przedstawiał przede wszystkim epizody z dziejów Francji, sceny z czasów Henryka III i Ludwika XII. Dworskie i salonowe sceny malowane przez Bakałowicza charakteryzowały się teatralną aranżacją wnętrza, dbałością o precyzyjne wykańczanie detalu, realistycznym rysunkiem i maestrią w odtwarzaniu barokowych i rokokowych tkanin. Mistrzowsko operował miękkim modelunkiem światłocieniowym, nadając kobiecym twarzom wyraz tajemniczego piękna.

W języku i kulturze Młodej Polski panowała swoista „moda kwiatowa”. Świat roślin, a zwłaszcza kwiatów, cieszył się dużą popularnością i wśród artystów, i wśród zwykłych zjadaczy chleba, którzy chętnie posługiwali się tzw. „mową kwiatów” w grach salonowych. Ludzie sztuki wykorzystywali motywy florystyczne nie tylko w funkcji dekoracyjno-ornamentacyjnej, ale również jako składniki artystycznego kodu, elementy znaczące, niosące określony przekaz. (...) Zainteresowanie młodopolan florystyką, a zwłaszcza motywami kwiatowymi, wynikało z ważnej funkcji, którą kwiaty pełniły w dziewiętnastowiecznej kulturze obyczajowej mieszczańsko-szlacheckiej. Nie bez znaczenia był również fakt, że podobne zjawisko rozwijało się w europejskiej literaturze modernizmu i symbolizmu²⁴. W społeczeństwie dziewiętnastowiecznej Polski funkcjonowało mocne przekonanie, że kwiaty mają swój własny język. Rodzaj rośliny, kolor jej płatków, odpowiedni dobór i ułożenie kwiatów w bukietcie wyrażały czasami więcej niż dziesiątki słów. Przejawem przeświadczenia o istnieniu kwiatowego języka były szeroko rozpowszechnione tzw. „mowy kwiatów”, które stanowiły trwałe elementy życia towarzyskiego i obyczajowego.

Beata Kuryłowicz, *Semantyka nazw kwiatów w poezji Młodej Polski*,
Białystok 2012, s. 32–33

4

Leon Wyczółkowski

(1852 Huta Miastkowska k. Kielc –
1936 Warszawa)

Bukiet kwiatów, 1922 r.

akwarela, papier, 42 × 31 cm, opisany,
sygn. i dat. l.d.: pani Misikowej (?)
LWyczół/1922

cena wywoławcza: 28 000 zł
estymacja: 40 000 – 50 000 zł

W latach 1869–1875 uczęszczał do Szkoły Rysunku i Malarstwa w Warszawie, gdzie uczył się pod kierunkiem W. Gersona. Następnie, po krótkim pobycie w akademii monachijskiej, podjął studia w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych w pracowni J. Matejki. Po skończeniu nauki, w roku 1880, zamieszkał we Lwowie, by w roku następnym przenieść się do Warszawy, gdzie prowadził prywatną szkołę malarstwa. Podróżował po Podolu i Ukrainie, zaś w roku 1889 przebywał w Paryżu. W latach 1895–1929 mieszkał w Krakowie, piastując stanowisko profesora w tamtejszej SSP. Od roku 1934 prowadził z kolei katedrę grafiki w ASP w Warszawie. Uczestniczył w wielu wystawach tak w kraju, jak i za granicą. Prezentował swoje prace m.in. w Paryżu, Berlinie, Monachium, Florencji i Nowym Jorku. Początkowo tworzył w technice olejnej, jednak około 1900 r. zaczął sięgać po pastel, akwarelę i tusz; w tym czasie zainteresował się również grafiką. Podejmował tematykę historyczną i rodzajową, malował portrety oraz sceny salonowe. Szczególne też miejsce w twórczości artysty zajmował pejzaż, malowany zwłaszcza na Polesiu, Ukrainie oraz w Tatrach. Twórczość Wyczółkowskiego znamionuje realizm oraz wrażliwość na zagadnienia światła i koloru.

„Kochany panie Julianie, Bóg cię tu zesał – kochaj Nieśwież, jak Nieśwież ciebie pokochał.”

Słowa wypowiedziane przez księcia Macieja podczas pożegnalnego toastu, wieńczącego niemal miesięczny pobyt artysty w majątku książąt Radziwiłłów na Polesiu. (cyt. za: J. Fałat, „Pamiętniki”, Katowice 1987, s. 159)

5

Julian Fałat

(1853 Tuligłowy – 1929 Bystra)

Powrót z polowania

gwasz, tektura, 31 × 78 cm,
sygn. i opisany p.d.: jFałat Nieśwież,
na odwrocie naklejka z Antykwariatu
Czesława Garlińskiego w Warszawie

cena wywoławcza: 90 000 zł

estymacja: 120 000 – 150 000 zł

Czołowy reprezentant malarstwa pejzażowego i rodzajowego okresu Młodej Polski. W latach 1869–1871 studiował w krakowskiej SSP, a następnie w akademii monachijskiej w pracowni A. Strähubera i G. Raaba. W tym okresie związał się z J. Brandtem. Zaproszony przez cesarza Wilhelma II, poznanego podczas polowania u Radziwiłłów w Nieświeżu, do Berlina, spędził tam 10 lat malując sceny myśliwskie dla cesarza i dworu. W 1895 objął stanowisko dyrektora krakowskiej SSP i dokonał w niej gruntownej reformy programu nauczania. Od 1905 pełnił funkcję rektora uczelni. W okresie 1919–1921 mieszkał w Toruniu, gdzie założył Konfraternię Artystów. Swe prace pokazywał regularnie od 1874 w krakowskim TPSP, gdzie w 1925 r. odbyła się retrospektywna prezentacja jego twórczości. Wystawiał w warszawskich salonach Krywulca i Garlińskiego. Indywidualne wystawy artysty odbyły się w Warszawie, Poznaniu, Krakowie, Lwowie i za granicą, m.in. w Paryżu, Chicago, wielokrotnie w Berlinie, Monachium, Wiedniu, Wenecji i Rzymie. Był odznaczany złotymi medalami na międzynarodowych ekspozycjach w Berlinie, Monachium i Dreźnie oraz Wstęgą Komandorii Orderu Polonia Restituta. Malował pejzaże z Litwy, Polesia, podgórze Beskidu Śląskiego, widoki starego Krakowa. Największą popularność przyniosły mu pejzaże zimowe, szczególnie te przedstawiające zakola rzeczne. Wirtuozeria, wrażliwość na kolor, umiejętność oddania najsubtelniejszych odmian barwy i światła pozwalają zaliczyć go do najwybitniejszych artystów polskich.

O czwartej rano, przy 20-stopniowym mrozie, stajemy w Borodzieju, o 13 wiorst od Nieświeża. Maleńka zasypana śniegiem stacyjka (...) – oto moje pierwsze wrażenie. Śnieg skrzypi pod nogami, mróz trzaskający: to inny świat, inna zima, niż te, które oglądałem dotychczas.

J. Fałat, *Pamiętniki*, Katowice 1987, s. 140

13 lutego 1886 r. to data przełomowa w karierze zawodowej Fałata. Tego dnia artysta przybył do Nieświeża, by za pomocą pędzla udokumentować przebieg polowań zorganizowanych przez księcia Antoniego Radziwiłła dla goszczącego w jego majątku Wilhelma Pruskiego. Podczas trwającego kilka tygodni pobytu na Polesiu, Fałat towarzyszył przyszłemu cesarzowi, a wydarzenie to odbiło się dużym echem wśród społeczeństwa i prasy. Artysta znalazł się „na językach” wszystkich, a były to pełne zachwyty oceny powstałych w tym czasie prac. Od tego momentu malarstwo o tematyce myśliwskiej, do tej pory kojarzone przede wszystkim z twórczością Kossaka i Chełmońskiego znalazło nowego koryfeusza. Sceny z polowań zdominowały dorobek artystyczny Fałata. Motywów oraz inspiracji dostarczała malarzowi także nobilitująca funkcja nadwornego artysty cesarza Wilhelma II Hohenzollerna, któremu tak, jak podczas pobytu w Nieświeżu, tak podczas polowań w lasach wokół pałacyku myśliwskiego Hubertusstock, Fałat niestrudzenie towarzyszył służąc swoim pędzlem. Obrazy i akwarele poświęcone polowaniom cieszyły się bardzo dużym uznaniem wśród krytyków i społeczeństwa. Ekspozowane na międzynarodowych wystawach i salonach sztuki w zagranicznych ośrodkach życia artystycznego takich, jak Berlin, Monachium, Paryż, Madryt, zyskiwały powszechne zaciekawienie. Prace te były również wielokrotnie wyróżniane prestiżowymi nagrodami: Złotym Medalem II klasy na VI Międzynarodowej Wystawie Sztuki w monachijskim Glaspalast oraz Grosse Goldene Medaille für Kunst na Wielkiej Akademickiej Wystawie Sztuki w Berlinie. Nie bez znaczenia na taki stan rzeczy zapewne miała wyrosła z polskiej kultury szlacheckiej afirmacja myślistwa i łowiectwa. Tematyka ta w połączeniu z umiejętnością Fałata do odwzorowania natury z naciskiem na jej impresyjny wymiar oraz biegłością artysty w trafnym postrzeganiu zachowań i fizjonomii postaci, stanowiła przepis na dzieło wielce pożądane. W obrębie dzieł inspirowanych łowiectwem, można wyodrębnić u Fałata i przytoczyć za Malinowskim cztery zasadnicze kręgi tematyczne: wyjazd na polowanie, podejście do zwierzyny (nagonka), odpoczynek myśliwych po polowaniu oraz powrót z polowania.

J. Malinowski, *Julian Fałat*, Warszawa 1985, s. 29

O charakterze danej twarzy stanowi jej kształt i barwa. Czoło, nos, oczy, usta, broda nie tylko swoim kształtem wyrażają daną indywidualność, ich zabarwienie w równym prawie stopniu wpływa na wyraz twarzy, podobnież, jak to zabarwienie zmienia się odpowiednio do różnych poruszeń czuciowych. Przystawienie za pomocą środków sztuki malarskiej tego indywidualnego charakteru, ze wszystkimi jego właściwościami, jest zadaniem portretu. Chodzi tu o odtworzenie danego, wiadomego człowieka, nie zaś jakiegoś idealnego, przeciętnego ludzkiego typu. (...) w fikcyjnym świecie sztuki malarz musi narzucić widzowi, zmusić go, by widział w ramach jego obrazu tylko danego człowieka, obserwował jego twarz, nie rozpraszając uwagi na żadne uboczne szczegóły.

Stanisław Witkiewicz, cyt. za: E. Micke-Broniarek,
Malarstwo polskie. Realizm, naturalizm, Warszawa 2007, s. 73-74

6

Aleksander Orłowski

(1777 Warszawa – 1832 Petersburg)

Portret brodatego mężczyzny,
1814 r.

olej, tektura, 34 × 25,5 cm,
sygn. monogramem wiązonym l.d.:
18 AO 14

Reprodukowany:
Malarstwo Polskie w kolekcji Ewy i Wojciecha Fibaków, Warszawa, 1992, s. 4

Wystawiany:
23 maja – 9 sierpnia 1992 – Warszawa,
MNW, Malarstwo polskie w kolekcji Ewy
i Wojciecha Fibaków
22 sierpnia – 25 października 1992 – Po-
znań, MNP, Malarstwo polskie w kolekcji
Ewy i Wojciecha Fibaków”

Pochodzenie:
Polska, kolekcja prywatna
Kolekcja Ewy i Wojciecha Fibaków
Montreal, kolekcja Wandy Poznańskiej
(1979)

cena wywoławcza: 100 000 zł
estymacja: 150 000 – 200 000 zł

Rysunku i malarstwa uczył się w warszawskiej pracowni J.P. Norblina. Ponadto był uczniem M. Bacciarellego. Brał udział w Powstaniu Kościuszkowskim, jego prace stanowią ważną dokumentację tego wydarzenia. W 1802 r. wyjechał do Petersburga, gdzie został nadwornym rysownikiem-batalistą księcia Konstantego. W 1809 roku za obraz „Biwak kozaków” uzyskał tytuł akademika Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu. Od 1819 roku był członkiem Towarzystwa Naukowego w Krakowie. Jako pierwszy w Rosji zaczął uprawiać litografię. Malował pastelami i olejno. Tematy jego dzieł są różnorodne: sceny batalistyczne, wschodni jeźdźcy, sceny rodzajowe z życia wsi, orientalne typy Czerkiesów i Kirgizów, karykatury, portrety, heroizowane pejzaże – wszystkie dotyczą rzeczy dziejących się współcześnie. W pracach można dostrzec elementy malarstwa Rembrandta. Azjatyckich wojowników miał możliwość obserwowania po 1806 r, kiedy to ogłoszono werbunek koczowników do pospolitego ruszenia w związku z zagrożeniem ze strony Napoleona i znaleźli się oni w europejskiej części Rosji.

Ulubionym tematem Karpińskiego są również studia żywych kwiatów, zwłaszcza róż. Gdy wiosna nadejdzie – mówi Karpiński – co parę dni kupuję pęk róż, bez których nie mogę się wprost obejść. One są dla mnie szkołą kolorytu. Ich to subtelnym tonacjom zawdzięczam bardzo wiele. Nikt nie uwierzy, ile subtelnych odcieni i półtonów mieści się w jednym kwiecie róży. Na pozór tego się nawet nie widzi. Dopiero, gdy się zacznie malować, spostrzega się, jak wielką jest skala tonów i półtonów, które składają się na bogatą szatę tego królewskiego kwiatu. To też z prawdziwą pasją i z wyjątkowym przejęciem się poświęcam czas na studia kwiatów. I to ma dla mnie podwójne znaczenie, gdyż studium kwiatów pomaga mi bardzo w portrecie kobiecym.

W pracowni Alfonsa Karpińskiego, „Czas”, 1928, nr 40, s. 3

Karpiński lubił i lubi malować kwiaty. Odczuwa ich miękkość, kruchość ich łodyg, delikatność płatków i niemal ich woń. Te kwiaty są też w jego twórczości stroną niepoślednią.

Artur Schröder, *Alfons Karpiński, „Sztuki Piękne”, R. 4 (1927/1928), nr 8, s. 304*

W latach 1891–1899 studiował w krakowskiej SSP u F. Cynka, I. Jabłońskiego, W. Łuszczkiewiczza i L. Wyczółkowskiego oraz A. Ażbégó w Monachium (1903 r.). W latach 1904–1907 kontynuował naukę w ASP w Wiedniu u K. Pochwalskiego, następnie w latach 1908–12 w Paryżu w Akademii Willi oraz w 1922 r. w Akademii Colarossi. Podróżował do Włoch, Londynu i Budapesztu. Osiedł w Krakowie. Od 1899 r. systematycznie brał udział w wystawach krakowskiego TPSP, którego w latach 1918–27 był wiceprezesem. Ponadto wystawiał w warszawskim TZSP i IPS oraz wielokrotnie za granicą, m.in. w Monachium, Rzymie, Brukseli, Amsterdamie, Buffalo i Nowym Jorku. Indywidualne pokazy twórczości artysty miały miejsce w Krakowie, Lwowie i Poznaniu. We wczesnym okresie malował pejzaże, widoki ulic, z czasem jego domeną stały się wizerunki kobiet, akty oraz przedstawienia kwiatów w wazonie, umieszczone często we fragmentarycznie ukazanych wnętrzach salonu, malowane drobnymi pociągnięciami pędzla, miękko nakładaną plamą barwną. Stosowane przez Karpińskiego środki wyrazu, m.in. rozproszone światło, rozmyty kontur, zgaszone kolory wzmagają nastrój melancholii, emanujący z jego prac.

7

Alfons Karpiński

(1875 Rozwadów – 1961 Kraków)

Białe róże, 1932 r.

olej, tektura, 50 × 70 cm,
sygn. i dat. śr.: aKarpiński/32

cena wywoławcza: 18 000 zł •
estymacja: 25 000 – 35 000 zł

Fontanna na początku XX wieku
(źródło whu.org.pl)

Widok Zamku. Na pierwszym planie kolumna
Zygmunta (źródło: NAC)

W czterech rogach piedestału [kolumny Zygmunta] ustawiono posągi trytonów trzymających podniesione do ust konchy, z których tryskała woda. Trytony odlano w cynku i pobrązowano. Fontannę otoczono żeliwną balustradą. Modele trytonów wykonał śląski rzeźbiarz August Kiss, zaś odlew i pobrązowanie znana warszawska firma Karola Mintera.

Henryk Marconi, architekt, twórca pierwszego warszawskiego wodociągu, wypowiedź z 1855 roku, cyt. za: Krzysztof Lesiak, Kolumna Zygmunta – jej kolejne przekształcenia i restauracje, „Ochrona zabytków”, 1997, nr 2, s. 128

8

Zdzisław Jasiński

(1863 Warszawa – 1932 tamże)

Trytony przy Kolumnie Zygmunta na Placu Zamkowym, 1923 r.

olej, płótno naklejone na tekturę,
72 × 54,5 cm w świetle oprawy,
sygn. i dat. p. d.: Zd. Jasiński./1923

cena wywoławcza: 100 000 zł
estymacja: 130 000-150 000 zł

Wychował się w atmosferze sprzyjającej artystycznemu zacięciu. Jego ojciec prowadził firmę dekoratorską, brat natomiast był rzeźbiarzem. Wojciech Gerson w swojej Klasie Rysunkowej dawał mu pierwsze lekcje malarstwa. Studiował w Szkole Sztuk Pięknych w Krakowie u profesorów Leopolda Loefflera, Feliksa Szynalewskiego, Floriana Cynka i Jana Matejki. W Monachium przebywał od 1885 r., gdzie uczył się u Otto Seitza i Aleksandra Wagnera. W 1893 r. powrócił do Warszawy. Jego prace to także monumentalne malarstwo dekoracyjne, m.in. dla Filharmonii Warszawskiej, polichromie w katedrze we Włocławku i kolegiacie w Kaliszu, plafony w pałacach Petersburga. Preferował tematykę rodzajową, a także malarstwo symboliczne i alegoryczne oraz portrety i pejzaże. W 1897 roku odbył podróż do Italii. W 1904 roku zamieszkał w swoim majątku Przytęku k. Garwolina, a w 1910 roku osiadł w Warszawie. W 1921 był jednym z fundatorów grupy „Pro Arte”.

Jerzy Kossak, podobnie jak jego ojciec, bardzo interesował się historią cesarza Napoleona, malując często sceny ze stoczonych przez jego wojska walk. W wielu przypadkach były to przedstawienia symboliczne bądź alegoryczne, wszystkie cieszące się jednakową popularnością, dlatego wiele z nich powtarzał w całości lub we fragmentach.

Monika Kuhnke, *Niespodziewany powrót obrazu Jerzego Kossaka*, „Cenne, bezcenne/utracone”, 2001, nr 2, s. 27

9

Jerzy Kossak

(1886 Kraków – 1955 tamże)

Odwrót spod Moskwy, 1934 r.

olej, sklejką, 55,5 × 80 cm,
sygn. l.d.: Jerzy Kossak 1934

cena wywoławcza: 25 000 zł •
estymacja: 35 000 – 50 000 zł

Syn Wojciecha Kossaka. Już od najmłodszych lat uczył się rysunku i malarstwa pod okiem ojca i dziadka – Juliusza Kossaka. W czasie I wojny światowej służył w austriackiej armii. W latach 20-tych wraz z ojcem malował na zamówienie obrazy rodzajowe oraz portrety w dworach ziemiańskich. Wykonywał także obrazy na zamówienie oficerskich klubów, jednostek wojskowych. Jego obrazy w głównie niewielkich formatach nawiązywały do czasów napoleońskich i II wojny światowej. Jego ulubionym motywem malarskim był koń. Nie został także obojętny na urok tematyki folklorystycznej, często uwieczniając na swych płótnach wesela krakowskie, góralskie, po mistrzowsku podkreślając jej barwne i żywotowe aspekty. Malarstwo Jerzego cieszyło się ogromnym powodzeniem. Był pierwszym Kossakiem, który wprowadził do swojej twórczości element legend starogermańskich i celtyckich. Często w swych pracach powtarzał te same ujęcia i motywy. Brał udział w licznych wystawach.

Pierwszy warszawski wodociąg został uruchomiony w 1855 r. Jego projektantem był znany architekt, Henryk Marconi. Wodę do tego systemu czerpano z Wisły na wysokości ulicy Karowej, skąd pompy tłoczyły ją do wodozbioru umieszczonego na wzniesieniu w Ogrodzie Saskim. Obudowa stalowego zbiornika została zaprojektowana w formie Świątyni Westy, której antyczny pierwowzór znajduje się w Tivoli pod Rzymem. (...) Woda z wodozbioru zasilala, jako pierwszą w systemie, fontannę wielką w Ogrodzie Saskim. (...) Do dnia dzisiejszego z systemu fontann Marconiego pozostał jedynie wodozbiór w kształcie Świątyni Westy, który stanowi zbiornik wody do klimatyzacji Teatru Wielkiego, fontanna wielka w Ogrodzie Saskim i Syrenka z Rynku Staromiejskiego.

Krzysztof Lesiak, Janusz Mróz, *Wielka fontanna w Ogrodzie Saskim*, „Cenne, bezcenne/utracone”, 1998, nr 5, s. 12–13

10

Andrzej Novák-Zempliński

(ur. 1949)

*W Ogrodzie Saskim
w Warszawie*, 1986 r.

olej, płótno, 116 × 86 cm cm,
sygn. i dat. l.d.: A. Novák-Zempliński

cena wywoławcza: 20 000 zł •
estymacja: 30 000 – 40 000 zł

Studiował na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu i Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w pracowni profesorów Michała Byliny i Ludwika Maciąga [1]. Uprawia malarstwo sztalugowe, oraz zajmuje się projektowaniem architektonicznym i założeń ogrodowych. Głównym tematem jego malarstwa są konie i pejzaże z elementami architektury, także na zamówienie kolekcjonerów amerykańskich. Jednym z tematów bogatej twórczości były portrety janowskich arabsów, malowanych na specjalne zamówienia ich nowych właścicieli, np. ogier Bask doczekał się trzech portretów tego artysty. Tematyka prac malarskich związana jest głównie z wizerunkiem konia w różnych aspektach użytkowania. Są to więc portrety koni zasłużonych w hodowli, wybitnych koni wyścigowych oraz koni wierzchowych i zaprzęgowych, w pracy, w stajni, na pastwisku, podczas końskich jarmarków oraz w scenach batalistycznych, jak: „Wiedeń 1863”, czy „Bzura – krajobraz po bitwie”. Prywatnie artysta jest kolekcjonerem pojazdów konnych związanych z tradycją polskiego dworu. Od 2003 pełni funkcję prezesa Stowarzyszenia Domus Polonorum, którego celem jest „propagowanie w Polsce i za granicą tradycji dworu szlacheckiego i otaczającego go krajobrazu kulturowego”.

11

Jan Moniuszko

(1853 Wilno – 1908 Warszawa)

Scena dworska

olej, płótno dublowane, 76,5 × 115 cm,
sygn. p.d.: J. Moniuszko

cena wywoławcza: 30 000 zł
estymacja: 40 000 – 50 000 zł

Malarz, był synem kompozytora Stanisława Moniuszki. Swą artystyczną naukę rozpoczął w 1871 roku w warszawskiej Klasie Rysunkowej pod okiem Wojciecha Gersona oraz Aleksandra Kamińskiego. Naukę kontynuował w Petersburgu, w tamtejszej Akademii Sztuk Pięknych. Artysta malował przede wszystkim wykorzystując technikę olejną, chociaż w jego dorobku również można znaleźć akwarele oraz rysunki. W swej twórczości sięgał głównie po motywy rodzajowe oraz historyczne, a także w swoisty sposób łączył te dwa wątki. Swe prace wystawiał w warszawskim TZSP oraz Salonie Artystycznym, gdzie również miała miejsce zbiorowa wystawa jego prac. Jego twórczość charakteryzuje bardzo dobrze dobrana kompozycja przedstawianych scen. Artysta w doskonały sposób operował barwą oraz linią.

12

Wojciech Kossak

(1856 Paryż – 1942 Kraków)

Napad wilków, 1940 r.

olej, tektura, 50 × 70 cm, sygn. p.d.:
Wojciech Kossak, na odwrocie pieczęć
lakowa z herbem rodziny Kossaków oraz
naklejona opinia Tadeusza Dobrowolskiego
z 1942

cena wywoławcza: 42 000 zł

estymacja: 55 000 – 70 000 zł

W 1871 roku przerwał naukę w krakowskim gimnazjum i podjął studia w SSP w Krakowie pod kierunkiem Władysława Łuszczkiewicza. Trzy lata później, w 1874 roku wyjechał na dalsze studia do Monachium. Tam nauki pobierał u Aleksandra Straehubera, Aleksandra Wagnera oraz Wilhelma Lindenschmita. Dalsze studia malarskie kontynuował w Paryżu w latach 1877–1883. W roku 1895 wyjechał do Berlina, gdzie wraz z Julianem Fałatem namalował panoramę pt. Berezyna. Dzieło to odniosło bardzo duży sukces, a sam cesarz Wilhelm II namówił artystę do pozostania w Berlinie, w którym artysta faktycznie przebywał do 1902 roku. Kossak pracował także na dworze Franciszka Józefa II. W roku 1913 objął stanowisko profesora warszawskiej Szkoły Sztuk Pięknych. Uczestniczył w wielu wystawach krajowych między innymi w Krakowie, Lwowie, Warszawie, a także i zagranicznych – na paryskich Salonach, Budapeszcie, Pradze, Londynie i Petersburgu. Kossak jawił się jako niezrównany malarz scen batalistycznych i historycznych. Gloryfikował w nich wojsko polskie: ułanów, szwoleżerów, legionistów. Szczególnie chętnie i ze znanstwem malował konie.

W 1905 udał się na Huculszczyznę wraz z Fryderykiem Pautschem i Władysławem Jarockim, admiratorami tamtejszego folkloru. Huculi – rusińscy i wołoscy mieszkańcy Karpat Wschodnich – przybyli z Wołoszczyzny i Karpat Południowych, nie stanowili jednak jednorodnej grupy etnicznej, a raczej tygiel skupiający różne narodowości, które łączyła religia w obrządku wschodnim oraz narzecze, utworzone na bazie języka ruskiego, polskiego i dialektu wołoskiego. Stworzyli oni oryginalną kulturę materialną regionu w dorzeczu górnego Prutu, na którą składają się m.in. wyjątkowe wyroby rzemiosła artystycznego, w tym ceramiki. W okresie międzywojennym, po latach przynależności do monarchii austriackiej będącej następstwem rozbiorów, kraina ponownie znalazła się w obrębie Polski. Sichulskiego urzekł huculski koloryt, Huculszczyzna jawiła się mu jako niezbadany łąd stanowiący kulturowo-językowo-religijną mieszaninę ludu, którego byt podporządkowany jest rytmom przyrody. Malarz czerpał z niej kolory, wzory, faktury i wszczepiał do klasycznych tematów historycznych i religijnych.

Dossier utworu, Pracownia analiz i konserwacji dzieł sztuki NCP, Bydgoszcz, 2022

13

Kazimierz Sichulski

(1879 Lwów – 1942 tamże)

Huculi (Biesiada huculska),
ok. 1925 r.

olej, płótno, 79 × 119,5 cm,
sygn. i dat. p.d.: Sich/925, na odwrocie
słaboczytelna inskrypcja wykonana
ołówkiem

Do obrazu dołączona Dokumentacja
badawczo-konserwatorska z 2022

cena wywoławcza: 100 000 zł
estymacja: 130 000 – 180 000 zł

W latach 1900–1908 studiował w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych pod kierunkiem J. Mehoffera, L. Wyczółkowskiego i S. Wyspiańskiego, a następnie, w 1902 i 1903 roku, w wiedeńskiej Kunstgewerbeschule u A. von Kellnera. Podczas pobytu w Paryżu uczęszczał do Académie Colarossi. Zimą 1904/1905 roku, wspólnie z F. Pautschem i W. Jarockim, po raz pierwszy wyjechał na Huculszczyznę. Od tego momentu motywy huculskie stały się nieodłącznym elementem twórczości artysty. Od 1905 roku był członkiem Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka”, a od 1907 r. wiedeńskiego Hagenbundu. Związany był również z kręgiem artystów kabaretu Zielony Balonik. W czasie I wojny światowej walczył w Legionach. W latach 1920–1930 wykładał w lwowskiej Państwowej Szkole Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego, zaś w okresie 1930–1939 był profesorem krakowskiej ASP. Wielokrotnie wystawiał swoje prace w TPSP w Krakowie. Ponadto brał udział w wystawach w Monachium (1905 r.), Wenecji (lata: 1907, 1910, 1914, 1932), Rzymie (lata: 1911, 1934), Berlinie (lata: 1914, 1937), Paryżu (lata: 1923, 1930, 1931), Budapeszcie (1926 r.), Pittsburghu (1926 r.), Helsinkach i Sztokholmie (1927 r.). Był wszechstronnym artystą. Uprawiał malarstwo sztalugowe i monumentalne, grafikę, także książkową. Był niezwykle cenionym karykaturzystą. Poza tym zajmował się projektowaniem witraży, mozaik, wnętrz.

Spuścizna Sichulskiego obejmuje obrazy religijne (polichromie i kartony do witraży), batalistyczne, mitologiczne i portrety. Obdarzony niespotykanym humorem, stworzył liczne karykatury portretowe. Jednak największe uznanie przyniosły mu sceny rodzajowych o tematyce huculskiej, wpisujące się w folklorystyczny nurt sztuki Młodej Polski.

Dossier utworu, Pracownia analiz i konserwacji dzieł sztuki NCP, Bydgoszcz, 2022

14

J. Konarski

(XIX/XX w.)

Zaprzęgi na drodze

olej, deska, 17 × 26 cm,
sygn. p.d.: J.Konarski

cena wywoławcza: 15 000 zł
estymacja: 18 000 – 20 000 zł

Artysta związany ze szkołą malarstwa monachijskiego przełomu XIX i XX wieku. Jego obrazy inspirowane były twórczością Alfreda Wierusza Kowalskiego, a przez niektórych badaczy nawet ów malarz Konarski był identyfikowany z tym znakomitym artystą. Być może malarz sygnujący swoje dzieła nazwiskiem „J. Konarski” to Franciszek Bujakiewicz (ur. 1856 – zm. w latach I wojny światowej). Obrazy zagadkowego Konarskiego charakteryzują się niezwykłym realizmem w oddaniu dynamicznych przedstawień z życia polskiej wsi.

Od 1880 roku Julian Fałat maluje realistyczne sceny rodzajowe, w których przedstawia biedotę wiejską i miejską: drwali, kowali, szewców, dziadów, wieśniaków zbierających chmiel, targi na Polesiu i w Galicji, biedotę żydowską, chłopów pod cerkwią i na odpuszcie w Kalwarii. Artysta, sam chłop z pochodzenia, ukazuje świat dobrze mu znany i bliski, a ułatwia mu to znakomity zmysł obserwacji i wykształcona podczas pracy przy kolei szwajcarskiej umiejętność niemal fotograficznego oddawania nie tylko szczegółów, lecz także całości.

Anna Król, *Julian Fałat*, kat. wyst. Muzeum Regionalne w stalowej Woli, s. 14

15

Julian Fałat

(1853 Tuligtowy – 1929 Bystra)

Scena warszawska – Żyd przed domem, 1880 r.

akwarela, gwasz, węgiel, papier,
30 × 23 cm, sygn. i dat. l.d.: Fałat 80

Reprodukowany i wystawiany:
Anna Król, Julian Fałat, Wystawa jubileuszowa na 10-lecie Muzeum Regionalnego w Stalowej Woli, 2010 r, str. 18."

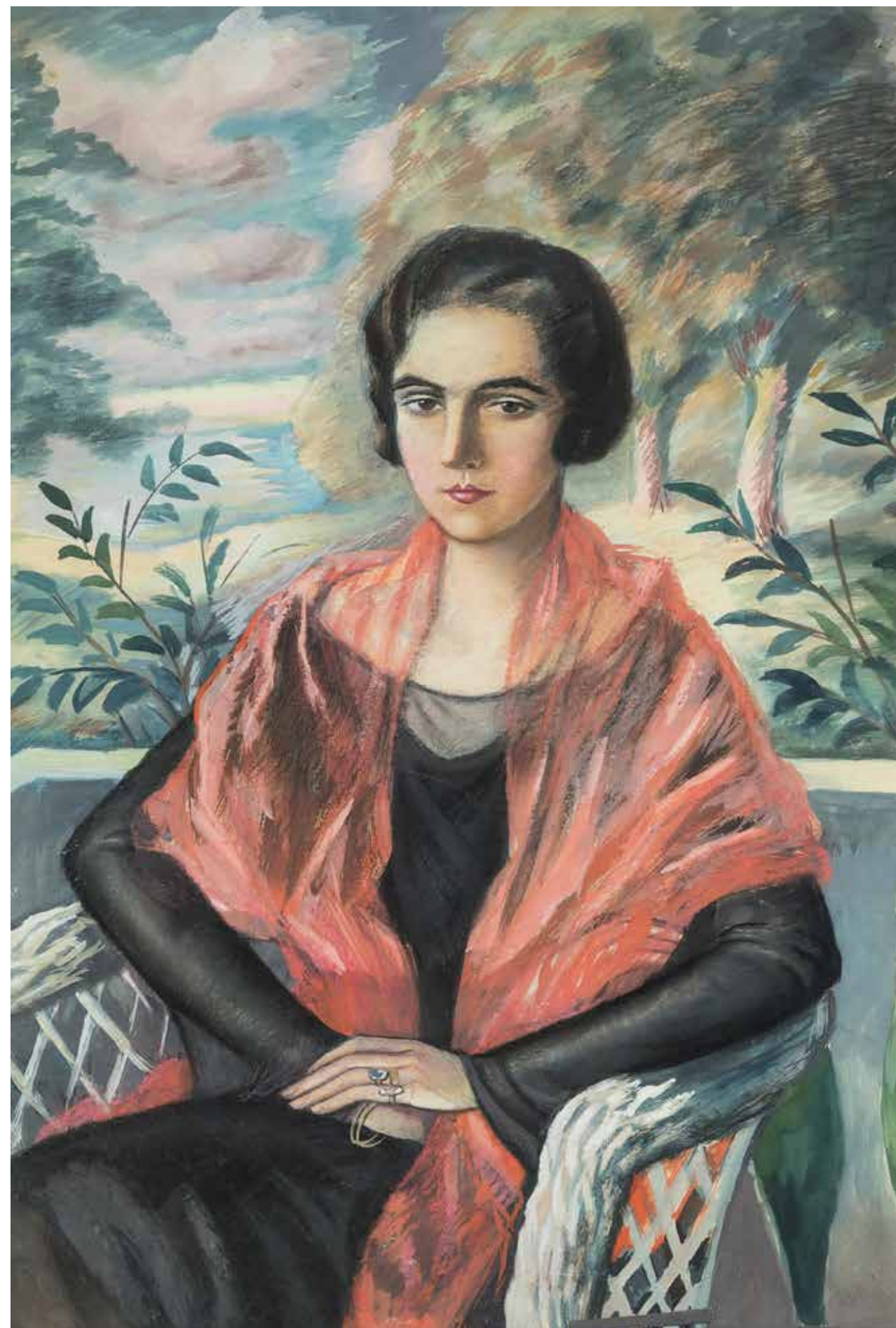
cena wywoławcza: 50 000 zł
estymacja: 60 000 – 80 000 zł

Czołowy reprezentant malarstwa pejzażowego i rodzajowego okresu Młodej Polski. W latach 1869–1871 studiował w krakowskiej SSP, a następnie w akademii monachijskiej w pracowni A. Strähubera i G. Raaba. W tym okresie związał się z J. Brandtem. Zaproszony przez cesarza Wilhelma II, poznanego podczas polowania u Radziwiłłów w Nieświeżu, do Berlina, spędził tam 10 lat malując sceny myśliwskie dla cesarza i dworu. W 1895 objął stanowisko dyrektora krakowskiej SSP i dokonał w niej gruntownej reformy programu nauczania. Od 1905 pełnił funkcję rektora uczelni. W okresie 1919–1921 mieszkał w Toruniu, gdzie założył Konfraternię Artystów. Swe prace pokazywał regularnie od 1874 w krakowskim TPSP, gdzie w 1925 r. odbyła się retrospektywna prezentacja jego twórczości. Wystawiał w warszawskich salonach Krywulta i Garlińskiego. Indywidualne wystawy artysty odbyły się w Warszawie, Poznaniu, Krakowie, Lwowie i za granicą, m.in. w Paryżu, Chicago, wielokrotnie w Berlinie, Monachium, Wiedniu, Wenecji i Rzymie. Był odznaczany złotymi medalami na międzynarodowych ekspozycjach w Berlinie, Monachium i Dreźnie oraz Wstęgą Komandorii Orderu Polonia Restituta. Malował pejzaże z Litwy, Polesia, podgórze Beskidu Śląskiego, widoki starego Krakowa. Największą popularność przyniosły mu pejzaże zimowe, szczególnie te przedstawiające zakola rzeczne. Wirtuozeria, wrażliwość na kolor, umiejętność oddania najsubtelniejszych odmian barwy i światła pozwalają zaliczyć go do najwybitniejszych artystów polskich.

Władysław Roguski, który dołączył do Rytmu po pierwszej wspólnej wystawie w Zachęcie w 1922 roku, był kolejnym artystą z tego kręgu czerpiącym inspirację ze sztuki podhalańskiej, a ściślej z sakralnej, malowanej na szkłe. Odniesienia do sztuki ludowej przewijały się przez wszystkie etapy jego twórczości. Najczęściej, także w latach swej przynależności do Rytmu, malował Madonny z Dzieciątkiem. Dzieła te cechuje prostota, a zarazem dekoracyjność. Ze względu na to ograniczenie tematyki zyskał nawet przydomek „malarza Madonn”. Wizerunki pierwotnie utrzymywane w duchu świadomego prymitywizmu przechodzą przez etap „miękkości”, stając się przesłodzonymi kompozycjami. (...) Cechują się poprawnością rysunku, brak im charakterystycznych dla twórczości ludowej uproszczeń brył. Szczególnie widoczne jest to w twarzach przedstawianych świętych postaci, którym Tadeusz Dobrowolski przypisuje nawet „rys nieco sentymentalnej ładności”. Również kolorystyka jest bogatsza i bardziej zróżnicowana.

Anna Zabiegałowska-Sitek, *Warszawskie Stowarzyszenie Artystów Polskich Rytm...*,
Almanach Muzealny, 2013, nr 7, s. 158

Malarstwa uczył się w warszawskiej Szkole Rysunku u Miłosza Kotarbińskiego. W Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie studiował w pracowniach Józefa Mehoffera i Józefa Pankiewicza. Był jednym z założycieli grupy Formistów i w latach 1919 - 1922 brał udział w jej wystawach. Należał do Grupy Artystów Rytm, obok Eugeniusza Zaka, Zofii Stryjeńskiej, Władysława Skoczylasa. Należał również do grupowania Świt w Poznaniu, gdzie w 1922 objął profesurę w Państwowej Szkole Sztuk Zdobniczych. Jego prace wystawiane były w warszawskich salonach TZTZPP, a także w Wenecji, Paryżu, Rzymie, Brukseli i Padwie. Był zafascynowany sztuką zakopiańską, malował kompozycje religijne, wzorując się na malarstwie ludowym. Chętnie podejmował również tematykę świecką, przedstawiając pracę, życie i zabawy lat 20. i 30. XX wieku. Prezentowany portret kobiety łączy najbardziej charakterystyczne cechy okresu międzywojnia, stając się idealnym przykładem polskiego Art Déco. Artysta obok Tamary Łempickiej, Zofii Stryjeńskiej czy Ludomira Ślendra był najwybitniejszym malarzem tego stylu.

16

Władysław Roguski

(1890 Warszawa – 1940 Poznań)

Portret kobiety

tech. mieszana, papier, 94 × 64,5 cm,
sygn. p.d.: Roguski

cena wywoławcza: 40 000 zł
estymacja: 50 000 – 60 000 zł

Oprócz zagadnienia aktu, które nurtowało artystę od początku twórczej drogi z różnym natężeniem, znaczną część jego malarskiego dorobku stanowiły zawsze kompozycje kwiatowe. Stosunkowo najwięcej zachowało się do dzisiaj z cyklu kwiatów namalowanych w latach dwudziestych. (...) kwiaty z okresu międzywojennego, choć równie bogate w traktowaniu materii malarskiej i koloru, odznaczają się zazwyczaj skromniejszą, uproszczoną kompozycją.

Anna Lipa, *Zaklinacz lalek*,
Życie i twórczość Gustawa Gwozdeckiego, Warszawa, 2003

17

Gustaw Gwozdecki

(1880–1935)

Nenufary, ok. 1920–1924 r.

olej, płótno, 51 × 57 cm,
 sygn. p.d.: GWOZDECKI

Pochodzenie:
 kolekcja prywatna, Polska

Reprodukowany:
 Anna Lipa, *Zaklinacz lalek*, *Życie i twórczość Gustawa Gwozdeckiego*, Warszawa, 2003, tab. barwna 24

cena wywoławcza: 80 000 zł
 estymacja: 100 000 – 150 000 zł

Studiował ok. 1889 roku u Stanisława Grocholskiego – studia artystyczne malarza były chaotyczne i często przerywane kłopotami finansowymi. Przez pewien okres czasu uczył się i Konrada Krzyżanowskiego i ok. roku 1900 w ASP w Krakowie u Jana Stanisławskiego. W 1903 roku otrzymał stypendium na wyjazd do Paryża, gdzie rozpoczął studia nad rzeźbą w pracowni H. Ponscarne'a i osiadł tam na stałe. Wystawiał regularnie na paryskich salonach – w okresie 1904–34. W Polsce odbyły się wystawy indywidualne malarza w Poznaniu, Lwowie i Krakowie (1908 r.). Swoje prace wysyłał też na wystawy krajowe „Sztuki” i grupy „Formistów”. W 1912 i 1913 urządził we własnej pracowni wystawy indywidualne przyciągając uwagę francuskich krytyków, m.in. Andre Salmona i Guillaume'a. Apollinaire'a. Był ważną postacią polskiej kolonii artystycznej we Francji. W 1914 dzięki jego staraniom otwarto w Paryżu polską Akademię Malarstwa. Od 1916 roku przebywał na zmianę w Paryżu i Nowym Jorku, gdzie w 1922 roku pokazał kilkanaście prac. Początkowo w twórczości artysty widać odnaleźć można wpływy symbolizmu, ekspresjonizmu, później francuskiego fowizmu. W latach dwudziestych jego twórczość zdominowały portrety o dysharmonijnych barwach i miękkim konturze, nadające przedstawieniu wyraz stylizacji. Był także grafikiem oraz autorem serii artykułów o sztuce publikowanych w czasopiśmie lwowskich.

...studium kwiatów pomaga mi bardzo w portrecie kobiecym. Nie zapominaj bowiem, czym jest portret wykwintnej damy. Obok naturalnego wdzięku czy urody, ileż wymaga sztuki, pielęgnacji, kaprysów i nastrojów mody natura kobieca. Wie o tem najlepiej tylko malarz portretu kobiecego. Jest to najtrudniejszy dział pracy malarskiej. Tego nie zrozumie nikt i nie oceni. W gotowym obrazie nieraz nawet trudno się domyśleć, ile wyężającej pracy składa się na powstanie takiego portretu. Nieraz kilkanaście posiedzeń z trudem wystarczy do skończenia obrazu.

Alfons Karpiński, cyt. za: *W pracowni Alfonsa Karpińskiego*, „Czas”, 1928, nr 40, s. 3

Przedewszystkiem jest Karpiński portrecistą kobiecym i piewca ciała kobiecego z wyraźną domieszką zmysłowego podejścia do swych modeli, co zupełnie nie ma być zarzutem. (...) Progenitura kobiety Karpińskiego sięga Paryża – jest w prostej linii koleżanką przeważnie tych z nad Sekwany, które zalatują ostrą wonią perfum, czasem szminki, które czuć zacisznym buduaem, gdzie jest miejsce tylko na dwoje – w oczach których znać kuszące zapowiedzi. Tylko od tych swoich koleżanek jest... z konieczności, bardziej powściągliwa, pozuje przeważnie do połowy, pięknie ubrana a nie, jak tamte, często tylko w pończoszkach. Prawie się czuje, że nie może wysiedzieć tak cnotliwie-spokojnie, strzela więc podkrążonemi oczyma i rozchyła tylko nakarminowane usta, po których błąka się jakaś obietnica zakazana. Wszystko jedno, czy to jest modelka czy tzw. dama z towarzystwa. Bo tkwi w Karpińskim, nawet wtedy, kiedy maluje osoby z towarzystwa, jakaś chęć, świadomie czy podświadomie, do odkrywania, domyślania się w kobiecie więcej kokieterji niż duszy, więcej ukrytej namiętności, niż spokoju.

Artur Schröder, *Alfons Karpiński*, „Sztuki Piękne”, R. 4 (1927/1928), nr 8, s. 303-304

W latach 1891–1899 studiował w krakowskiej SSP u F. Cynka, I. Jabłońskiego, W. Łuszczkiewiczza i L. Wyczółkowskiego oraz A. Ażbého w Monachium (1903 r.). W latach 1904–1907 kontynuował naukę w ASP w Wiedniu u K. Pochwalskiego, następnie w latach 1908–12 w Paryżu w Akademii Willi oraz w 1922 r. w Akademii Colarossi. Podróżował do Włoch, Londynu i Budapesztu. Osiał w Krakowie. Od 1899 r. systematycznie brał udział w wystawach krakowskiego TPSP, którego w latach 1918–27 był wiceprezesem. Ponadto wystawiał w warszawskim TZSP i IPS oraz wielokrotnie za granicą, m.in. w Monachium, Rzymie, Brukseli, Amsterdamie, Buffalo i Nowym Jorku. Indywidualne pokazy twórczości artysty miały miejsce w Krakowie, Lwowie i Poznaniu. We wczesnym okresie malował pejzaże, widoki ulic, z czasem jego domeną stały się wizerunki kobiet, akty oraz przedstawienia kwiatów w wazonie, umieszczone często we fragmentarycznie ukazanych wnętrzach salonu, malowane drobnymi pociągnięciami pędzla, miękko nakładaną plamą barwną. Stosowane przez Karpińskiego środki wyrazu, m.in. rozproszone światło, rozmyty kontur, zgaszone kolory wzmagają nastrój melancholii, emanujący z jego prac.

18

Alfons Karpiński

(1875 Rozwadów – 1961 Kraków)

Portret damy w fotelu, 1918 r.

olej, płótno, 80 × 56 cm, sygn. i dat. l.śr.:
a.Karpiński/1918, na odwrocie naklejka
wystawowa TPSP w Krakowie z 1918 r.

cena wywoławcza: 28 000 zł •
estymacja: 35 000 – 45 000 zł

19

Władysław Skoczylas

(1883 Wieliczka – 1934 Warszawa)

W saloniku, 1911 r.

olej, płótno, 95 × 141 cm, opisany
wtórnie na odwrocie: WŁAD. SKOCZYLAS
PINX./1911.

cena wywoławcza: 70 000 zł
estymacja: 80 000 – 100 000 zł

Malarz, rzeźbiarz, ale przede wszystkim mistrz grafiki. W latach 1900–1904 studiował w Kunstgewerbeschule w Wiedniu. Następnie naukę kontynuował w krakowskiej ASP u T. Axentowicza i L. Wyczółkowskiego. W 1910 r. wyjechał do Paryża, gdzie doskonalił swoje umiejętności pod kierunkiem E. Bourdelle'a. W latach 1912–13 studiował w Lipsku w Akademii Sztuk Graficznych. W 1922 objął posadę profesora w warszawskiej ASP – prowadził Katedrę Grafiki Artystycznej. W swej karierze artystycznej głównie zajmował się grafiką – uprawiał m. in. drzeworyt, akwafortę, akwatintę, litografię, suchą igłę. W swej twórczości wiele miejsca poświęcił przedstawieniom scen folklorystycznym, najczęściej związanych z terenami Podhala. Zajmował się także malarstwem akwarelowym, uwieczniając w swoich pracach przedstawienia martwych natur, pejzaży oraz scen rodzajowych związanych z życiem na wsi.

20

Wlastimil Hofman

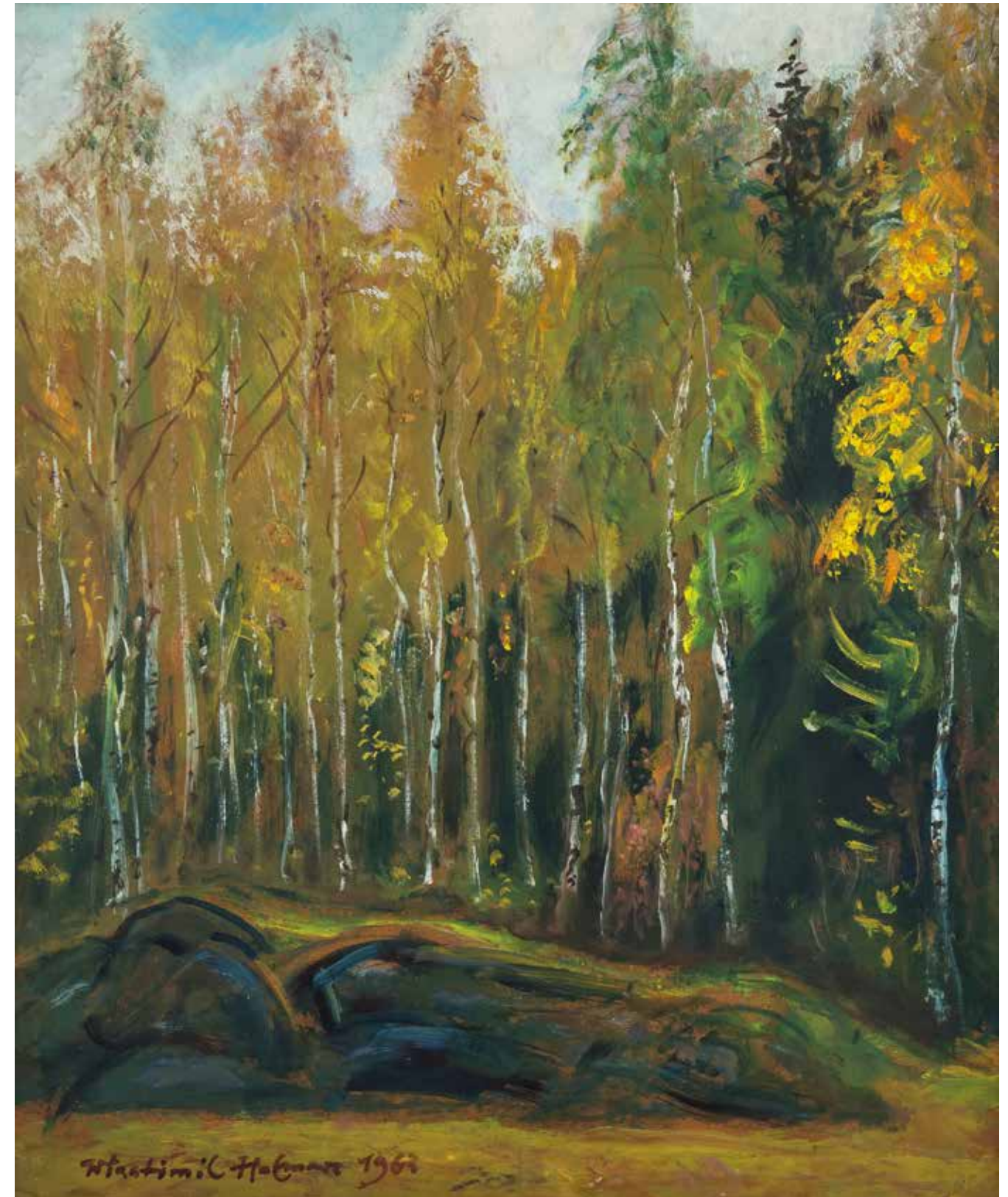
(1881 Praga – 1970 Szklarska Poręba)

Las, 1963 r.

olej, deska, 59 × 49 cm,
sygn. i dat. l. d.: Wlastimil Hofman 1963

cena wywoławcza: 18 000 zł •
estymacja: 25 000 – 30 000 zł

W wieku 16 lat rozpoczął naukę w Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem Jacka Malczewskiego, Leona Wyczółkowskiego i Jana Stanisławskiego. Swoją artystyczną edukację kontynuował w Paryżu w Eco - le des Beaux-Art w pracowni Jean-Leon Gerome'a – francuskiego malarza i rzeźbiarza akademickiego. Sławę przyniosła Hofmanowi praca zatytułowana Spowiedź, która została wystawiona w 1906 roku w warszawskiej Zachęcie. Podczas wojny kilkakrotnie zmieniał miejsce pobytu, by ostatecznie osiąść w Szklarskiej Porębie, gdzie kontynuował tradycje tamtejszej kolonii artystycznej. Malował głównie portrety oraz sceny o charakterze symbolicznym, pełne nastrojowości oraz religijnych i patriotycznych treści. Prace artysty utrzymane są w intensywnych, nasyconych barwach, które dodatkowo podkreślają głębię ekspresji przedstawienia.

21

Jerzy Kossak

(1886 Kraków – 1955 tamże)

Utan na zwiadzie, 1930 r.

olej, tektura, 36 × 49 cm,
sygn. i dat. p.d.: Jerzy Kossak 1930

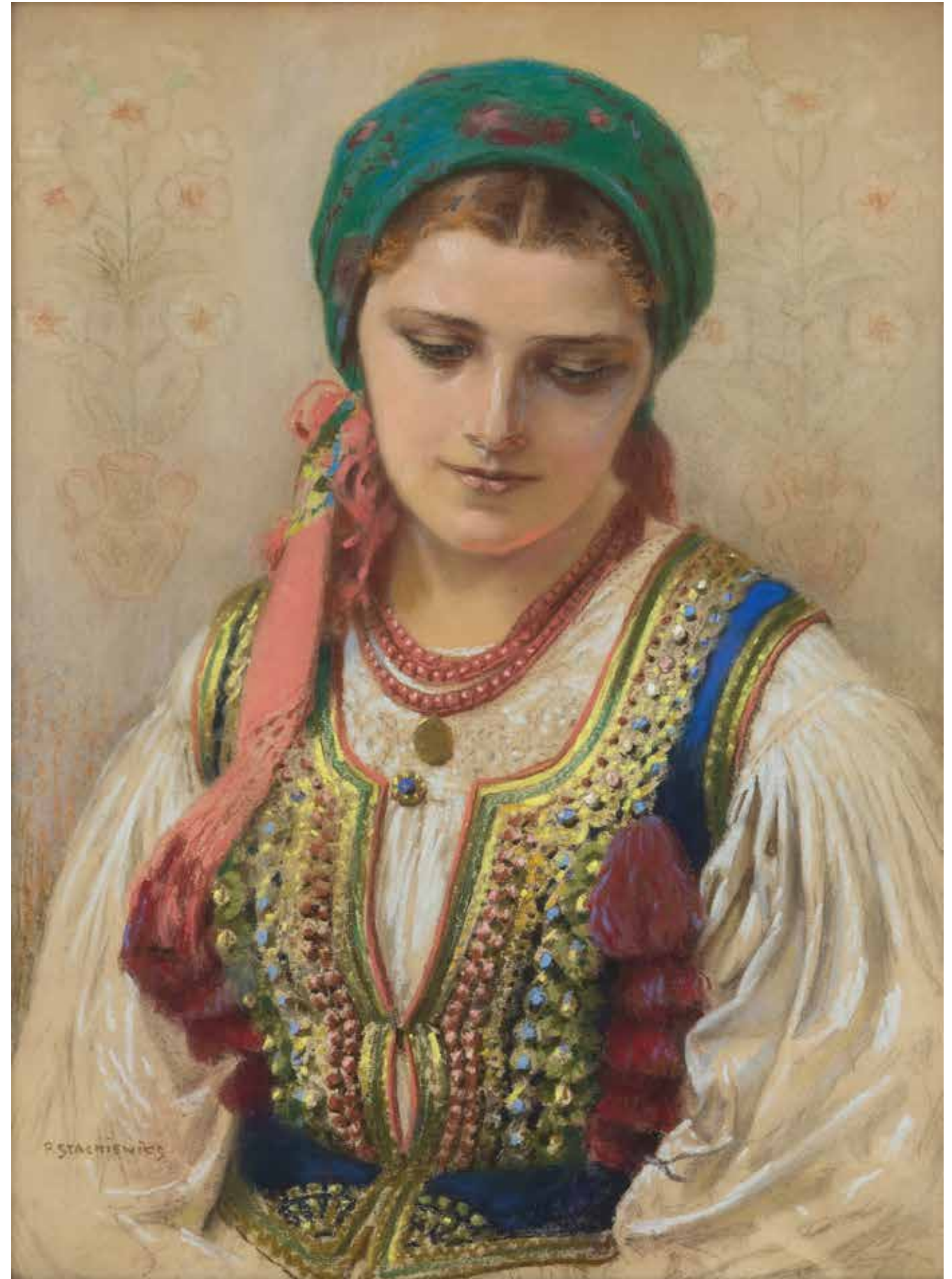
cena wywoławcza: 15 000 zł •
estymacja: 20 000 – 30 000 zł

Syn Wojciecha Kossaka. Już od najmłodszych lat uczył się rysunku i malarstwa pod okiem ojca i dziadka – Juliusza Kossaka. W czasie I wojny światowej służył w austriackiej armii. W latach 20-tych wraz z ojcem malował na zamówienie obrazy rodzajowe oraz portrety w dworach ziemiańskich. Wykonywał także obrazy na zamówienie oficerskich klubów, jednostek wojskowych. Jego obrazy w głównie niewielkich formatach nawiązywały do czasów napoleońskich i II wojny światowej. Jego ulubionym motywem malarskim był koń. Nie został także obojętny na urok tematyki folklorystycznej, często uwieczniając na swych płótnach wesela krakowskie, góralskie, po mistrzowsku podkreślając jej barwne i żywiołowe aspekty. Malarstwo Jerzego cieszyło się ogromnym powodzeniem. Był pierwszym Kossakiem, który wprowadził do swojej twórczości element legend starogermańskich i celtyckich. Często w swych pracach powtarzał te same ujęcia i motywy. Brał udział w licznych wystawach.

Owa łatwość [Stachewicza] w tworzeniu wizerunków była poparta bez wątpienia talentem, ale i wytrwałą pracą. Sam mówi o dużej liczbie wykonywanych szkiców. Zaowocowała przytłaczającą liczbą rysowanych i malowanych studiów tzw. główek kobiecych, zmysłowych i egzotycznych piękności i tych malowanych w podkrakowskim stroju, jak wielokrotnie przedstawiana przez artystkę Zofia Paluchowa, znana jako Piękna Zośka. Wizerunki te, zwłaszcza w późniejszym okresie działalności malarza, osiągnęły wielką popularność, którą zawdzięczały wydawanym seryjnie reprodukcjom, np. w formie pocztówek.

Marta Marek, *Malarz Piotr Stachewicz i portrety członków rodziny...*, „Krzysztofor”, 2018, nr. 36, s. 229

22

Piotr Stachewicz

(1858 Nowosiółki/Podole – 1938 Kraków)

Krakowianka (Piękna Zośka)

pastel, papier, 61 × 45 cm w świetle
oprawy, sygn. l.d.: P.STACHEWICZ

cena wywoławcza: 15 000 zł
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

Malarz i ilustrator, w latach 1877–83 studiował w krakowskiej SSP u W. Łuszczkiewicza oraz F. Cynka. Naukę kontynuował w Monachium. Od 1889 r. był członkiem Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, pełniąc w nim, w latach 1900–1913, funkcję wiceprezesa. Tworzył ilustracje do utworów H. Sienkiewicza, A. Mickiewicza oraz M. Konopnickiej. Od 1885 r. mieszkał w Krakowie, tworząc obrazy religijne, historyczne, rodzajowe oraz portrety. Znane są zwłaszcza portrety kobiet w stroju krakowskim, do których pozowała mu Zofia Paluchowa.

23

Aleksander Augustynowicz

(1865 Iskrzynia – 1944 Warszawa)

W sadzie

akwarela, papier, 77 × 44 cm,
sygn. p.d.: Augustynowicz

cena wywoławcza: 12 000 zł
estymacja: 15 000 – 20 000 zł

W latach 1883–86 studiował w SSP w Krakowie u F. Szynalewskiego, J. Matejki i W. Łuszczkiewicza. Naukę kontynuował w 1888 r. w pracowni S. Hollósy'ego w Monachium. Podróżował do Włoch i Węgier. Mieszkał we Lwowie, Zakopanem i Poznaniu. Należał m.in. do TZSP i ZAP. W 1896 r. otrzymał złoty medal na Międzynarodowej Wystawie w Berlinie. W roku 1937 został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi z okazji 50-lecia twórczości. Tematem jego prac były pejzaże, portrety, sceny rodzajowe oraz kwiaty. Postulował się głównie techniką akwareli. Jego obrazy znajdują się w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie, Krakowie, jak również Muzeum im. L. Wyczółkowskiego w Bydgoszczy.

24

Stefan Filipkiewicz

(1879 Tarnów – 1944 Mauthausen)

Nad rzeką

olej, płótno, 34,5 × 49 cm,
sygn. p.d.: Stefan Filipkiewicz

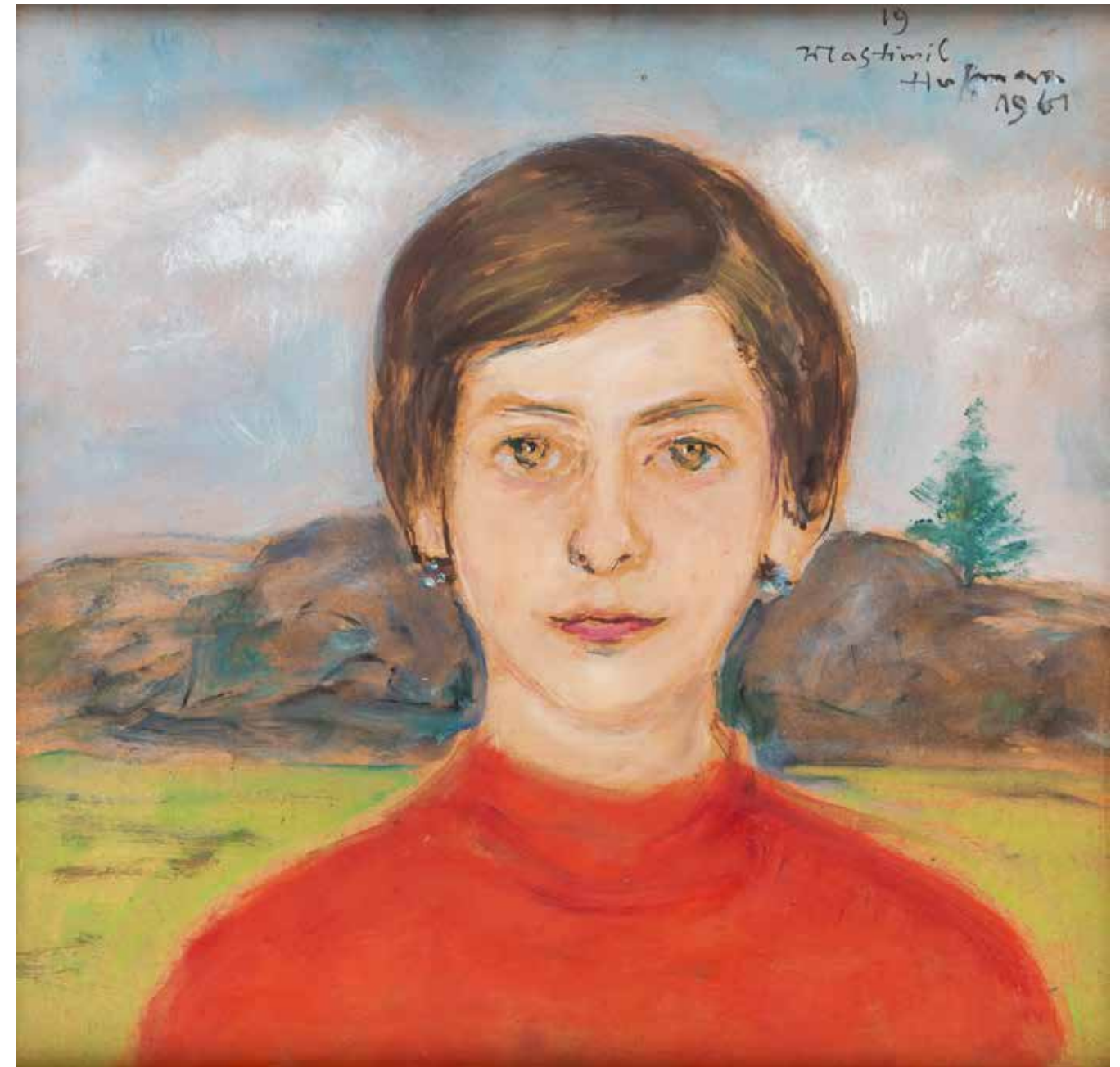
cena wywoławcza: 8 000 zł
estymacja: 12 000 – 20 000 zł

W latach 1900–1908 studiował w ASP w Krakowie u J. Mehoffera, L. Wyczółkowskiego, J. Pankiewicza oraz J. Stanisławskiego, który wywarł duży wpływ na jego twórczość. Uznany był za jednego z najwybitniejszych przedstawicieli „szkoły Stanisławskiego”. Debiutował w 1899 r. serią pejzaży tatrzańskich wystawionych w Towarzystwie Przyjaciół Sztuk Pięknych w Krakowie. W 1905 roku został członkiem wiedeńskiej „Secesji”. Od 1908 roku był członkiem Towarzystwa Artystów Polskich Sztuka. W latach 1913–1914 prowadził kurs malarstwa dekoracyjnego w Szkole Przemysłowej w Krakowie. W latach 1914–1917 służył w Legionach. W 1929 roku otrzymał złoty na Powszechnej Wystawie Krajowej w Poznaniu. Od 1930 roku wykładał na ASP w Krakowie. W 1933 roku został nagrodzony przez Polską Akademię Umiejętności za całokształt twórczości, jako jeden z czołowych młodopolskich artystów. W czasie II wojny światowej brał udział w ruchu oporu i działalności konspiracyjnej. Był Sekretarzem Komitetu Obywatelskiego do Spraw Opieki nad Uchodźcami Polskimi na Węgrzech i Placówki „W” w Budapeszcie – przedstawicielstwa Rządu Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźstwie. Aresztowany przez gestapo w roku 1944 trafił do obozu w Mauthausen-Gusen, gdzie został zamordowany.

Willa przy ulicy Spadzistej 16 przypomina w ciągu dnia przedszkole. Pełna jest dzieci w różnym wieku i różnych zabawek. W ogrodzie np. czynna jest piaskownica, huśtawki, drabinki. Malarz nie ma w tym czasie dorosłych modeli tylko dzieci.

Bogusław Czajkowski, Portret z pamięci, Wrocław 1971 r., s. 134

25

Wlastimil Hofman

(1881 Praga – 1970 Szklarska Poręba)

Portret dziewczynki, 1961 r.

olej, tektura, 37 × 39 cm,
sygn. i dat. p.g.: 19/Wlastimil/
Hofman/1961

cena wywoławcza: 14 000 zł •
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

W wieku 16 lat rozpoczął naukę w Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem Jacka Malczewskiego, Leona Wyczółkowskiego i Jana Stanisławskiego. Swoją artystyczną edukację kontynuował w Paryżu w Eco – le des Beaux-Art w pracowni Jean-Leon Gerome'a – francuskiego malarza i rzeźbiarza akademickiego. Sławę przyniosła Hofmanowi praca zatytułowana Spowiedź, która została wystawiona w 1906 roku w warszawskiej Zachęcie. Podczas wojny kilkakrotnie zmieniał miejsce pobytu, by ostatecznie osiąść w Szklarskiej Porębie, gdzie kontynuował tradycje tamtejszej kolonii artystycznej. Malował głównie portrety oraz sceny o charakterze symbolicznym, pełne nastrojowości oraz religijnych i patriotycznych treści. Prace artysty utrzymane są w intensywnych, nasyconych barwach, które dodatkowo podkreślają głębię ekspresji przedstawienia.

26

Władysław Jarocki

(1879 Tarnopol – 1965 Kraków)

Kościół w Rdzawce

olej, płótno, 61 × 94 cm,
sygn. l.d.: Wład Jarocki

cena wywoławcza: 14 000 zł •
estymacja: 20 000 – 30 000 zł

W latach 1902–1906 studiował w krakowskiej ASP pod kierunkiem J. Mehoffera i L. Wyczółkowskiego, a następnie w Akademii Julian w Paryżu u J.P. Laurensa. W 1911 r. przebywał na stypendium we Włoszech. Był członkiem Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka” oraz wiedeńskiej „Secesji”. W 1921 r. został profesorem na krakowskiej ASP, a także redaktorem naczelnym czasopisma „Sztuki Piękne” oraz prezesem krakowskiego TPSP. Wielokrotnie wystawiał swoje prace, a także organizował pokazy sztuki polskiej za granicą. Malował pejzaże, portrety, a przede wszystkim sceny inspirowane folklorem Huculszczyzny i Podhala.

27

Stanisław Górski

(1887 Kościan – 1955 Kraków)

Portret dziewczynki

pastel, papier, 52 × 37,5 cm,
sygn. p.d.: St. Górski

cena wywoławcza: 3 800 zł •
estymacja: 5 000 – 6 000 zł

Absolwent krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, w której kształcił się pod okiem Józefa Pankiewicza i Teodora Axentowicza. Axentowicz właśnie wywarł szczególny i trwały wpływ na jego twórczość, widoczny w dekoracyjnych liniach, jasnej, stonowanej gamie barwnej, precyzyjnym utrwaleniu cech charakteru modeli. Był przede wszystkim portrecistą, zwłaszcza podhalańskich Górali i pięknych Góralek w tradycyjnych strojach – Studium góralki znajduje się w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie, ale malował też sceny rodzajowe i tatrzańskie pejzaże. Najczęściej posługiwał się pastelami, choć zdarzało mu się tworzyć w technice olejnej i akwarelowej. Wystawiał w wielu polskich miastach: Krakowie, Poznaniu, Piotrkowie, Kaliszu, Warszawie. Niestety, podczas pożaru w 1944 r., zniszczony został niemal cały dorobek artysty, w związku z tym dostępne na rynku prace są nieliczne i pochodzą głównie z przełomu lat 40. i 50. XX w.

28

Roman Bratkowski

(1869 Lwów – 1954 Wieliczka)

Zima w Hadlach na Podkarpaciu,
1919 r.

olej, płótno, 65,5 × 95 cm, opisany,
sygn. i dat. l.d.: Bratkowski Hadle 1919

cena wywoławcza: 14 000 zł •
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

Malarstwa uczył się w latach 1888–90 w krakowskiej SSP pod kierunkiem Izydora Jabłońskiego i Władysława Łuszczkiewicza. Następnie przeniósł się do Wiednia, gdzie studiował w pracowni Christiana Griepenkerla oraz Augusta Eisenmengera. W latach 1894–96 uczył się w Monachium w prywatnej szkole malarskiej Antona Azbégó. Wystawiał od 1891 roku: w TZSP w Warszawie, TPSP w Krakowie i we Lwowie. „Bratkowski malował niemal wyłącznie pejzaże. Były one doskonale skomponowane i wykończone, przepojone nastrojem subtelnej melancholii. Odznaczały się umiejętnością obserwacji syntezy zjawisk natury a zwłaszcza akcentowaniu kontrastu ruchu i spokoju”, jak pisał Janusz Derwojed.

29

Jerzy Kossak

(1886 Kraków – 1955 tamże)

Odwrót spod Moskwy, 1932 r.

olej, tektura, 50 × 74,5 cm, sygn. i dat.
l.d.: Jerzy Kossak 1932

cena wywoławcza: 28 000 zł •
estymacja: 40 000 – 50 000 zł

Syn Wojciecha Kossaka. Już od najmłodszych lat uczył się rysunku i malarstwa pod okiem ojca i dziadka – Juliusza Kossaka. W czasie I wojny światowej służył w austriackiej armii. W latach 20-tych wraz z ojcem malował na zamówienie obrazy rodzajowe oraz portrety w dworach ziemiańskich. Wykonywał także obrazy na zamówienie oficerskich klubów, jednostek wojskowych. Jego obrazy w głównie niewielkich formatach nawiązywały do czasów napoleońskich i II wojny światowej. Jego ulubionym motywem malarskim był koń. Nie został także obojętny na urok tematyki folklorystycznej, często uwieczniając na swych płótnach wesela krakowskie, góralskie, po mistrzowsku podkreślając jej barwne i żywotowe aspekty. Malarstwo Jerzego cieszyło się ogromnym powodzeniem. Był pierwszym Kossakiem, który wprowadził do swojej twórczości element legend starogermańskich i celtyckich. Często w swych pracach powtarzał te same ujęcia i motywy. Brał udział w licznych wystawach.

30

Wiktor Korecki

(1890 Kamieniec Podolski –
1980 Milanówek)

Wilki w zimową noc

olej, tektura, 41 × 60 cm,
sygn. l.d.: WIKTOR KORECKI

cena wywoławcza: 6 500 zł •
estymacja: 8 000 – 12 000 zł

Studiował w Szkole Rysunkowej N. Muraszki w Kijowie. W 1921 roku przeniósł się z rodzinnego miasta do Warszawy, gdzie otworzył własną pracownię. Wielokrotnie prezentował swoje prace na wystawach Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych. Podczas Powstania Warszawskiego spłonęła jego pracownia z częścią dorobku. Po wojnie w 1946 r., zamieszkał pod Warszawą, najpierw w Komorowie, potem w Milanówku. Tworzył nastrojowe pejzaże wiejskie z regionu Mazowsza, ukazujące wrzosowiska, zamglone rozlewiska, czy leśne drogi.

31

Adam Setkowicz

(1875 Kraków – 1945 tamże)

Przed polowaniem

olej, płótno dublowane, 50 × 97 cm,
sygn. l.d.: A.Setkowicz

cena wywoławcza: 14 000 zł
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

Pejzażysta i akwarelista, w latach 1897–98 kształcił się w krakowskiej ASP pod kierunkiem T. Axentowicza. Znany z licznych reprodukcji w czasopismach ilustrowanych i kart pocztowych. Popularność zdobył dzięki malowaniu tematów takich jak sanny, zaprzęgi konne i sceny rodzajowe na tle rodzimego pejzażu.

32

Marian Mokwa

(1889 Malary – 1987 Sopot)

Pejzaż zimowy

akwarela, papier, 37,5 × 45 cm,
sygn. ołówkiem p.d.: Mokwa 1939

cena wywoławcza: 10 000 zł •
estymacja: 12 000 – 18 000 zł

Artysta rozumiał morze i potrafił w pełni oddać sens i potęgę tego żywiołu. Cały swój talent poświęcił marynistyce – już w młodości złożył śluby służby artystycznej polskiemu morzu, czemu pozostał wierny do końca swej twórczości. Studia artystyczne rozpoczął w 1907 r. w Akademii Sztuk Zdobniczych i Pięknych w Norymberdze, a kontynuował je w Berlinie. Wiele podróżował, poszukując wciąż nowych motywów i inspiracji. Malował krajobrazy z Europy, Istambułu (gdzie przebywał w latach 1911–15), Jerozolimy, Persji, Egiptu, Etiopii, Indii, Mongolii; był na Kaukazie i w Tybecie. W 1918 r. zamieszkał na stałe w Sopocie. Prowadził bardzo aktywne życie artystyczne, miał wiele wystaw w kraju i za granicą. Ufundował i zorganizował w 1934 r. w Gdyni galerię malarstwa marynistycznego – Galerię Morską. Wydawał też pismo artystyczno-literackie „Fale”. W 1959 r., jako jedyny Polak, wziął udział w wystawie malarstwa marynistycznego w Royal Society oraz Society of British Marine Painters. Zgromadzony przez artystę zbiór własnych obrazów – ponad 500 prac – uległ zniszczeniu w 1939 roku.

33

Karol Kossak

(1896 Lwów – 1975 Ciechocinek)

Na polowanie

akwarela, papier, 44 x 64 cm,
sygn. p.d.: KKOSSAK

cena wywoławcza: 3 800 zł •
estymacja: 5 000 – 6 000 zł

Wnuk Juliusza, bratanek Wojciecha oraz brat stryjeczny Jerzego Kossaka. Ukończył szkołę średnią we Lwowie. Tam też pobierał lekcje rysunku i malarstwa u Zygmunta Rozwadowskiego oraz Stanisława Kaczora-Batowskiego. Następnie rozpoczął studia artystyczne w Wiedniu, które niestety musiał przerwać ze względu na wybuch I wojny światowej. Po zakończeniu wojny, w latach 1919–23 kontynuował naukę w krakowskim ASP pod kierunkiem Ignacego Pieńkowskiego i Władysława Jarockiego. Po ukończeniu studiów podjął pracę jako nauczyciel rysunku w jednym z gimnazjów we Lwowie. W twórczości artysty najczęściej pojawia się motyw konia oraz jeźdźców, ujętych w urokliwych kompozycjach. Tworzył głównie w technice akwareli.

34

Ignacy Zygmunowicz

(1875 Warszawa-1947 Łódź)

Na polowaniu

olej, płótno, 78,5 × 156 cm w świetle
oprawy, sygn. p. d.: I. Zygmunowicz

cena wywoławcza: 28 000 zł
estymacja: 35 000 – 40 000 zł

Kunsztu malarskiego nauczył się sam, w 1911 zapisał się na studia w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych, ale nie istnieją żadne dowody na to, że studiował. Jeśli tak mogło się zdarzyć to studiowałby do ok. 1917 i byłby prawdopodobnie studentem Wojciecha Kossaka. Przypuszczenia te krytycy tłumaczyli faktem, że na początku lat 20. Czesław Wasilewski przygotowywał tzw. podmalówki dla Kossaka. Mieszkał i tworzył w Warszawie, a jego twórczość nie była biernym kopiowaniem, miał swój własny styl, a jego prace potwierdzały twórczą indywidualność. W swoich obrazach nawiązywał do twórczości takich artystów jak m.in. Józef Brandt, Józef Chełmoński czy Alfred Wierusz-Kowalski. Wielokrotnie uczestniczył w krajowych wystawach malarstwa m.in. w Lublinie, Katowicach, Częstochowie, Gdyni i Poznaniu. Wielokrotnie wystawiał w Towarzystwie Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie. Po 1930 zaczął swoje prace podpisywać nazwiskiem „Zygmunowicz”. Prace Czesława Wasilewskiego znajdują się w kolekcjach Muzeum Narodowego w Warszawie, oraz muzeach regionalnych w Łąncucie, Łodzi i Lesznie a także w Muzeum Łowiectwa i Jeździectwa w Łazienkach Królewskich.

35

Wiktor Korecki

(1890 Kamieniec Podolski –
1980 Milanówek)

Pejzaż zimowy

olej, płyta pilśniowa, 45 × 84,5 cm,
sygn. l.d.: Wiktor Korecki

cena wywoławcza: 9 000 zł •
estymacja: 12 000 – 18 000 zł

Studiował w Szkole Rysunkowej N. Muraszki w Kijowie. W 1921 roku przeniósł się z rodzinnego miasta do Warszawy, gdzie otworzył własną pracownię. Wielokrotnie prezentował swoje prace na wystawach Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych. Podczas Powstania Warszawskiego spłonęła jego pracownia z częścią dorobku. Po wojnie w 1946 r., zamieszkał pod Warszawą, najpierw w Komorowie, potem w Milanówku. Tworzył nastrojowe pejzaże wiejskie z regionu Mazowsza, ukazujące wrzosowiska, zamglone rozlewiska, czy leśne drogi.

36

Roman Antoni Breitenwald

(1911 Piotrków Trybunalski – 1985 Miechów)

Orka

olej, płótno, 60 × 81 cm,
sygn. l.d.: R. Breitenwald

cena wywoławcza: 3 800 zł •
estymacja: 5 000 – 6 000 zł

Ukończył Państwową Szkołę Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego w Poznaniu, gdzie uczył się u Karola Zyndrama Maszkowskiego. W latach 1932–37 studiował na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w pracowniach Władysława Jarockiego, Stanisława Kamockiego, Teodora Axentowicza i Józefa Mehoffera. Po wojnie, w 1945 roku, osiadł na stałe w Miechowie. Przez wiele lat nauczał rysunku w tamtejszym Liceum Ogólnokształcącym. Należał do grupy artystycznej Pro Arte i był członkiem Związku Polskich Artystów Plastyków.

37

Henryk Sajdak

(1905–1995)

Orka wołami

olej, płótno naklejone na tekturę,
25 × 34 cm, sygn. p.d.: H. Sajdak

cena wywoławcza: 2 600 zł •
estymacja: 4 000 – 5 000 zł

Rozpoczął studia w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, które uzupełniał we Francji. Przez większość życia był związany z Krakowem, którego architektura i życie codzienne są jednym z najważniejszych tematów jego prac. Drugim fundamentem jego dorobku są pejzaże tatrzańskie – malowane alla prima podczas wielokrotnych górskich wycieczek. Polskie Tatry artysta musiał znać znakomicie, gdyż tematem jego prac były nie tylko popularne miejsca i widoki, ale także te mniej znane i dostępne. Dopełnieniem jego twórczości są pejzaże będące malarskimi notatkami z licznych podróży po Polsce (Kazimierz Dolny, wybrzeże Bałtyku, Pieniny) i świecie (Francja, Włochy, Kanada).

38

Wincenty Wodzinowski

(1866 Igotomnia k. Miechowa – 1940 Kraków)

Dziewczyna z kogutem

olej, tektura, 29 × 39 cm,
sygn. l.d.: Wodzinowski

cena wywoławcza: 4 600 zł
estymacja: 6 000 – 8 000 zł

Początkowo uczył się w Klasie Rysunkowej W. Gersona w Warszawie, a w latach 1881–89 studiował w SSP w Krakowie u I. Jabłońskiego, J. Matejki, F. Cynka i L. Löfflera. Naukę kontynuował w latach 1889–92 w Monachium u A. Wagnera. W 1892 r. powrócił do kraju i osiadł w Swoszowicach pod Krakowem. Malował portrety, obrazy religijne i alegoryczne, ale najbardziej interesowała go tematyka etnograficzna. Postrzegał wieś jako źródło odnowy społeczeństwa zepsutego przez miasto i jego kulturę. Jako jeden z pierwszych jeździł do podkrakowskich Bronowic, gdzie malował barwne sceny z życia chłopów. Owocem tych plenerów była wystawa „chłopomani” w krakowskim TPSP, gdzie wraz z innymi artystami zaprezentował swoje prace inspirowane wsią. Przez całe swoje życie artysta pozostał wierny owej fascynacji ludowością. Z niezwykłym upodobaniem i humorem ukazywał wiejskie obyczaje i zabawy, umiejętnie podkreślając barwą i duktem pędzla żywiołowy charakter przedstawienia.

39

Karol Kossak

(1896 Lwów – 1975 Ciechocinek)

Zimowy zaprzęg

akwarela, papier, 31,5 × 41 cm,
sygn. l.d.: K.Kossak

cena wywoławcza: 3 800 zł •
estymacja: 5 000 – 6 000 zł

Wnuk Juliusza, bratanek Wojciecha oraz brat stryjeczny Jerzego Kossaka. Ukończył szkołę średnią we Lwowie. Tam też pobierał lekcje rysunku i malarstwa u Zygmunta Rozwadowskiego oraz Stanisława Kaczora-Batowskiego. Następnie rozpoczął studia artystyczne w Wiedniu, które niestety musiał przerwać ze względu na wybuch I wojny światowej. Po zakończeniu wojny, w latach 1919–23 kontynuował naukę w krakowskim ASP pod kierunkiem Ignacego Pieńkowskiego i Władysława Jarockiego. Po ukończeniu studiów podjął pracę jako nauczyciel rysunku w jednym z gimnazjów we Lwowie. W twórczości artysty najczęściej pojawia się motyw konia oraz jeźdźców, ujętych w urokliwych kompozycjach. Tworzył głównie w technice akwareli.

40

Antoni Trzeszczkowski

(1902 Warszawa – 1974 tamże)

Wyścigi zaprzęgów

olej, płótno, 50,5 × 61,5 cm,
sygn. p.d.: Trzeszczkowski

cena wywoławcza: 4 400 zł •
estymacja: 5 500 – 7 000 zł

Malarz batalista, działający w Częstochowie, a później w Warszawie. W młodości walczył w wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 r., co miało znaczący wpływ na tematykę jego twórczości. Był twórcą licznych obrazów o treści batalistycznej, jego dzieła przedstawiają zwycięskie bitwy polskiego oręża, sceny konne, walkę husarii i ułanów. Dużą wagę przykładał do studiów nad mundurem i wyposażeniem wojskowym, którego był znawcą. Stosował różne techniki malarskie, często akwarele, ale część stanowią też dzieła malowane farbą olejną na tekturze. Zajmował się także ilustracją. Prace artysty znajdują się w Muzeum Narodowym.

41

Konstanty Szewczenko

(1910 Warszawa – 1991 tamże)

Uśmiechnięta para

olej, tektura, 35 × 49 cm,
sygn. l.d.: K. Szewczenko

cena wywoławcza: 2 600 zł •
estymacja: 4 000 – 5 000 zł

W latach 1927–1928 studiował w Instytucie Sztuk Plastycznych w Warszawie. Następnie w latach 1928–1932 kontynuował naukę w warszawskiej ASP u Felicjana Kowarskiego i Tadeusza Pruszkowskiego. Malował głównie obrazy sztalugowe – sceny rodzajowe i portrety. Zajmował się również scenografią: w latach 1934–35 współpracował z Teatrem Rozmaitości. Współpracował z wydawnictwem „Atlas” we Lwowie, z „Kurierem Porannym”. Jest autorem portretów Ignacego Mościckiego, Edwarda Rydza-Śmigłego. Swoje prace prezentował na wystawach krajowych i zagranicznych.

42

Erno Erb

(1878 lub 1890 Lwów – 1943 tamże)

Kobiety na targu

gwasz, tektura, 23,5 × 31,5 cm, sygn.
l.d.: EErb

cena wywoławcza: 7 500 zł

estymacja: 9 000 – 12 000 zł

Malarz samouk. Mieszkał i tworzył we Lwowie, a także w Truskawcu. Postulował się zarówno techniką olejną, jak i pastelową. Do najchętniej przedstawianych przez artystę tematów należały widoki rodzinnego miasta, pejzaże, sceny rodzajowe inspirowane codziennym życiem ukraińskich chłopów i Żydów. Poza tym malował martwe natury z kwiatami oraz portrety. Jednym z regularnie powtarzanych w jego pracach motywów są lwowskie straganiarki. Obrazy olejne Erba znamionuje gruba faktura, uzyskiwana przez impastowe nakładanie farb. Artysta systematycznie prezentował swoją twórczość w TPSP we Lwowie, ale także m.in. w Krakowie, Warszawie i Poznaniu. W roku 1932 uczestniczył w wystawie polskiej w Buffalo.

43

Antoni Chrzanowski

(1905 Kraków – 2000 tamże)

Sukiennice, 1970 r.

olej, płyta, 29 × 39 cm, sygn. i dat. l.d.:
ANTONI CHRZANOWSKI/KRAKÓW 1970

cena wywoławcza: 3 800 zł

estymacja: 5 000 – 6 000 zł

Ukończył studia na krakowskiej ASP, gdzie uczęszczał do pracowni Alfreda Terleckiego i Leona Wyczółkowskiego. W 1945 roku został członkiem ZPAP. W 1968 roku wziął udział w Międzynarodowym Triennale Rysunku we Wrocławiu. Uprawiał przede wszystkim malarstwo, a jego ulubioną techniką stała się akwarela, którą opanował do perfekcji. Zajmował się także malarstwem olejnym. W jego twórczości, która przybierała wręcz dokumentacyjny charakter, dominowały tematy związane z architekturą zabytków i budowli Krakowa. Artysta znany jest ponadto z pejzaży oraz martwych natur, także kwiatowych. Jego prace wyróżniają się wysokim stopniem realizmu, przy jednoczesnej lekkości kreski oraz palety barwnej.

44

Erno Erb

(1878 lub 1890 Lwów – 1943 tamże)

Przekupki lwowskie

olej, tektura, 23,5 × 34 cm,
sygn. l.d.: E Erb

cena wywoławcza: 12 000 zł
estymacja: 15 000 – 20 000 zł

Malarz samouk. Mieszkał i tworzył we Lwowie, a także w Truskawcu. Postugiwał się zarówno techniką olejną, jak i pastelową. Do najchętniej przedstawianych przez artystę tematów należały widoki rodzinnego miasta, pejzaże, sceny rodzajowe inspirowane codziennym życiem ukraińskich chłopów i Żydów. Poza tym malował martwe natury z kwiatami oraz portrety. Jednym z regularnie powtarzanych w jego pracach motywów są lwowskie straganiarki. Obrazy olejne Erba znamionuje gruba faktura, uzyskiwana przez impastowe nakładanie farb. Artysta systematycznie prezentował swoją twórczość w TPSP we Lwowie, ale także m.in. w Krakowie, Warszawie i Poznaniu. W roku 1932 uczestniczył w wystawie polskiej w Buffalo.

45

Władysław Chmieliński

(1911 Warszawa – 1979 tamże)

Widok na Sukiennice

olej, płótno, 35 × 50 cm,
sygn. p.d.: Wł. Chmieliński

cena wywoławcza: 20 000 zł •
estymacja: 25 000 – 30 000 zł

Malarz związany z Warszawą, gdzie na stałe mieszkał i pracował. W latach 1926–31 studiował w tamtejszej Miejskiej Szkole Sztuk Zdobniczych i Malarstwa (dawna Klasa Rysunkowa). Wiodącym tematem jego obrazów były wedy, szczególnie zaś widoki stolicy. W latach 1935–38 stworzył cykl akwarel przedstawiających obiekty polskiej architektury, wśród nich wnętrza Zamku Królewskiego w Warszawie i Pałacu w Wilanowie. Po wojnie chętnie malował także konie na tle pejzażu. W latach 1936–39 artysta używał pseudonimu „Władysław Stachowicz”.

46

Ludwik Stasiak

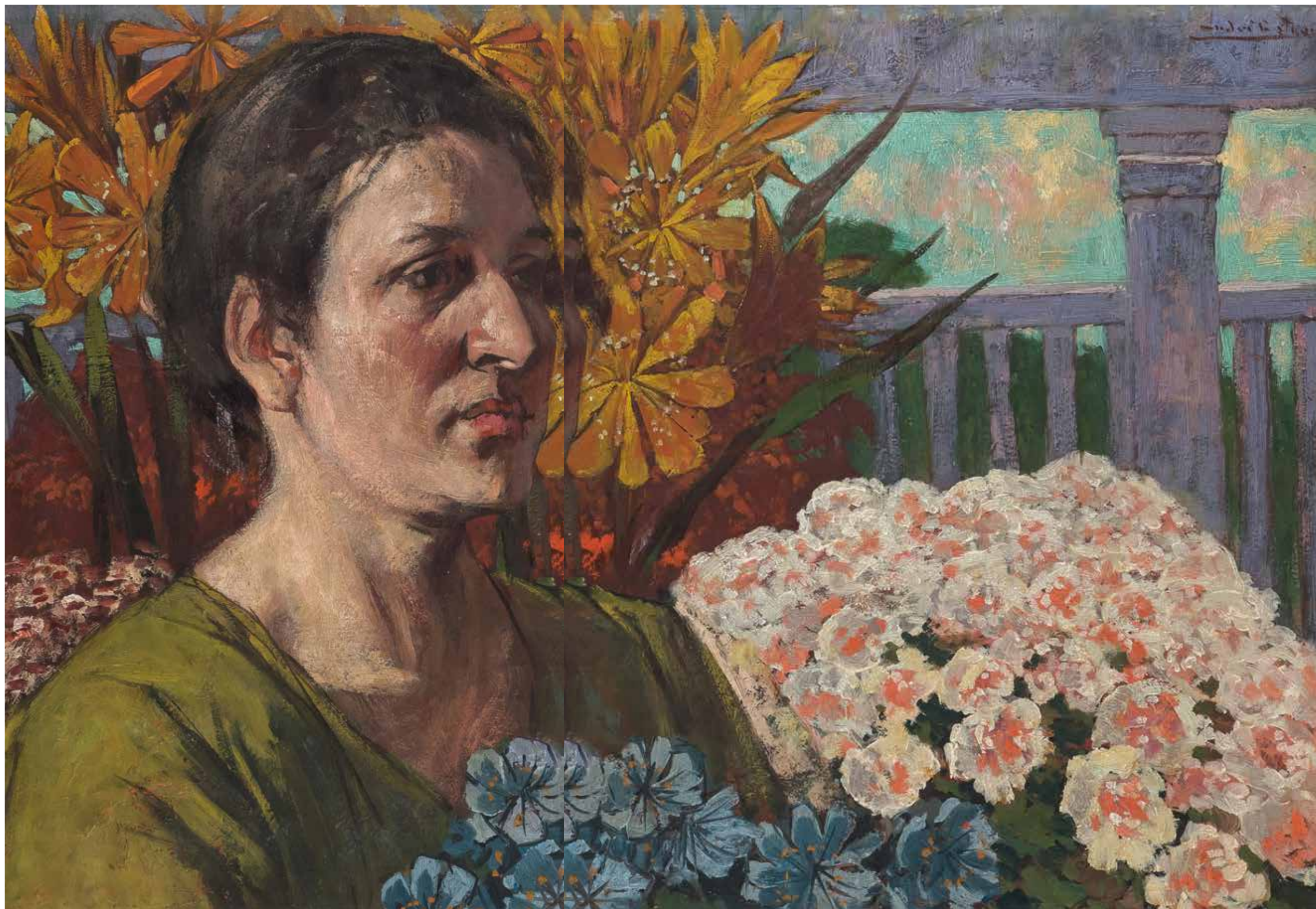
(1858 Bochnia – 1924 tamże)

*Portret żony artysty wśród
kwiatów*

olej, tektura, 50 × 70 cm,
sygn. p.g.: Ludwik Stasiak

cena wywoławcza: 28 000 zł
estymacja: 35 000 – 40 000 zł

Studiował w krakowskiej SSP pod kierunkiem Jana Matejki (jego prace już w trakcie studiów były wyróżniane i nagradzane), następnie w akademii wiedeńskiej u A. Eisenmengera i monachijskiej u A. Liezen-Mayera. Artysta związany był z Bochnią. Od 1884 roku regularnie prezentował swoje prace w warszawskiej Zachęcie oraz w krakowskim Towarzystwie Przyjaciół Sztuk Pięknych. Tworzył kompozycje rodzajowe, historyczne, symboliczne, alegoryczne, pejzażowe, religijne a także portrety i autoportrety. Prawdziwy rozgłos przyniosły mu kwiaty, które malował całymi seriami, oraz widoki starej części bocheńskiej kopalni. Był ponadto autorem popularnych w owym czasie dioram. Początkowa faza jego twórczości wykazywała wpływy monachijskie, późniejsza związana była z szeroko rozumianym realizmem, także modernizmem oraz secesyjną stylizacją. Obrazy Stasiaka mają charakterystyczną dla szkoły matejkowskiej perfekcję rysunku, przywiązanie do szczegółów oraz wierne oddanie zewnętrznych cech przedmiotu, detali, draperii.

47

Władysław Chmieleński

(1911 Warszawa – 1979 tamże)

*Widok na ulicę Freta
w Warszawie*

olej, płótno, 35 × 50,5 cm,
sygn. p.d.: W.Chmieleński

cena wywoławcza: 15 000 zł •
estymacja: 25 000 – 30 000 zł

Malarz związany z Warszawą, gdzie na stałe mieszkał i pracował. W latach 1926–31 studiował w tamtejszej Miejskiej Szkole Sztuk Zdobniczych i Malarstwa (dawna Klasa Rysunkowa). Wiodącym tematem jego obrazów były wedyty, szczególnie zaś widoki stolicy. W latach 1935–38 stworzył cykl akwarel przedstawiających obiekty polskiej architektury, wśród nich wnętrza Zamku Królewskiego w Warszawie i Pałacu w Wilanowie. Po wojnie chętnie malował także konie na tle pejzażu. W latach 1936–39 artysta używał pseudonimu „Władysław Stachowicz”.

48

Władysław Chmieleński

(1911 Warszawa – 1979 tamże)

Na Krakowskim Przedmieściu

olej, płótno, 35 × 50 cm,
sygn. p.d.: Wł. Chmieleński

cena wywoławcza: 14 000 zł •
estymacja: 18 000 – 25 000 zł

49

Józef Piñątek

(1888 Pychowice – 1953 Kraków)

Chrześcijanka i lew

olej, płótno, 83 × 52 cm,
sygn. ołówkiem p.d.: Józef Piñątek

cena wywoławcza: 3 800 zł •
estymacja: 5 000 – 6 000 zł

Studiował w latach 1908-13 w krakowskiej ASP u Józefa Pankiewicza, Leona Wyczółkowskiego i Wojciecha Weissa. Pracował w okresie międzywojennym we Lwowie jako nauczyciel rysunku w szkołach średnich. Był członkiem ugrupowania Czartak. W 1937 r. zasiadł w komisji rewizyjnej Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych we Lwowie. W latach 1925-38 uczestniczył w wielu wystawach. Po wojnie zamieszkał w Krakowie. Specjalizował się w grafice miedziorytniczej o tematyce krajobrazowej i architektonicznej. Wydał kilka tek graficznych. Tworzył też akwarele przedstawiające kulturę ludową polskich górali.

50

Kasper Żelechowski

(1863 Klecza Dolna – 1942 Kraków)

Portret kobiety, 1925 r.

pastel, papier, 63 × 48 cm,
sygn. i dat. p.d.: KŻelechowski/925

cena wywoławcza: 3 800 zł
estymacja: 5 000 – 7 000 zł

W latach 1879–88 i 1893–94 studiował w Krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych u Jana Matejki, a później także w Akademii monachijskiej w latach 1888–90 pod kierunkiem Karla Rauppa. Malował portrety, pejzaże, a także sceny rodzajowe, niekiedy zabarwione treściami polityczno-społecznymi, oraz kompozycje z elementami fantastyki, osnute na motywach baśni i podań ludowych. Był jednym ze współtwórców Panoramy Tatr (1895) eksponowanej w Warszawie. Współpracował z krakowskim kabaretem „Zielony Balonik”. Po studiach zamieszkał na stałe w Krakowie, gdzie pracował i prowadził działalność wystawienniczą. Często wystawiał w Towarzystwie Przyjaciół Sztuk Pięknych. Wziął udział w Wystawie Sztuki Krakowskiego Związku Artystów Plastyków, która odbyła się w 1924 roku w Lublinie, oraz w 1929 roku w wystawie autoportretów w Krakowie. Jako były legionista i członek Polskiego Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół” brał też udział w kilku wystawach poświęconych sztuce Legionów, m.in. w wystawach w Krakowie (1916) oraz w Warszawie (1917). Żelechowski krótko prowadził zakład fotograficzny w Krakowie przy ulicy Podwale 14. Zastąpił jako autor zdjęć portretowych, w tym Włodzimierza Przerwy-Tetmajera z 1892 roku. Został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Jeden z najlepszych łódzkich malarzy oraz jedna z najciekawszych postaci łódzkiego środowiska artystycznego. Urodził się w Łodzi i tutaj w latach 1935–1939 uczył się w Szkole Rysunku i Malarstwa prowadzonej przez Szczepana Andrzejewskiego. W roku 1938 otrzymał stypendium łódzkiego Zarządu Miejskiego i wyjechał do Wiednia, aby tam kontynuować naukę. Okres okupacji spędził w niewoli w Dortmundzie. Po zakończeniu wojny wrócił do Łodzi i rozpoczął studia w pracowni Leona Ormeżowskiego w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych, ale szybko je przerwał. W 1947 roku rozpoczął pracę jako rysownik w Zakładzie Anatomii Prawidłowej Akademii Medycznej w Łodzi, którą wykonywał do końca życia. Uczestniczył w wystawach zbiorowych w kraju i za granicą; miał wiele wystaw indywidualnych. Jego prace znajdują się w kolekcjach prywatnych i państwowych w kraju i zagranicą. Należał do Związku Polskich Artystów Plastyków. Otrzymał nagrody i odznaczenia. Formalnie związany był z GRUPĄ REALISTÓW, z którymi co roku wystawiał w warszawskiej Zachęcie, począwszy od pierwszej wystawy w 1962 roku. W 1967 roku reprezentował Polskę na Międzynarodowym Biennale Sztuki w Sao Paulo. Zmarł tragicznie 5 lipca 1969 roku. Jerzy Krawczyk zajmował się przede wszystkim malarstwem sztalugowym, a okazjonalnie tylko rysunkiem i grafiką. Repertuar tematów w jego twórczości jest olbrzymi. Ważne miejsce zajmowała u niego Łódź, z którą związany był przez całe życie. Pod względem formalnym jego twórczość jest trudna do sklasyfikowania. Z jednej strony wiele mówi jego przynależność do GRUPY REALISTÓW, z drugiej bardzo czytelne są u niego nawiązania do tradycji malarstwa surrealistów i dawnych mistrzów, których motywy pojawiają się czasami w malarstwie Krawczyka jak cytaty. Był artystą oryginalnym, wypracował własny warsztat, swoistą wizję świata, którą kreował na płótnie różnymi środkami. W jego pracach spokojne, wręcz ascetyczne pejzaże sąsiadują z barokowo bogatymi i pstrokatymi kompozycjami nasiąkniętymi mnóstwem nośników ikonograficznych.

51

Jerzy Krawczyk

(1921–1969)

Kąpiące się, 1953 r.

olej, płótno, 60,5 × 75 cm,
sygn. i dat. p.d.: Jerzy Krawczyk 1953 r.

cena wywoławcza: 11 000 zł •
estymacja: 15 000 – 20 000 zł

52

Karol Kłosowski

(1882–1971)

Przed kąpielą na Caprii, 1925 r.

pastel, papier, 58 × 46,5 cm w świetle
oprawy, sygn i dat. p.d.: K.Kłosowski/
Capri 1925

cena wywoławcza: 8 000 zł •
estymacja: 10 000 – 15 000 zł

Malarz, rzeźbiarz i projektant. Od 1895 roku uczył się Szkole Przemysłu Drzewnego w Zakopanem, a następnie w Państwowej Szkole Artystyczno-Przemysłowej w Krakowie, którą ukończył w 1903 roku. Studiował na Akademii Sztuk Pięknych w Wiedniu oraz Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie u Leona Wyczółkowskiego, Jana Stanisławskiego, Stanisława Wyspiańskiego, Józefa Mehoffera i Teodora Axentowicza. Związany na stałe z Zakopanem od 1907 r. Był współzałożycielem towarzystwa „Sztuka Podhalańska” oraz członkiem towarzystwa „Kilim”. W 1912 roku został nauczycielem rysunku w Szkole Przemysłu Drzewnego, wkrótce również w Krajowej Szkole Koronarskiej, gdzie uczył do 1931 roku. Po II wojnie światowej, w 1947 roku Karol Kłosowski został przewodniczącym zakopiańskiego oddziału Związku Polskich Artystów Plastyków. W pięćdziesięciolecie twórczości artystycznej w 1958 roku został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. W 1966 roku został kawalerem Orderu Odrodzenia Polski, dwa lata później otrzymał odznakę Zasłużonego Działacza Kultury. Uprawiał malarstwo olejne, pastele, rzeźbit, projektował meble i kilimy, tworzył koronki i wycinanki. Jego prace i dorobek twórczy na stałe prezentowane są w willi „Cicha” w Zakopanem.

53

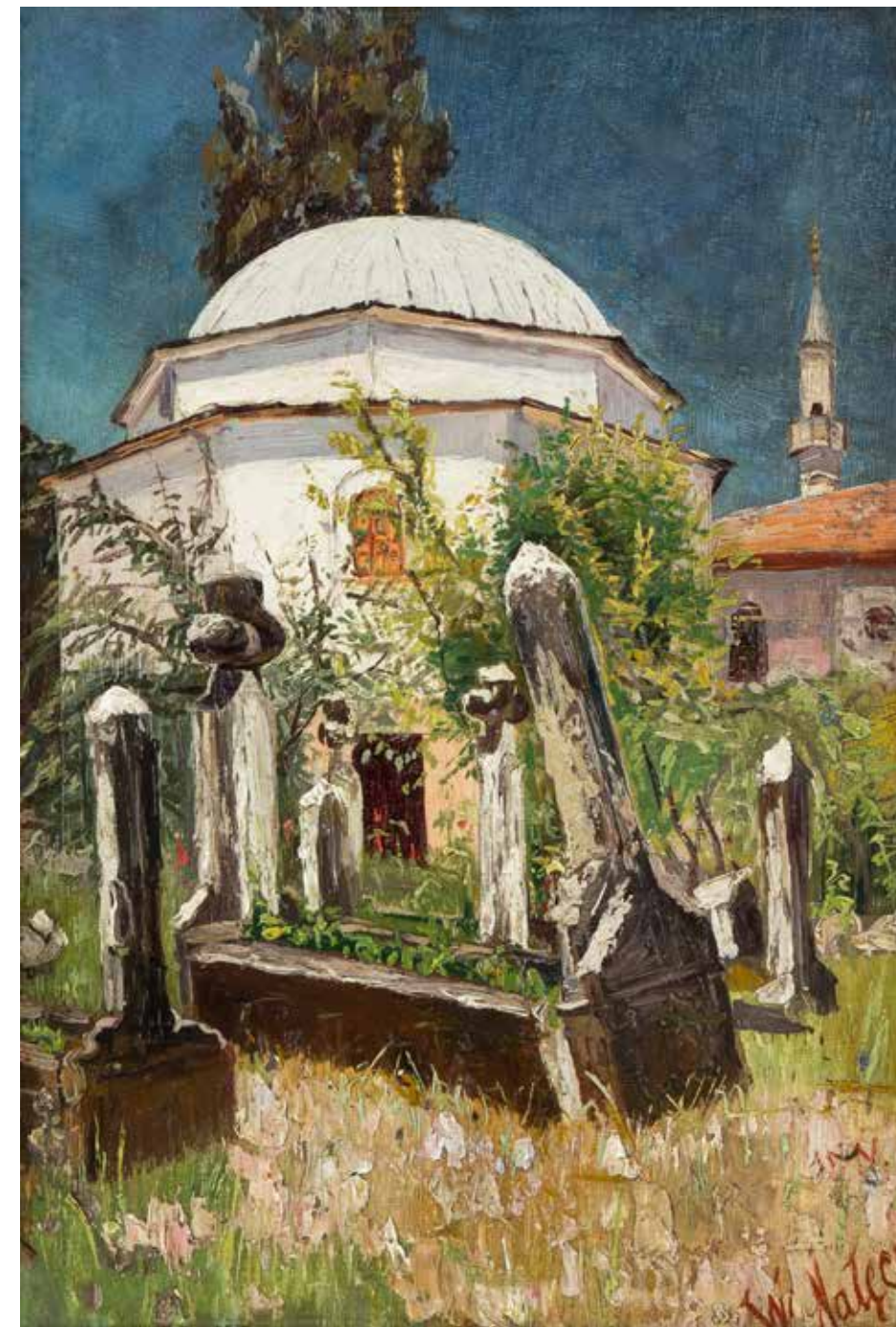
Włodzimierz Natęcz

(1865 Kijów – 1946 Jeruzal
k. Skierniewic)

*Sonety Krymskie – Mogiły
haremu*

olej, tektura, 43 × 30 cm,
sygn. p.d.: Natęcz

cena wywoławcza: 8 500 zł
estymacja: 12 000 – 15 000 zł

Kształcił się w Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu oraz w akademii w Düsseldorfie. Po studiach, do 1897 r., przebywał w Paryżu. Był przede wszystkim pejzażystą. W poszukiwaniu wciąż nowych motywów i inspiracji bardzo wiele podróżował, malując krajobrazy z wybrzeży Bretanii, Anglii, Szkocji, Skandynawii czy Krymu. W 1907 r. osiadł w Warszawie, gdzie był nauczycielem rysunku w Gimnazjum Górskiego. Po zakończeniu I wojny światowej, jako jeden z pierwszych polskich artystów, malował wybrzeża Bałtyku, angażując się w propagowanie polityki morskiej Polski. Od roku 1920 w swojej pracowni w Lisim Jarze koło Rozewia prowadził letnie kursy pejzażu, a w 1922 założył Koło Marynistów Polskich i był jego długoletnim prezesem.

54

Władysław Hofman

(1881 Praga – 1970 Szklarska Poręba)

Sybilla, ok. 1930 r

olej, tektura, 53 × 63 cm, sygn. p.g.:
Władysław/Hofman, na odwrocie naklejka
wystawowa TPSP

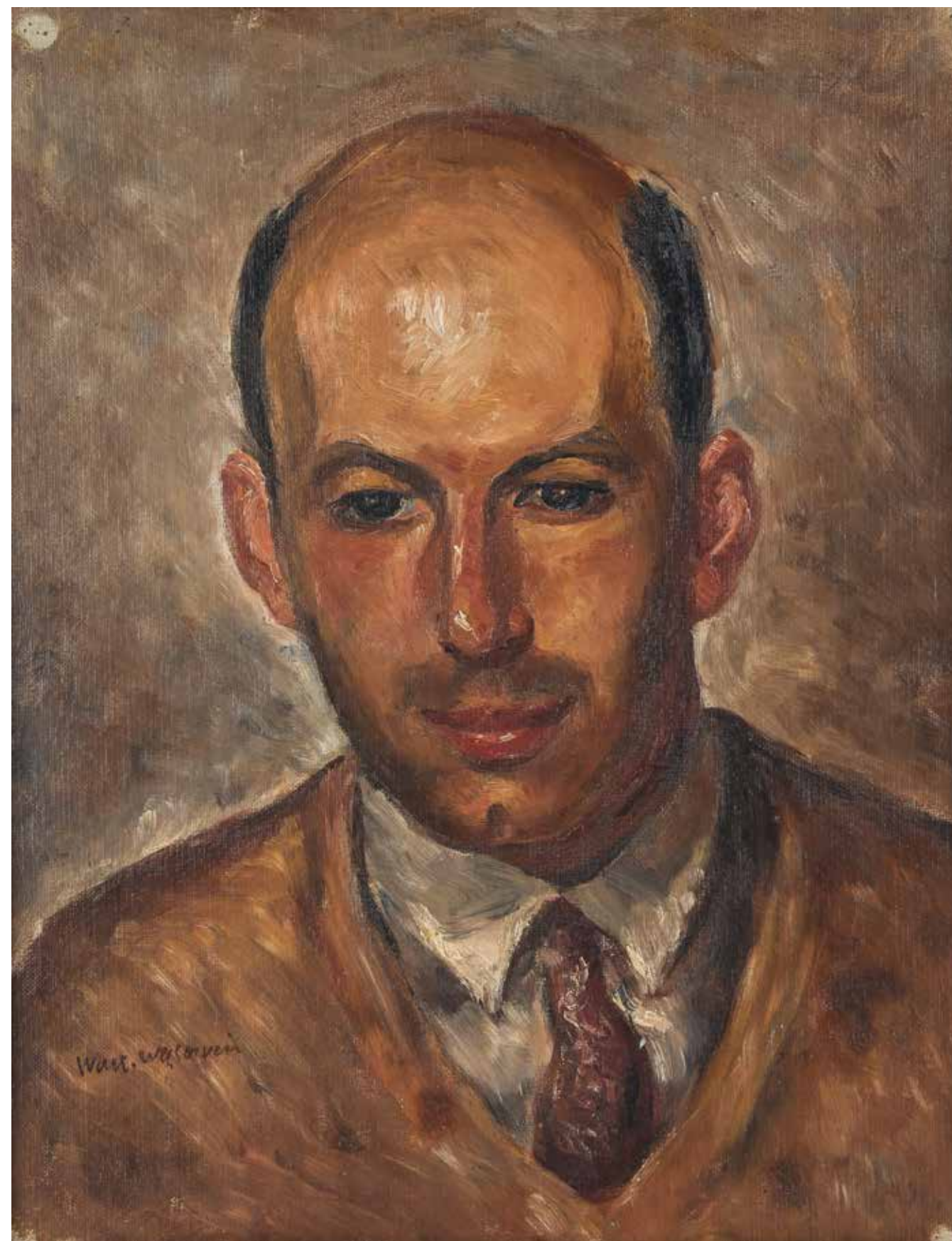
cena wywoławcza: 40 000 zł •
estymacja: 55 000 – 70 000 zł

W wieku 16 lat rozpoczął naukę w Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem Jacka Malczewskiego, Leona Wyczółkowskiego i Jana Stanisławskiego. Swoją artystyczną edukację kontynuował w Paryżu w Ecole des Beaux-Art w pracowni Jean-Léon Gérôme'a – francuskiego malarza i rzeźbiarza akademickiego. Sławę przyniosła Hofmanowi praca zatytułowana Spowiedź, która została wystawiona w 1906 roku w warszawskiej Zachęcie. Podczas wojny kilkakrotnie zmieniał miejsce pobytu, by ostatecznie osiedlić w Szklarskiej Porębie, gdzie kontynuował tradycje tamtejszej kolonii artystycznej. Malował głównie portrety oraz sceny o charakterze symbolicznym, pełne nastrojowości oraz religijnych i patriotycznych treści. Prace artysty utrzymane są w intensywnych, nasyconych barwach, które dodatkowo podkreślają głębię ekspresji przedstawienia.

Mieczysław Wallis (1895 Warszawa – 1975 tamże)
Profesor Uniwersytetu Łódzkiego i PWST w Warszawie. Kierował Katedrą Historii Sztuki UŁ. Autor licznych publikacji z zakresu filozofii, estetyki, sztuki i krytyki artystycznej; współpracował z redakcją Allgemeines Lexikon der bildenden Künstler (Thiemego i Beckera).

55

Wacław Wąsowicz

(1891 Warszawa – 1942 tamże)

Portret prof. Mieczysława Wallisa, 1929 r.

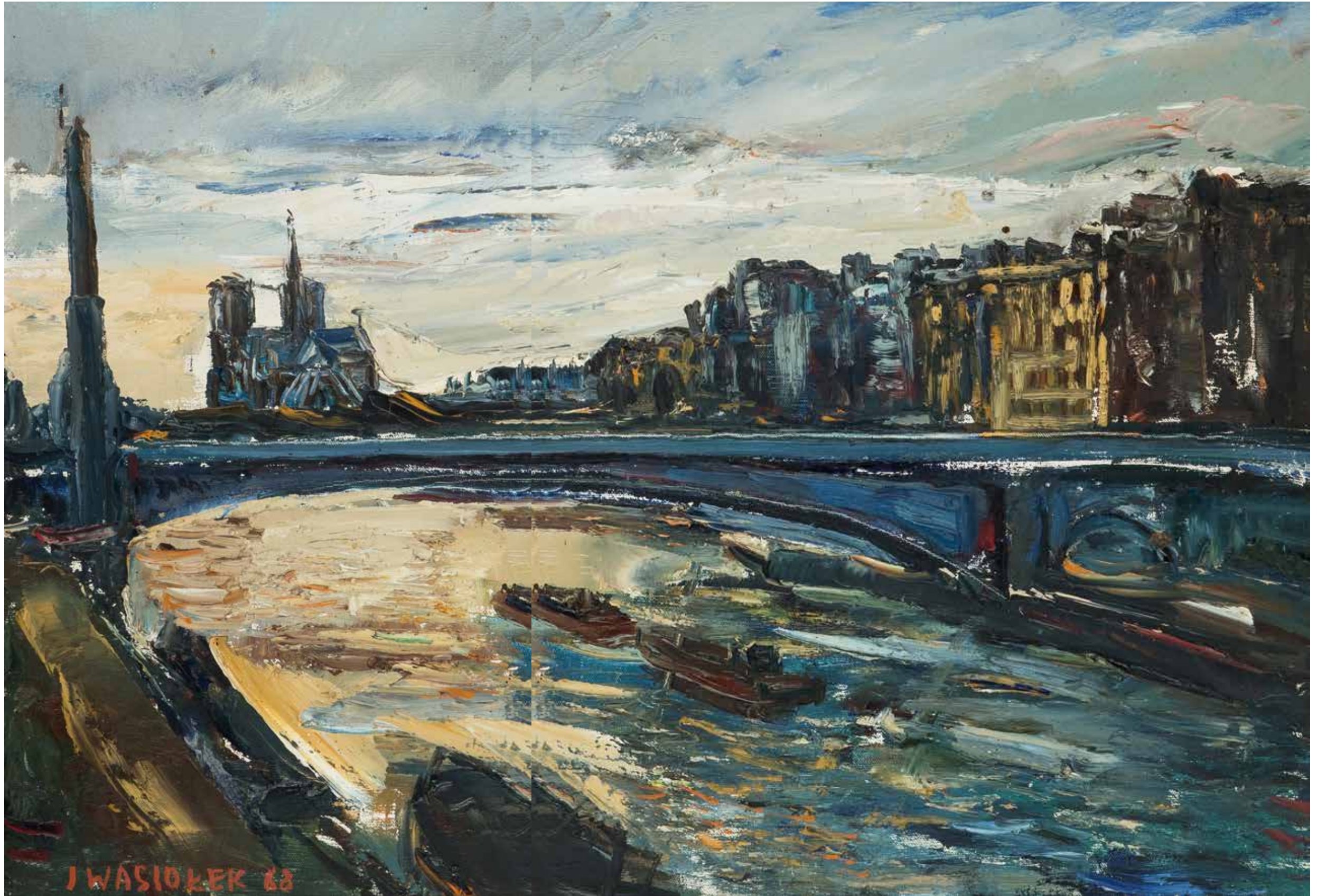
olej, płótno naklejone na płytę,
45 × 36 cm, sygn. l.d.: Wacł. Wąsowicz

Pochodzenie:

- kolekcja prywatna, Polska
- wieloletni depozyt MN w Warszawie, w latach 2004–2022
- prof. historii sztuki Mieczysław Wallis (1895–1975)

cena wywoławcza: 20 000 zł
estymacja: 25 000 – 30 000 zł

Malarz, grafik, dekorator wnętrz i ceramiki działający w Warszawie. Studia artystyczne odbył w latach 1909–10 w warszawskiej Szkole Rysunkowej im. W. Gersona u Mieczysława Kotarbińskiego; naukę kontynuował w okresie 1911–14 w Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem Ignacego Pieńkowskiego. Był członkiem grupy Ekspresjoniści Polscy (od 1919 Formiści), z którą wystawiał w Warszawie (1920, 1921, 1922), Krakowie (1921) i Paryżu (1922). W 1923 r. wszedł w skład Stowarzyszenia Artystów Polskich Rytm. W okresie formistycznym zasadniczy wpływ na ukształtowanie się środków wyrazu Wąsowicza wywarła sztuka Cézanne'a i Deraina. Artysta syntetyzował i geometryzował formy zachowując ich zwartość i światłocieniowy modelunek. Kształty podkreślał czarnym konturem.

56

Józef Wasiołek

(1921 Smarglin – 2008 Łódź)

Paryż o zmroku, 1968 r.

olej, płótno, 51 × 71 cm,
sygn. i dat. l.d.: JWasiołek 68

cena wywoławcza: 6 500 zł •
estymacja: 8 000 – 10 000 zł

Studia malarskie ukończył w Łodzi w pracowni prof. Adama Rychtarskiego i w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie u Wacława Taranczewskiego i Zbigniewa Pronaszki. Malował przede wszystkim pejzaże. Oprócz malarstwa sztalugowego i ściennego sakralnego, tworzył także rysunki i grafiki. Jego prace znajdują się w zbiorach publicznych w Polsce oraz kolekcjach prywatnych.

57

Stanisław Żurawski

(1889 Krosno – 1976 Kraków)

Nadmorska wydma na Helu

olej, płótno, 95,5 × 76 cm,
sygn. p.d.: St. Żurawski

cena wywoławcza: 7 500 zł •
estymacja: 10 000 – 15 000 zł

Studia artystyczne odbył w latach 1907–1913 w krakowskiej ASP pod kierunkiem J. Me – hoffera oraz W. Weissa. Należał do Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”. Postępował się przeważnie techniką olejną, choć część pejzaży utrwalił w akwareli. Malował pejzaże i martwe natury, jednak najczęściej przedstawiał kobiece akty we wnętrzu pracowni lub w plenerze.

58

Ignacy Zygmontowicz

(1875 Warszawa – 1947 Łódź)

Peonie

olej, płótno, 80 × 50 cm,
sygn. p.d.: I. Zygmontowicz

cena wywoławcza: 16 000 zł
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

Kunsztu malarskiego nauczył się sam, w 1911 zapisał się na studia w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych, ale nie istnieją żadne dowody na to, że studiował. Jeśli tak mogło się zdarzyć to studiowałby do ok. 1917 i byłby prawdopodobnie studentem Wojciecha Kossaka. Przypuszczenia te krytycy tłumaczyli faktem, że na początku lat 20. Czesław Wasilewski przygotowywał tzw. podmalówki dla Kossaka. Mieszkał i tworzył w Warszawie, a jego twórczość nie była biernym kopiowaniem, miał swój własny styl, a jego prace potwierdzały twórczą indywidualność. W swoich obrazach nawiązywał do twórczości takich artystów jak m.in. Józef Brandt, Józef Chełmoński czy Alfred Wierusz-Kowalski. Wielokrotnie uczestniczył w krajowych wystawach malarstwa m.in. w Lublinie, Katowicach, Częstochowie, Gdyni i Poznaniu. Wielokrotnie wystawiał w Towarzystwie Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie. Po 1930 zaczął swoje prace podpisywać nazwiskiem „Zygmontowicz”. Prace Czesława Wasilewskiego znajdują się w kolekcjach Muzeum Narodowego w Warszawie, oraz muzeach regionalnych w Łąncucie, Łodzi i Lesznie a także w Muzeum Łowiectwa i Jeździectwa w Łazienkach Królewskich.

59

Eugeniusz Pierzyński

(II poł. XX w.)

Powrót saniami do domu

olej, płótno, 61 × 91 cm,
sygn. p.d.: E Pierzyński

cena wywoławcza: 1 500 zł

estymacja: 2 000 – 3 000 zł

60

Mieczysław Krzyżak

(1914–1984)

W obawie przed wilkami

olej, płótno, 52 × 78 cm,
sygn. p.d.: M. Krzyżak

cena wywoławcza: 4 000 zł

estymacja: 6 000 – 8 000 zł

Studiował w Akademii Sztuk Pięknych w pracowni Wojciecha Weissa. Artysta był także uczniem Wojciecha i Jerzego Kossaków, których wpływ jest bardzo widoczny w jego twórczości. Swoją karierę związał z krakowskim Towarzystwem Przyjaciół Sztuk Pięknych, uczestniczył w wielu organizowanych przez nie wystawach, m.in. w ekspozycji Otwarte Drzwi w 1958 roku (obraz „Już nigdy więcej wojny”), w Wystawie Jubileuszowej 50-lecia Polskich Artystów Plastyków Okręgu Krakowskiego w 1961 roku (obraz „Wrzesień 1939”), XVIII Wystawie Ogólnopolskiej Grupy Artystów Plastyków Zachęta również w 1961 roku (obraz „W Bieszczadach”), brał także udział w Dorocznym Salonie Malarstwa Krakowskiego w 1976 roku, gdzie eksponowano jego obraz „Na torze wyścigowym”.

Wydaje mi się, że u podłoża malarstwa Rzepińskiego leży zaufanie do (...) sensu i rzetelności rzeczy zwykłych, zaufanie do natury, do uczciwości jej wyglądu. Dlatego Rzepiński potrafi odejść od wirtuozerii kolorystycznej (...), od wymownych zestawień i zróżnicowań materii, od przewrotnej gry natężeń barwnych i walorowych (...), od zwięzłej ozdobności rysunku (jak w niektórych martwych naturach). Słowem – potrafi odejść od pozycji, na których mógłby się nazbyt bezpiecznie okopać. Umie zaufać zwyczajnej zieleni drzew, niebieskiemu niebu, pomarańczowemu pomarańczom.(...) Czesław Rzepiński, chłonąc świat, ma zarazem ostrą świadomość faktu, że tworzy obraz, przedmiot swoisty, rządzący się własnymi prawami (...).

Jacek Woźniakowski, [wstęp do kat.:] *Czesław Rzepiński*.
Wystawa malarstwa, Warszawa 1966, s. 8-9

61

Czesław Rzepiński

(1905 Strusowa k. Trembowli –
1995 Kraków)

Martwa natura

olej, płótno, 73 × 50 cm,
sygn. l.g.: Rzepiński

cena wywoławcza: 9 000 zł •
estymacja: 12 000 – 15 000 zł

Był słuchaczem Wolnej Szkoły Malarskiej w Krakowie oraz w latach 1926–29 studentem krakowskiej ASP w pracowniach Władysława Jarockiego, Wojciecha Weiss'a i Felicjana Kowarskiego. Studia kontynuował w Paryżu pod kierunkiem Józefa Pankiewicza. Należał do grupy „Zwornik”. Po wojnie został profesorem krakowskiej ASP, czterokrotnie był też jej rektorem. Wystawiał w Paryżu na Salonie Jesiennym, miał kilkadziesiąt wystaw indywidualnych w kraju i za granicą. Związany był z nurtem polskiego koloryzmu. Rzepiński tworzył kompozycje budowane mistrzowskim łączeniem zimnych barw z ciepłymi, uzyskując przy tym niezwykle, zamaszyste efekty. Poza malarstwem sztalugowym, któremu głównie poświęcił swoją twórczość, zajmował się również rysunkiem, grafiką oraz malarstwem ściennym. Malował pejzaże, martwe natury i portrety.

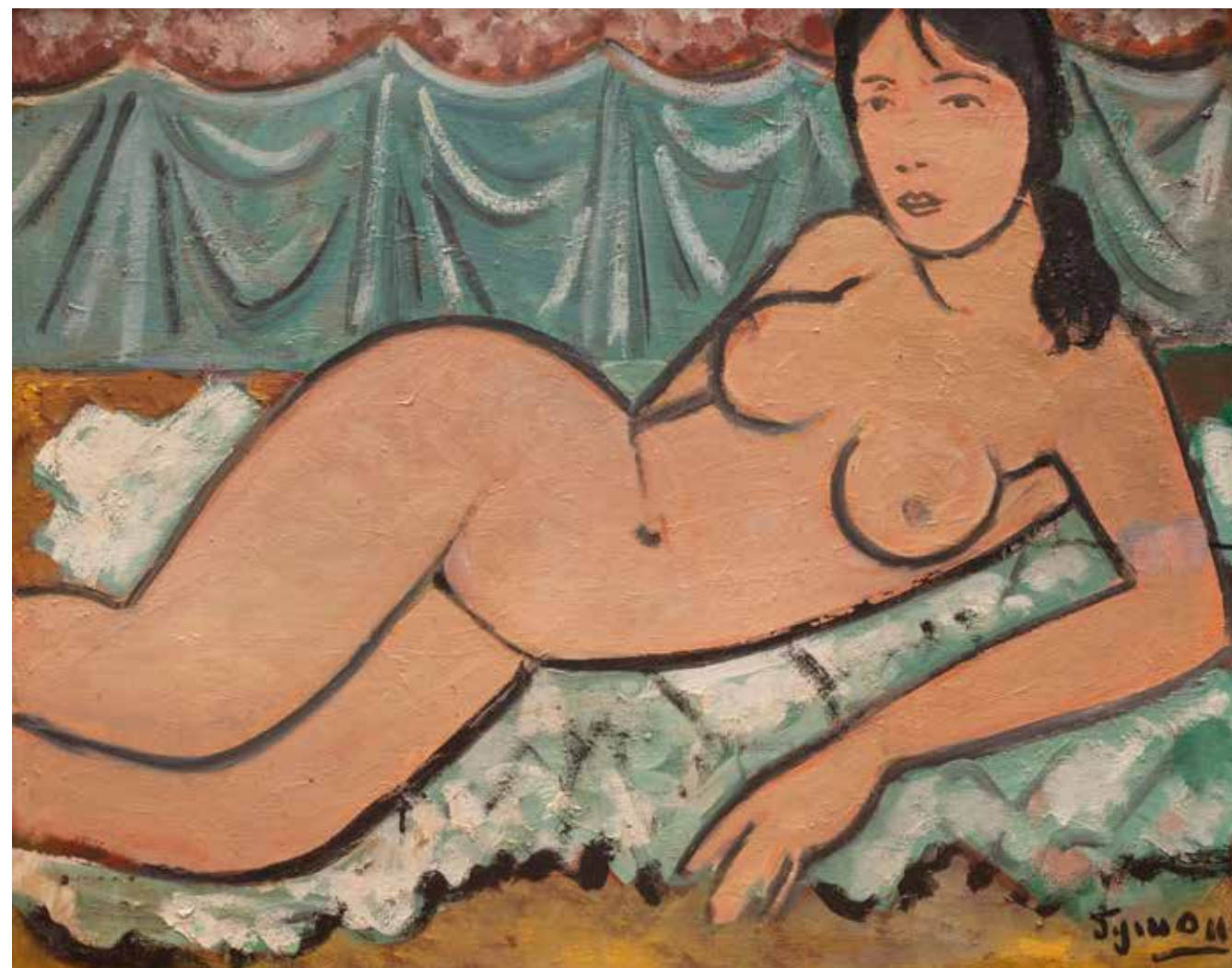

Świat widzialny czy wyobraźalny jest tylko pretekstem dla mnie do stworzenia obrazu. Elementy biorę ze świata mnie otaczającego, wiążę je w całość nie na zasadzie ich przedmiotowych właściwości, ale raczej jako czystą konstrukcję. Przedmioty i kształty ludzkie mogą być dowolnie deformowane, jeśli wymaga tego ekspresja kompozycji. Nie zawsze zdaję sobie sprawę, jak ma wyglądać moja praca w ostatecznym stadium. Raz mam wyraźną wizję, nawet do najdrobniejszego szczegółu. Czasem udaje mi się to osiągnąć, a w innym wypadku zmieniam i przeinaczam. Obraz dla mnie musi być zamkniętą całością sam w sobie, czy linearnie traktowany, czy światłocieniowo. Kompozycja musi być zwarta, a założenie dekoracyjne.

Tymon Niesiołowski – wypowiedź artysty z 14 II 1957 [w:] „Współcześni malarze polscy”, red. S. Samborski, H. Stażewski, M. Włodarski, L. Grabowski, Warszawa 1957, s. 12

Możliwe, że właśnie zainteresowanie Niesiołowskiego grafiką miało wpływ na wprowadzenie przez niego konturu do malarstwa. Tendencja ta, charakterystyczna dla powojennej twórczości Niesiołowskiego, zwracała uwagę intensywną kolorystyką, wypełniającą płasko potraktowane postaci i przedmioty, których kształty obwodziła ciemna kreska. Zastosowanie tych środków, przypominające malarstwo Matisse’a, spowodowało odejście od realizmu w kierunku stylizacji, podkreślającej zmysłowość aktów.

Małgorzata Geron, „Twórczość Tymona Niesiołowskiego i źródła jej inspiracji” [w:] „Tymon Niesiołowski (1882–1965), katalog wystawy monograficznej”, Muzeum Okręgowe w Toruniu, październik – grudzień 2005, s. 71

Polski malarz, grafik i pedagog, członek grupy Rytm. Absolwent ASP w Krakowie, gdzie był uczniem Józefa Mehoffera, Stanisława Wyspiańskiego i Teodora Axentowicza. Aktywnie działał w grupach artystycznych m.in. Grupie pięciu i Ekspresjonistach polskich. W 1926 roku zamieszkał w Wilnie i pracował jako wykładowca w szkole rzemiosł artystycznych. Od 1937 roku docent na uniwersytecie w Wilnie, gdzie wykładał malarstwo monumentalne. Po II wojnie światowej zamieszkał w Toruniu i tam prowadził pracę dydaktyczną do 1960 roku na Wydziale sztuk plastycznych UMK. Artysta pozostawił po sobie niezwykłą, bogatą spuściznę. W jego twórczości widać wyraźne wpływy malarstwa europejskiego, które na swój sposób adaptował do swojej twórczości. Widać jak Niesiołowski początkowo sięgał po zdobycze secesji; kolejno w następnych etapach zwracał się ku stylizacji malarstwa Paula Gauguina czy Władysława Ślewińskiego. Nie został obojętny na sztukę formistów. W końcu w latach 30-tych zwrócił się ku koloryzmowi. Artysta malował martwe natury, pejzaże, często zwracał się ku motywom cyrkowym. Do najbardziej charakterystycznych dzieł Niesiołowskiego należą portrety oraz akty, w których kompozycje były budowane płaską plamą barwną ograniczoną wyraźnie zaznaczonym konturem.

62

Tymon Niesiołowski

(1882 Lwów-1965 Toruń)

Akt leżącej kobiety

olej, płótno, 64,5 × 80,5 cm,
sygn. p.d.: Tymon

cena wywoławcza: 90 000 zł •
estymacja: 120 000 – 150 000 zł

63

Henryk Epstein

(1891 Łódź – 1944 Auschwitz)

Skraj łąki – Vinarville

olej, płótno, 46 × 65 cm,
sygn. p.d.: H.Epstein

cena wywoławcza: 15 000 zł
estymacja: 20 000 – 25 000 zł

Syn łódzkiego antykwariusza. Uczył się w prywatnej Szkole Rysunku Jakuba Kacembogena w Łodzi. Około 1910 r. wyjechał na studia do Monachium. W 1913 r. na stałe osiadł w Paryżu, gdzie kontynuował naukę w Académie de la Grande Chaumière. Do 1938 roku przebywał na Montparnasse, w pawilonie mieszczącym pracownie i mieszkania artystów, gdzie bywał również zaprzyjaźniony z nim: M. Chagall, A. Modigliani. W latach 1920–1930 malował pejzaże w plenerze w Owerni, Bretanii i na Korsyce. Od początku lat 20-tych wystawiał w paryskich Salonach. Jedyną wystawą indywidualną była ekspozycja pośmiertna w paryskiej Galerie Berri-Raspail w 1946 roku. Po wojnie pokazywano jego prace na wielu wystawach zbiorowych środowiska École de Paris. Malował w technice olejnej, uprawiał również akwarelę, rysunek i grafikę. Na jego malarstwo ogromny wpływ miała twórczość Cézanne'a oraz fowistów. W 1944 r. zginął w jednym z obozów koncentracyjnych.

64

Ludwik Klimek

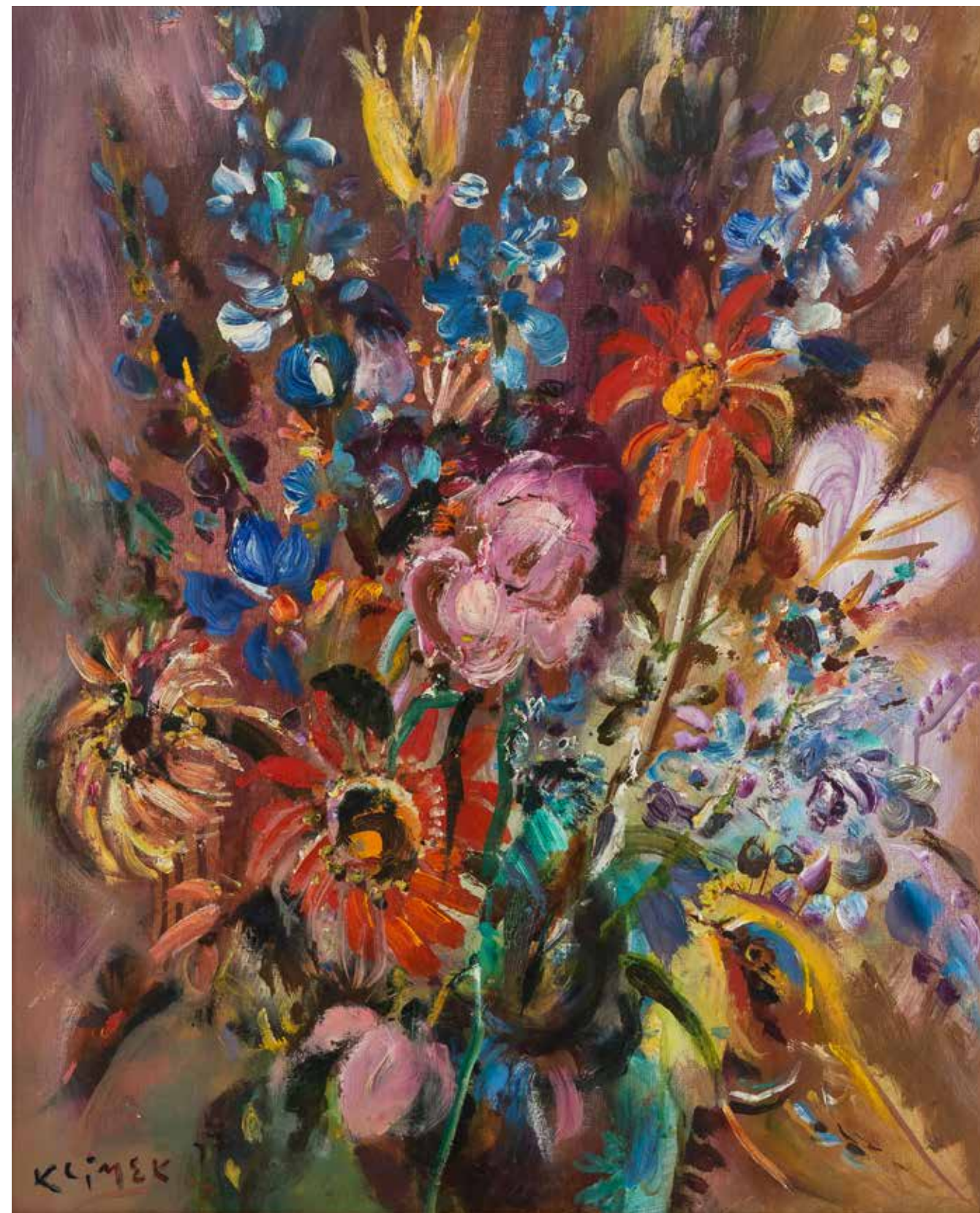
(1912 Skoczów – 1992 Nicea)

Martwa natura

olej, płótno, 65 × 55 cm,
sygn. l.d.: KLIMEK

cena wywoławcza: 4 000 zł •
estymacja: 6 000 – 8 000 zł

Po zdaniu matury rozpoczął studia malarskie w ASP w Krakowie. Wiosną 1939 uzyskał stypendium i wyjechał do Paryża, gdzie postanowił zostać dowiadując się o wybuchu wojny. Po zajęciu Paryża przez Wehrmacht schronił się w Aix-en-Provence, gdzie z Paryża przeniosła się filia Akademii Krakowskiej prowadzona już wówczas przez prof. Wacława Zawadowskiego. Dotychczas, stojący na jej czele prof. Józef Pankiewicz, czuł się już bardzo źle i niebawem 4 lipca 1940 roku zmarł w marsylskim szpitalu. Po 1947 r. Klimek przeniósł się nad Zatokę Lwią i mieszkał w Menton. Podczas prac malarskich w latach 1951/52 w Vallauris poznał Pabla Picassa, który mieszkał i tworzył tam w latach 1948-1955. Klimek przyjaźnił się również z Markiem Chagallem i Henri Matissem, z tym ostatnim założył w 1951 r. i prowadził Biennale Internationale d'Art de Menton, gdzie wystawiał swoje obrazy. Jego dzieła zostały nagrodzone srebrnym medalem w latach 1951 oraz 1953. Namalował około 3000 obrazów. Wiele z nich było wystawianych w renomowanych galeriach na całym świecie. Już po śmierci artysty, paryski Luwr zakupił do swoich zbiorów światowego dziedzictwa sporą kolekcję jego dzieł. Estetyka malarska Klimka miała swój rodowód w kolorystycznej szkole „kapistów”. Mimo fascynacji malarstwem swoich znanych przyjaciół, zarówno tych polskich jak i francuskich, artysta zawsze zachowywał swoją niepowtarzalną, lecz rozpoznawalną odrębność.

65

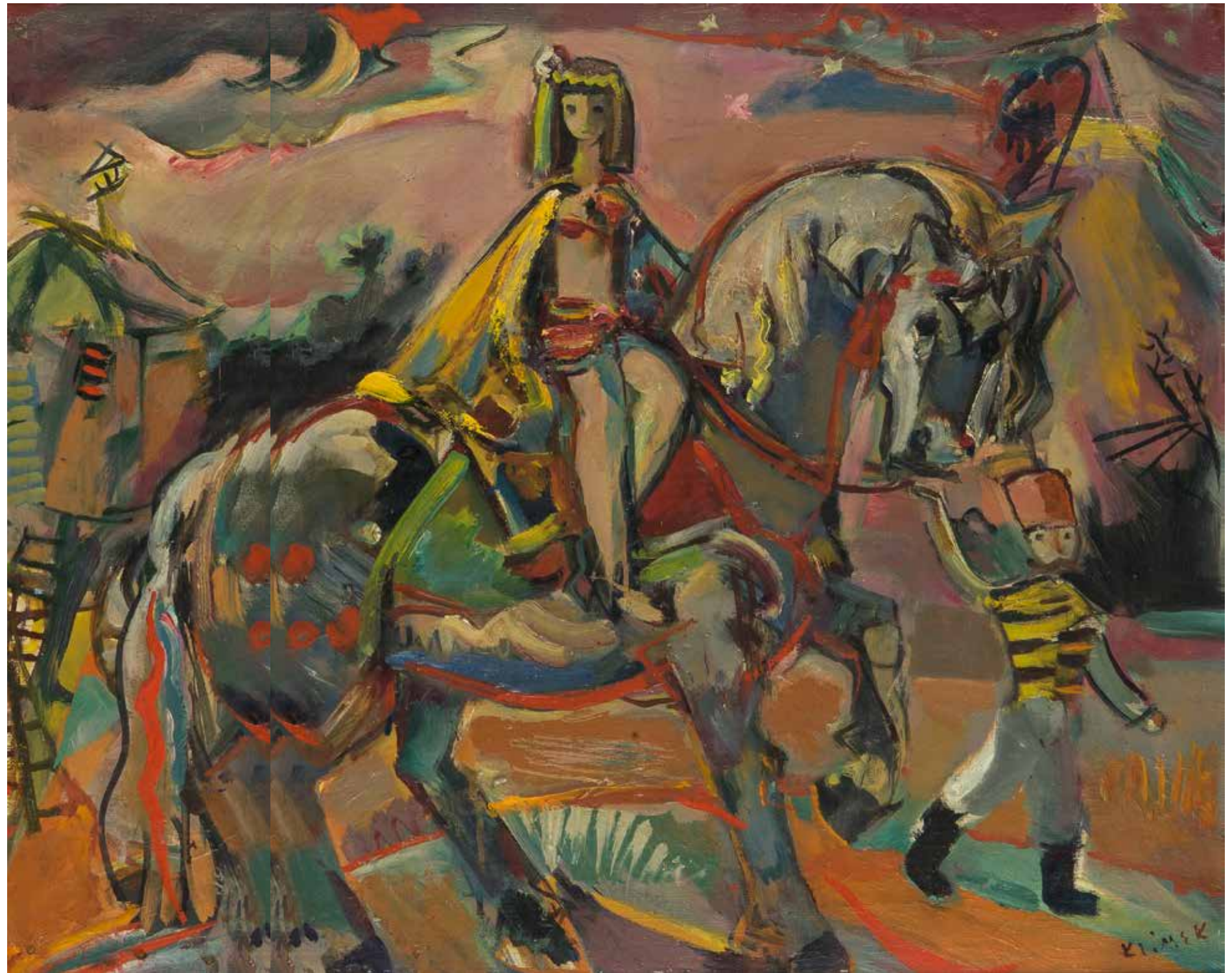
Ludwik Klimek

(1912 Skoczów – 1992 Nicea)

Woltyżerka

olej, płótno, 46 × 54,5 cm,
sygn. p.d.: KLIMEK

cena wywoławcza: 6 000 zł •
estymacja: 8 000 – 10 000 zł

Po zdaniu matury rozpoczął studia malarskie w ASP w Krakowie. Wiosną 1939 uzyskał stypendium i wyjechał do Paryża, gdzie postanowił zostać dowiadując się o wybuchu wojny. Po zajęciu Paryża przez Wehrmacht schronił się w Aix-en-Provence, gdzie z Paryża przeniosta się filia Akademii Krakowskiej prowadzona już wówczas przez prof. Wacława Zawadowskiego. Dotychczas, stojący na jej czele prof. Józef Pankiewicz, czuł się już bardzo źle i niebawem 4 lipca 1940 roku zmarł w marsylskim szpitalu. Po 1947 r. Klimek przeniósł się nad Zatokę Lwią i mieszkał w Menton. Podczas prac malarskich w latach 1951/52 w Vallauris poznał Pabla Picassa, który mieszkał i tworzył tam w latach 1948-1955. Klimek przyjaźnił się również z Markiem Chagallem i Henri Matissem, z tym ostatnim założył w 1951 r. i prowadził Biennale Internationale d'Art de Menton, gdzie wystawiał swoje obrazy. Jego dzieła zostały nagrodzone srebrnym medalem w latach 1951 oraz 1953. Namalował około 3000 obrazów. Wiele z nich było wystawianych w renomowanych galeriach na całym świecie. Już po śmierci artysty, paryski Luwr zakupił do swoich zbiorów światowego dziedzictwa sporą kolekcję jego dzieł. Estetyka malarska Klimka miała swój rodowód w kolorystycznej szkole „kapistów”. Mimo fascynacji malarstwem swoich znanych przyjaciół, zarówno tych polskich jak i francuskich, artysta zawsze zachowywał swoją niepowtarzalną, lecz rozpoznawalną odrębność.

(...) Ten świat smutny i bezwyjściowy poszukuje jednak rozpaczliwie drogi w stronę jasności. Tym poszukiwanym rozpaczliwie „blaskiem” staje się w malarstwie Duda-Gracza zmysł satyrycznej karykatury. Świat, w którym człowiek nie potrafi znaleźć swojej wewnętrznej harmonii i godnego miejsca, aby nie popaść w deperację, toruje więc sobie drogę w stronę parodii. Egzystencjalną rozpacz zmienia w zjadliwy żart. Humor jako obrona przed rozpaczą, jego wymknięcie się bocznymi drzwiami przed grozą istnienia to przecież najczęstsza forma polskiego poczucia humoru.

Krzysztof Teodor Toeplitz , Jerzy Duda-Gracz, Warszawa, 1985, s. 35

Absolwent Państwowego Liceum Technik Plastycznych w Częstochowie. Studia na Wydziale Grafiki w katowickiej filii krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych ukończył w 1968 roku. W latach 1976–82 nauczał na macierzystym wydziale malarstwa i grafiki. W latach 1992–2001 prowadził zajęcia w Europejskiej Akademii Sztuk w Warszawie. W późniejszym okresie, aż do śmierci, był pracownikiem Wydziału Radia i Telewizji im. K. Kieślowskiego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Jerzy Duda-Gracz należy do najbardziej znanych współczesnych artystów polskich, rozpoznawalnych także za granicą. Jego prace pokazywano na całym świecie, gdzie budziły powszechne uznanie: m. in. w Stanach Zjednoczonych, Niemczech, Włoszech, Francji, Anglii, Austrii, Szwecji, Rosji, Słowacji, Bułgarii, Japonii. W swoich pracach, które odznaczają się doskonałym warsztatem, nawiązywał do tradycji XIX-wiecznego malarstwa polskiego i twórczości takich artystów jak Józef Chełmoński, czy Jacek Malczewski. Z prawdziwie satyrycznym zacięciem obnażał przywary ludzkiej duszy i ciała. Bohaterami jego obrazów nierzadko byli mieszkańcy niewielkich miasteczek i zapadłych wsi. Podejmowane przez niego tematy zaczerpnięte z szarej rzeczywistości, rozgrywały się jednak zwykle w otoczeniu pięknej, typowo polskiej przyrody.

66

Jerzy Duda-Gracz

(1941 Częstochowa – 2004 Łagów)

Rozpusta o zmierzchu, 1991 r.

olej, płyta, 81 × 70, sygn. i nr. l.d.:
DUDA GRACZ 1473/91 na odwrocie
naklejka autorska

cena wywoławcza: 140 000 zł •
estymacja: 200 000 – 250 000 zł

DUDA GRACZ · 1473/91

Świat przedstawiony przez Beksińskiego jest jakby teatrem w metaforycznym sensie. Nakreślony zostaje tutaj swoisty dramat, w którym dochodzi do gry z czytelnikiem - -widzem, o szczerość i autentyczność samego artysty. Na obrazach widać, że Beksiński stosuje zabiegi wplatania teatralności, które od - noszą się do udawania, zacierania śladów, mylenia tropów. Mowa jest tutaj o ukazaniu prawdziwego sedna obrazu, którego trudno się doczytać. (...) nie pragnie on [Beksiński] przekazać jakiejś rzeczywistości realnej, ponieważ krajobrazy są abstrakcyjne, a ukazane piszczele i czaszki raczej nie służą po to, by wzbudzać strach i upatrywać w nich znaczeń biblijno-metafizycznych bądź wizji katastroficznych o przesłaniu pacyfistycznym.

Daniel Zarymski, Zdzisław Beksiński – malarz apokaliptycznej wizji świata?, „Kultura – Media – Teologia”, 2011, nr 6, s. 84

67

Zdzisław Beksiński

(1929 Sanok – 2005 Warszawa)

Bez tytułu, 1975 r.

olej, płyta, 72,5 × 88 cm
sygn. i dat. na odwrocie:
BEKSIŃSKI 1975

cena wywoławcza: 240 000 zł •
estymacja: 400 000 – 500 000 zł

Malarz, rzeźbiarz, fotograf, rysownik i artysta posługujący się grafiką komputerową. W latach 1947–1952 studiował na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Twórczość Beksińskiego można podzielić na dwa okresy: awangardowy, który trwał zaledwie przez kilka pierwszych lat, i drugi, podczas którego artysta wypracowuje właściwy dla swojej sztuki, rozpoznawalny przez odbiorców wizerunek. Początkowo zajmował się fotografią, tworzył m.in. kolaże, tzw. antyfotografie, a także abstrakcyjne reliefy i figury z metalu. Na początku lat sześćdziesiątych w pełni oddał się malarstwu fantastycznemu, wizjonerskiemu, figuratywnemu, starannie malowanemu farbą olejną na płycie pilśniowej. Pierwszy okres tego malarstwa, pod wpływem mistycyzmu wschodniego, był pełen symboli, tajemniczych treści i katastroficznej, pełnej grozy atmosfery. W 1977 r. opuszcza Sanok i przenosi się na stałe do Warszawy. Wystawiał we Francji, Niemczech i niemal wszystkich ważnych ośrodkach w Polsce. W 1999 r. Muzeum Historyczne przygotowało na zamku w Sanoku największą retrospektywną wystawę artysty. Muzeum Historyczne w Sanoku posiada również najbogatszą kolekcję dzieł artysty.

68

Rafał Olbiński

(ur. 1943 Kielce)

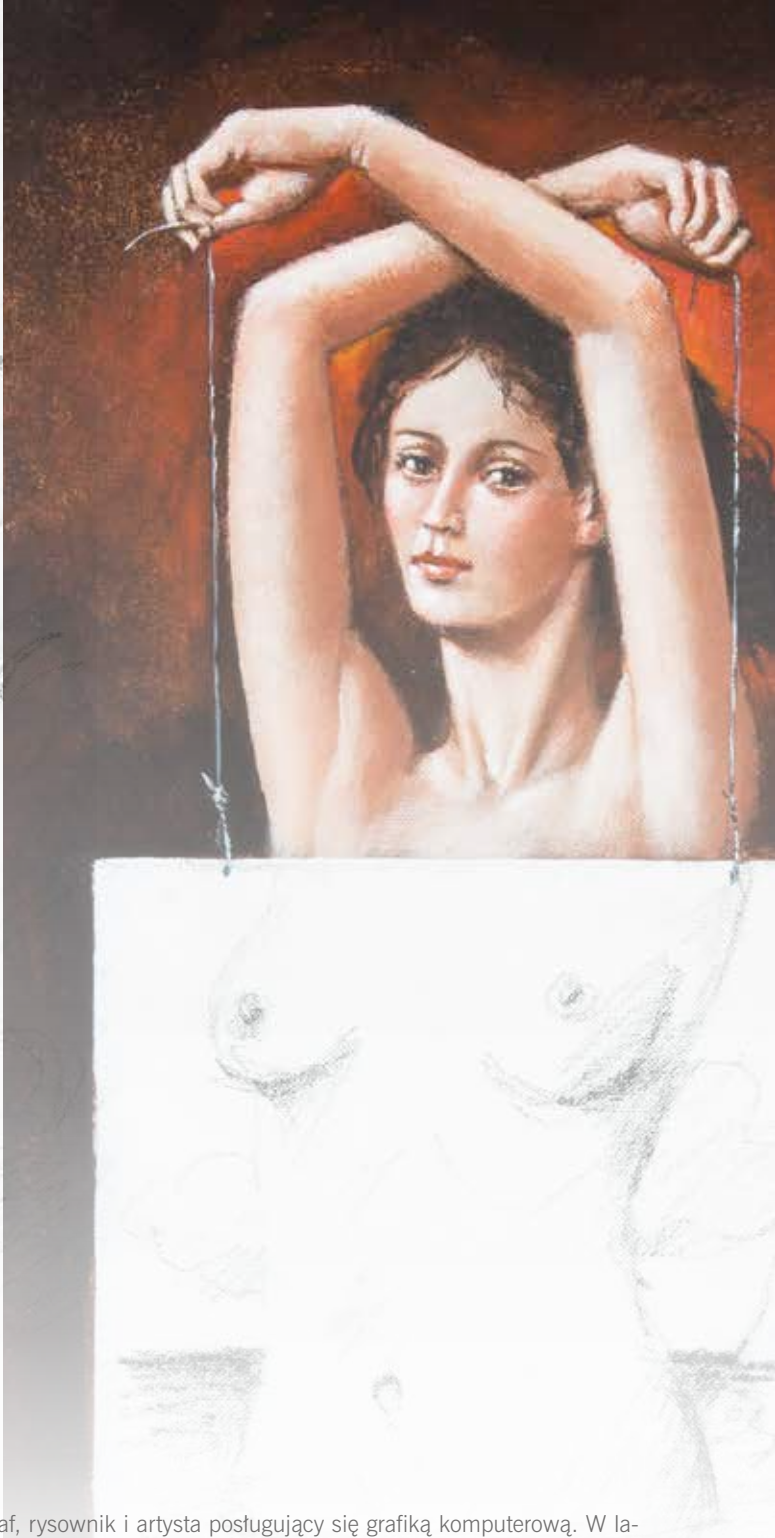
Postcard from Martinique – dyptyk, 2023 r.

akryl, ołówek, płótno, 2 × 43 × 23 cm,
sygn. p.d.: Olbiński, opis. l.d.:
Postcard/ from Martinique

Do obrazu dołączony certyfikat autorski.

cena wywoławcza: 30 000 zł
estymacja: 80 000 – 100 000 zł

Malarz, rzeźbiarz, fotograf, rysownik i artysta posługujący się grafiką komputerową. W latach 1947–1952 studiował na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Twórczość Beksińskiego można podzielić na dwa okresy: awangardowy, który trwał zaledwie przez kilka pierwszych lat, i drugi, podczas którego artysta wypracowuje właściwy dla swojej sztuki, rozpoznawalny przez odbiorców wizerunek. Początkowo zajmował się fotografią, tworzył m.in. kolaże, tzw. antyfotografie, a także abstrakcyjne reliefy i figury z metalu. Na początku lat sześćdziesiątych w pełni oddał się malarstwu fantastycznemu, wizjonerskiemu, figuratywnemu, starannie malowanemu farbą olejną na płycie pilśniowej. Pierwszy okres tego malarstwa, pod wpływem mistycyzmu wschodniego, był pełen symboli, tajemniczych treści i katastroficznej, pełnej grozy atmosfery. W 1977 r. opuszcza Sanok i przenosi się na stałe do Warszawy. Wystawiał we Francji, Niemczech i niemal wszystkich ważnych ośrodkach w Polsce. W 1999 r. Muzeum Historyczne przygotowało na zamku w Sanoku największą retrospektywną wystawę artysty. Muzeum Historyczne w Sanoku posiada również najbogatszą kolekcję dzieł artysty

Olbiński, co wydaje się kluczem dla jego twórczości, jest poetą pędzla. Tak w poezji, jak też w jego twórczości główną rolę odgrywa metafora. Arystoteles jej znaczenia upatrywał w przeniesieniu nazwy jednej rzeczy na inną, poeci uczynili z niej środek do obrazowania. Olbiński z tego obrazowania uczynił swój przekaz (dzieło–obraz). Jest czymś niezwykłym i fascynującym jak potrafi w skrócie metafory nie tylko ukazać zjawisko, problem, otaczającą nas rzeczywistość ale także podsuwa nam własny trop dla ich zrozumienia. (...) Zestawione ze sobą w różnych kontekstach, proponują widzowi nowe spojrzenie na rzeczywistość, ułatwiające nie tylko jej poznanie, ale także zrozumienie. Otwierają mu oczy, by mógł dostrzec to, co do tej pory było zakryte. Tworząc, Olbiński pełną garścią czerpie z mitologii, religii, postaci literackich. W ten sposób także powraca nie tylko do głównego, tradycyjnego nurtu światowego malarstwa, ale także do źródeł kultury. Olbiński, co warto jest podkreślić, używa metafory także przy opisie współczesnego świata i towarzyszących mu różnorodnych problemów i zjawisk. Artysta nie pozostaje wobec nich obojętnym, pokazując również największe zagrożenia, jakie przed nami stoją.

Rafał Olbiński. Malarstwo, kat. wyst., Tarnobrzeg 2021, s. 4

Malarstwo było moją pierwszą miłością. W roku 1945 na prawdę świata widzialnego otworzył mi oczy Mistrz Strzemiński. Różne były moje przygody w pielgrzymce do świątyni sztuki. Poznałem Wschód i Zachód. Kiedy się ma za plecami 70 lat pracy i przyjaźń z twórcą terminu ikonosfera – profesorem Mieczysławem Porębskim, to obszar sztuki wydaje się być bez granic. Można iść we wszystkich kierunkach. Każdy krok jest trudny. Z jednej strony mam pokusę sztuki wypełnionej barokowym bogactwem kosmicznej mandali, a z drugiej – głód prostoty i ascezy minimalizmu. Coraz bardziej cieszę mnie białe obrazy mego pierwszego Mistrza i czarne kwadraty Malewicza. Chciałbym uciec przed rzeczywistością potoczną. Tęsknię do skrzydeł i znaku idealnego.

Andrzej Strumiłło w 1 Katalog wystawy 2 lutego 2023
„Andrzej Strumiłło” w Muzeum Podlaskim w Białymstoku

69

Andrzej Strumiłło

(1927 Wilno – 2020 Suwałki)

Niebieski prostokąt, 198../2005 r.

olej, płótno, 130 × 100 cm,
sygn. i dat. u dołu: 198., A. Strumiłło,
drugie malowanie 2005

Pochodzenie:
spuścizna po artyście

cena wywoławcza: 90 000 zł
estymacja: 120 000 – 150 000 zł

Był malarzem, grafikiem, rzeźbiarzem, fotografem, pisarzem i poetą. Studiował w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi u Władysława Strzemińskiego, a następnie na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, gdzie w 1950 roku uzyskał dyplom. W latach 1949–1953 pracował jako asystent na obu uczelniach. Między 1977 a 1980 rokiem pracował na stanowisku profesora krakowskiej ASP. Po przeprowadzce do Warszawy w 1956 roku rozpoczął współpracę z Polską Izbą Handlową, dla której projektował pawilony wystawiennicze, dzięki czemu mógł podróżować po świecie. W ciągu całej kariery artystycznej Strumiłło zwiedził wiele krajów, w których pobyt dokumentował cyklami rysunkowymi i fotograficznymi: Włochy, Japonię, Chiny, Tajlandię, Indie, Nepal, Syrię, Turcję, Syberię i Kaukaz. Był jednym z inicjatorów, a od 1977 roku także organizatorem, interdyscyplinarnych spotkań „Sztuka i środowisko” w Wigrach oraz Międzynarodowego Pleneru Rzeźbiarskiego „Integrart”. W latach 1982–1984 przebywał w Nowym Jorku, gdzie był kierownikiem pracowni graficznej przy sekretariacie ONZ. Artysta obchodził 50-lecie pracy twórczej w Muzeum Azji i Pacyfiku w Warszawie, gdzie urządzono wystawę jego rysunków z podróży po Azji. Wystawy prac Strumiłły organizowano w wielu krajach Europy i Azji.

70

Andrzej Fogtt

(ur. 1950 r.)

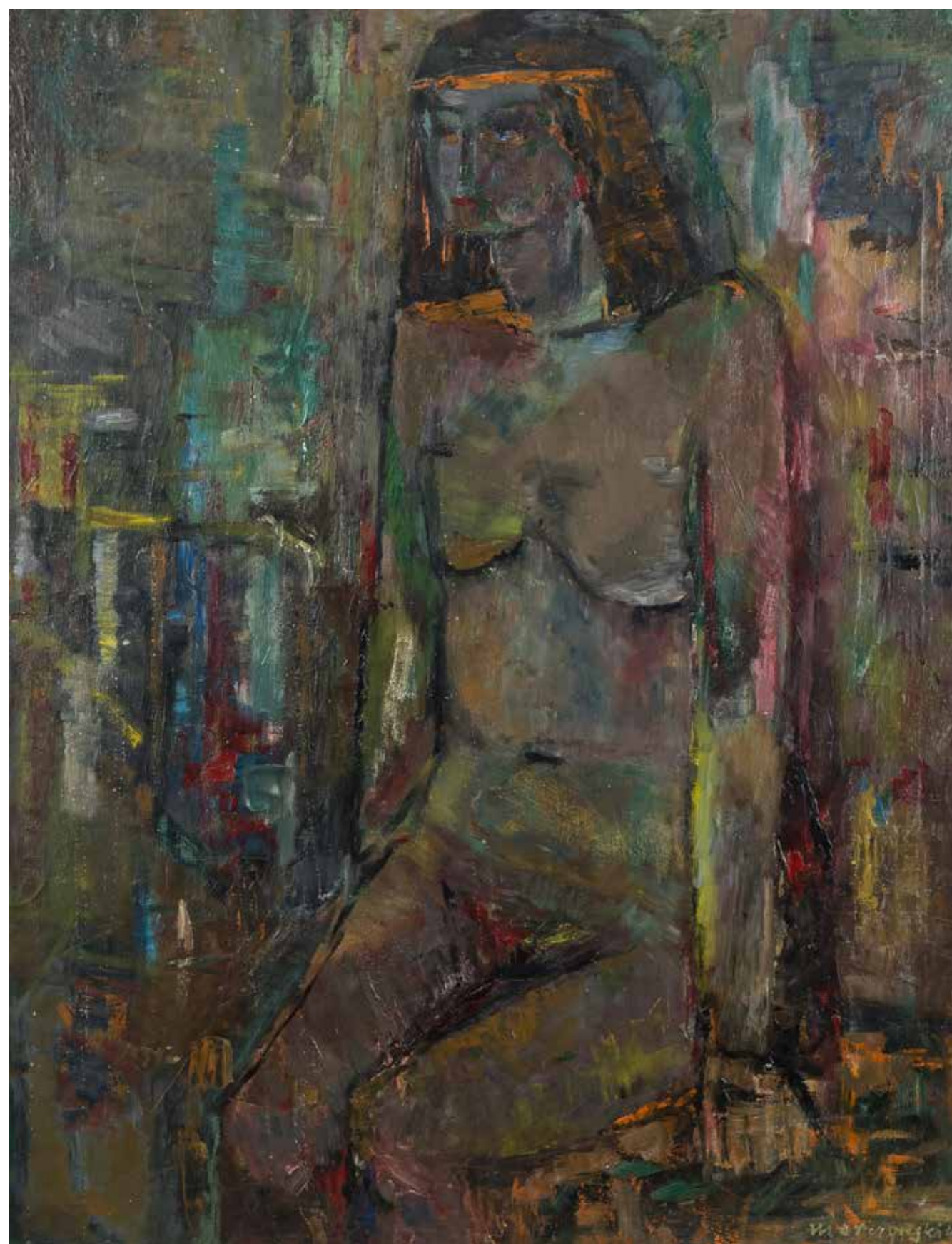
Park, 1997 r.

olej, płótno, 60 × 81 cm,
sygn. i dat. p.d.: 97 Fogtt, sygn. i dat. na
odwrocie: Andrzej Fogtt 22. V. 1997

cena wywoławcza: 18 000 zł •

estymacja: 28 000 – 34 000 zł

Studiował w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu pod kierunkiem prof. Zdzisława Kępińskiego i Magdaleny Abakanowicz. Dyplom uzyskał w 1974. Uczestniczył w wystawach od połowy lat 70. W 1984 zdobył Grand Prix na Festiwalu Polskiego Malarstwa Współczesnego w Szczecinie. W tymże roku reprezentował Polskę na XLI Biennale w Wenecji. Pokazał tam dzieło współsygnowane z Bożenną Biskupską – environment „Misterium czasu”, złożone z jego 14 monumentalnych kompozycji malarskich i 30 równie potężnych rzeźb Biskupskiej. Styl obrazów Fogtta w tym szczytowym momencie jego kariery bazował na kontraście centralnie usytuowanych, hieratycznych sylwetek i budującej je drobnej, migotliwej „tuski” pociągnięć pędzla. Podobny styl utrzymuje się w późniejszych pracach artysty. W roku 2009 został odznaczony przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego medalem Gloria Artis.

71

Adam Marczyński

(1908 Kraków – 1985 tamże)

Akt, 1948 r.

olej, płótno, 91 × 71 cm,
sygn. i dat. p.d.: marczyński 48

cena wywoławcza: 11 000 zł •
estymacja: 15 000 – 20 000 zł

Studiował malarstwo w ASP w Krakowie w latach 1930–1936 pod kierunkiem prof. Władysława Jarockiego i Stanisława Pieńkowskiego. Dyplom otrzymał w 1936. W czasie studiów odbył podróż do Francji i Hiszpanii (1930), po ich ukończeniu – do Francji (1936). W latach 1933–1934 był związany z „Grupą Krakowską” (tzw. pierwszą), z którą dwukrotnie wystawiał. Wykonywał też scenografie dla teatru „Cricot”. Pierwsze lata II wojny światowej spędził we Lwowie. Wrócił do Krakowa w 1941. Po wojnie podjął pracę pedagogiczną w ASP (od 1945, profesor 1951, dziekan Wydziału Malarstwa 1970–1972, emerytowany w 1979). Jednocześnie na powrót stowarzyszył się z kręgiem artystów skupionych wokół Tadeusza Kantora i Marii Jaremy, którzy w 1957 powołali tzw. drugą „Grupę Krakowską”. Marczyński pozostawał jej członkiem i wystawiał z nią do końca życia. Zajmował się malarstwem, rysunkiem, scenografią, grafiką warsztatową i ilustracją książkową.

72

Igor Talwiński

(1907 Warszawa – 1983 Paryż)

Akt leżący

olej, płótno, 60 × 80 cm,
sygn. p.d.: Igor Talwiński

cena wywoławcza: 8 000 zł •
estymacja: 10 000 – 15 000 zł

Polski malarz, czynny w Anglii i Francji. Został zmobilizowany we wrześniu 1939 i dostał się do niewoli niemieckiej. Po wyzwoleniu z obozu jenieckiego w roku 1945 zamieszkał w Paryżu. Tam wyuczył się rzemiosła malarskiego. Od roku 1951 wystawiał na Salonie Paryskim. Swoje obrazy przedstawiał też na indywidualnych wystawach w Londynie i Nowym Jorku. Malował głównie subtelne portrety i akty młodych dziewcząt.

73

Władysław Jahl

(1886 Jarosław – 1953 Paryż)

Akt

olej, płótno, 118,5 × 44 cm,
sygn. l. d.: Jahl

cena wywoławcza: 9 000 zł
estymacja: 15 000 – 20 000 zł

Studiował prawo we Lwowie, historię sztuki w Krakowie, a malować uczył się w Paryżu i u Józefa Pankiewicza w Hiszpanii (od ok. 1917 r.). Stale mieszkał w Paryżu, ale często jeździł do Hiszpanii, gdzie pracował jako kierownik artystyczny kilku pism i scenograf Teatru Odeon w Madrycie. Związany ze środowiskiem École de Paris – zaprzyjaźniony m.in. z Mojżeszem Kislingiem i Melą Muter – wystawiał na paryskich Salonach, a także w Madrycie, Rzymie, Nowym Jorku. Brał udział w wystawach krajowych. Jego sztuka ukształtowała się w kręgu wpływów J.Pankiewicza, środowiska École de Paris oraz fascynacji barokowym malarstwem hiszpańskim, zwłaszcza obrazami El Greca. W czasie wojny zaginął duży zespół prac artysty pozostawiony w jego paryskiej pracowni.

74

Józef Wasiołek

(1921 Smarglin – 2008 Łódź)

Pejzaż

olej, płótno, 57 × 73 cm,
sygn. p.d.: J.Wasiołek

cena wywoławcza: 3 000 zł •
estymacja: 4 000 – 5 000 zł

Studia malarskie ukończył w Łodzi w pracowni prof. Adama Rychtarskiego i w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie u Wacława Taranczewskiego i Zbigniewa Pronaszki. Malował przede wszystkim pejzaże. Oprócz malarstwa sztalugowego i ściennego sakralnego, tworzył także rysunki i grafiki. Jego prace znajdują się w zbiorach publicznych w Polsce oraz kolekcjach prywatnych.

75

Józef Wasiołek

(1921 Smarglin – 2008 Łódź)

*Martwa natura z kwiatami
w wazonie*, 1966 r.

olej, płyta pilśniowa, 62,5 × 81 cm,
sygn. i dat. p.d.: J.WASIOŁEK 66

cena wywoławcza: 7 000 zł •
estymacja: 9 000 – 10 000 zł

76

Władysław Rutkowski-Bończa

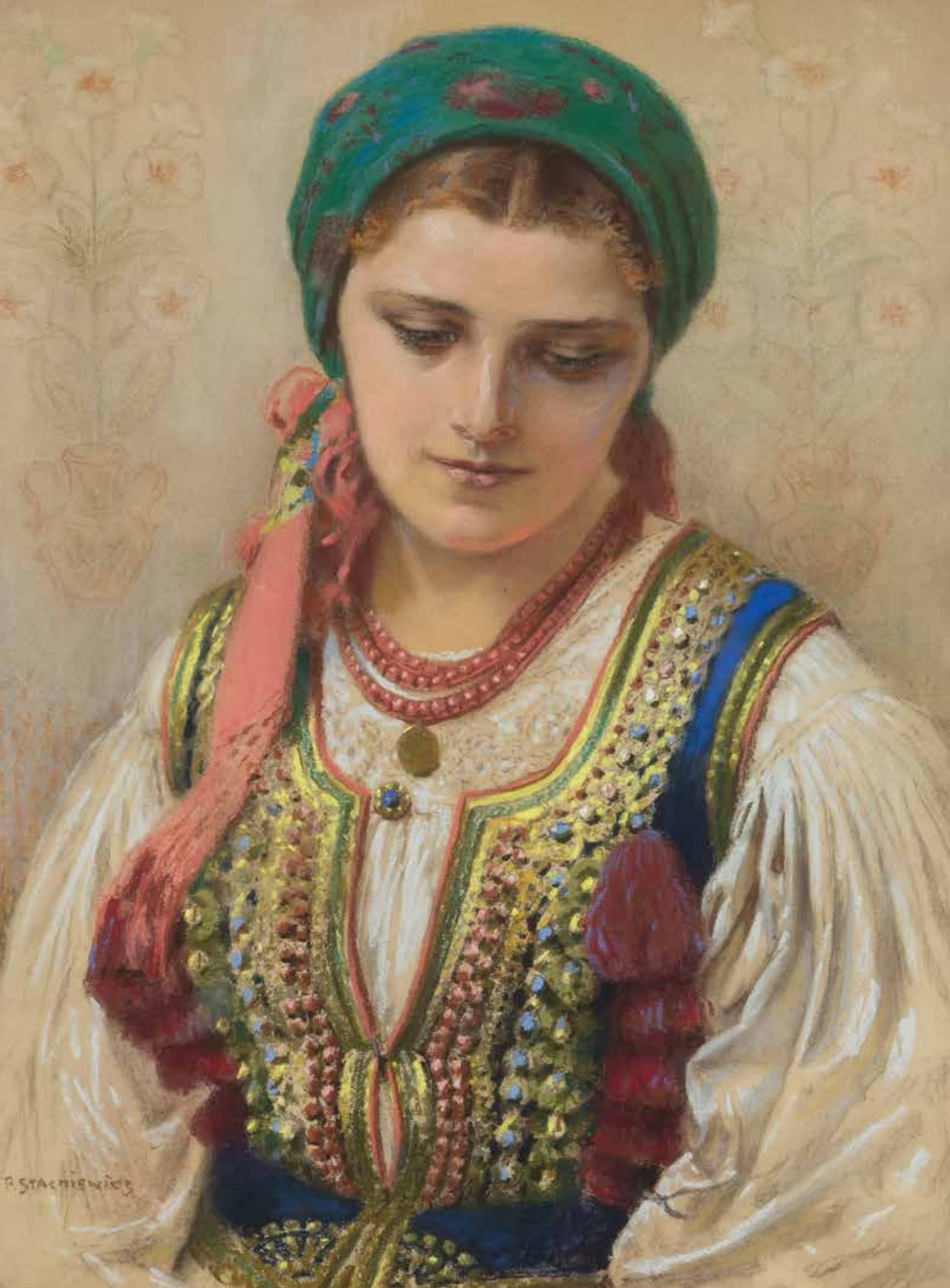
(1842 Twierdza Modlin k. Nowego Dworu Mazowieckiego – 1905 Staroźreby k. Płocka)

Pejzaż wiejski, 1899 r.

olej, płótno, 67 × 93 cm,
sygn. i dat. śr. d.: W.Bończa.
Rutkowski 1899

cena wywoławcza: 12 000 zł
estymacja: 15 000 – 20 000 zł

Studia malarskie odbył za granicą, niestety nie wiadomo w jakich dokładnie uczelniach artysta się kształcił. Po studiach powrócił do kraju i zamieszkał niedaleko Grójca. Wystawiał w Salonie Artystycznym w Warszawie, gdzie również był związany z tamtejszą bohemą artystyczną. Artysta w swej twórczości przede wszystkim malował sceny rodzajowe, utrzymane w konwencji realizmu, przedstawiające życie polskiej wsi. Niemalże na każdej pracy malarz uwieczniał ludzi podczas pracy oraz zabudowania wiejskich chat, wkomponowane w nastrojowe tło krajobrazów, w różnych porach roku. W jego obrazach „swojskość stanowiła znamioną cechę jego talentu, który nad wszystko ukochał wioskę i lud bratni” (Biesiada Literacka, 1905, nr 36, s. 199). Obecnie dzieła artysty znajdują się m.in. w zbiorach Muzeów Narodowych w Warszawie, Poznaniu, Krakowie, a także we Włocławku.

ZLECENIE LICYTACJI

AUKCJA MALARSTWA POLSKIEGO WARSZAWA, 14 CZERWCA 2023 R., GODZ. 19

Szanowni Klienci, zachęcamy do składania pisemnych ofert w celu wzięcia udziału w aukcji. Możliwa jest także licytacja telefoniczna. Prosimy czytelnie wypełnić kartę zlecenia i dostarczyć ją (osobiście, pocztą lub e-mailem: warszawa@sda.pl, aleksandra.pawlikowska@sda.pl) do siedziby SDA nie później niż do godziny 12 w dniu aukcji. Płatność za wylicytowane prace można uregulować gotówką lub kartą w galerii oraz przelewem: Santander Bank Polska SA: 67 1090 1883 0000 0001 0367 9559

Imię i nazwisko _____

Dokładny adres _____

Telefon, fax, e-mail _____

NIP (dla firm) _____ PESEL _____

Nr dowodu osobistego _____

Przed przyjęciem zlecenia licytacji pracownik Domu Aukcyjnego ma prawo prosić o podanie pełnych danych osobowych oraz o dokument potwierdzający tożsamość osoby rejestrowanej (dowód osobisty, paszport, prawo jazdy; w przypadku zleceń przesyłanych e-mailem lub pocztą: w formie kserokopii lub skanu takiego dokumentu).

Proszę o licytację następujących pozycji:

Nr pozycji w katalogu	Autor, tytuł	Maksymalna oferowana kwota lub licytacja telefoniczna

Zlecenie licytacji z limitem

SDA będzie reprezentował w licytacji Nabywcę do podanej kwoty, gwarantując jednocześnie nabycie obiektu za najniższą możliwą kwotę.
Zgadzam się na jedno postąpienie w górę w przypadku wystąpienia innego zlecenia o tej samej wysokości: Tak Nie

Zlecenie telefoniczne

W przypadku zlecenia licytacji telefonicznej prosimy o podanie numeru telefonu aktualnego w czasie aukcji. Pracownicy SDA potęcą się z Państwem chwilę przed rozpoczęciem licytacji wybranych obiektów. Dom Aukcyjny nie ponosi odpowiedzialności za brak możliwości wzięcia udziału w licytacji telefonicznej w przypadku problemów z uzyskaniem połączenia z podanym numerem.

Numer Państwa telefonu do licytacji _____

Ja niżej podpisany/a oświadczam, że:

- 1) zapoznałem/-am się i akceptuję Regulamin Sprzedaży Aukcyjnej Sopockiego Domu Aukcyjnego opublikowany w katalogu aukcyjnym,
- 2) zobowiązuję się do zrealizowania zawartych transakcji zgodnie z niniejszym Regulaminem, w tym do zapłacenia wylicytowanej kwoty powiększonej o opłatę aukcyjną oraz innych opłat, zgodnie z oznaczeniami w katalogu, w szczególności w przypadkach przewidzianych przepisami ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnych egzemplarzy utworu (tzw. *droit de suite*) w terminie 14 dni od daty aukcji,
- 3) wszelkie dane zawarte w niniejszym formularzu są prawdziwe i zgodne z moją najlepszą wiedzą. W przypadku zatajenia lub podania nieprawdziwych danych Sopocki Dom Aukcyjny nie ponosi odpowiedzialności,
- 4) zapoznałem/-am się z Polityką prywatności obowiązującą w Sopockim Domu Aukcyjnym, w tym z informacjami określającymi w jakim zakresie i celu Sopocki Dom Aukcyjny jest uprawniony do przetwarzania moich danych osobowych, komu mogą być one udostępnione, jaka jest podstawa przetwarzania oraz jakie prawa w związku z tym mi przysługują.

Imię i nazwisko

data, podpis

- 5) wyrażam zgodę na przetwarzanie przez Sopocki Dom Aukcyjny moich danych osobowych w celach marketingowych takich jak otrzymywanie informacji o ofertach i wydarzeniach organizowanych przez Sopocki Dom Aukcyjny, w tym na przesyłanie katalogów wydawanych przez Sopocki Dom Aukcyjny.

Imię i nazwisko

data, podpis

REGULAMIN SPRZEDAŻY AUKCYJNEJ

I POSTANOWIENIA WSTĘPNE

Niniejszy Regulamin określa zasady przeprowadzenia oraz uczestnictwa w Aukcji, której przedmiotem są dzieła sztuki oraz inne obiekty kolekcjonerskie, powierzone Sopockiemu Domowi Aukcyjnemu Sp. z o.o. w celu ich sprzedaży.

II DEFINICJE

Dom Aukcyjny – Sopocki Dom Aukcyjny Sp. z o.o. z siedzibą w Sopocie przy ul. Bohaterów Monte Cassino 43, zarejestrowany w rejestrze przedsiębiorców pod numerem 538348.

Obiekt – dzieło sztuki lub inny obiekt kolekcjonerski będący przedmiotem sprzedaży.

Sprzedający – osoba zgłaszająca Obiekt do sprzedaży.

Uczestnik/Licytujący – osoba zarejestrowana, biorąca udział w Aukcji.
Nabywca – Uczestnik Aukcji, który w trakcie licytacji Obiektu, złoży najwyższą ofertę przyjętą przez Aukcjонера, w wyniku czego pomiędzy nim a Domem Aukcyjnym zawarte zostaje umowa sprzedaży lub warunkowa umowa sprzedaży.

Aukcjoner – osoba wyznaczona przez Sopocki Dom Aukcyjny do prowadzenia Aukcji.

Aukcja – zorganizowana forma sprzedaży lub zakupu, polegająca na składaniu Domowi Aukcyjnemu na zasadach i warunkach określonych w niniejszym Regulaminie konkurencyjnych ofert nabycia poszczególnych Obiektów przez Licytujących, w której zwycięski Nabywca jest zobowiązany do zawarcia umowy sprzedaży lub warunkowej umowy sprzedaży.
Katalog – przygotowany przez Dom Aukcyjny dokument zawierający opisy Obiektów wystawionych na sprzedaż na Aukcji.

Stan Obiektu – przedstawiony przez Dom Aukcyjny opis Obiektu, z zastrzeżeniem, że nie prezentuje on pełnego stanu zachowania danego Obiektu. Brak takiej informacji nie jest równoznaczny z tym, że Obiekt jest wolny od wad i uszkodzeń. Jeśli Obiekt sprzedawany jest w ramie, Dom Aukcyjny nie ponosi odpowiedzialności za jej stan.

Wystawa przedaukcyjna – wystawa Obiektów bezpłatnie dostępna dla oglądających, w galeriach przygotowujących daną Aukcję.

Cena wywoławcza – kwota, od której rozpoczyna się licytacja Obiektu.
Estymacja – wartość szacunkowa Obiektu podana na postawie aktualnych rynkowych notowań przedmiotów analogicznych do licytowanego. Licytacja zakończona w przedziale Estymacji lub powyżej jej górnej granicy jest transakcją ostateczną i skutkuje zawarciem prawnie wiążącej umowy sprzedaży pomiędzy Domem Aukcyjnym a Licytującym. W ramach Estymacji nie są zawarte Opłaty aukcyjne i opłaty dodatkowe.

Opłata aukcyjna – opłata w wysokości 20% doliczana do kwoty, na której zakończyła się licytacja Obiektu, stanowiąca wynagrodzenie Domu Aukcyjnego z tytułu przeprowadzonej Aukcji. Jest częścią końcowej ceny Obiektu. Opłata aukcyjna obowiązuje również w sprzedaży poaukcyjnej, w przypadku kiedy Obiekt nie został sprzedany w ramach Aukcji. Kwota wylicytowana wraz z Opłatą aukcyjną zawiera podatek od towarów i usług VAT (VAT marża).

Cena zakupu – całkowita cena do zapłaty (cena przybita młotkiem wraz z Opłatą aukcyjną i opłatami dodatkowymi, w tym opłatą z tytułu droit de suite).

Cena gwarancyjna – minimalna cena, za którą wylicytowany Obiekt może zostać sprzedany. Jest ceną poufną uzgodnioną między Domem Aukcyjnym i Sprzedającym. Jeżeli podczas licytacji nie zostanie ona osiągnięta, zakończenie licytacji skutkuje zawarciem Umowy sprzedaży warunkowej, co ogłasza prowadzący Aukcję po uderzeniu młotkiem.

Umowa sprzedaży warunkowej – w wypadku gdy kwota wylicytowana jest niższa niż Cena gwarancyjna, umowa z Kupującym, który zaferował najwyższą cenę, jest zawierana warunkowo. Prowadzący Aukcję informuje o tym po przybiciu młotkiem. Transakcja dochodzi do skutku, jeżeli Sprzedający zgodzi się na sprzedaż Obiektu po cenie niższej niż gwarancyjna lub też Kupujący podwyższy ofertę do Ceny gwarancyjnej. W przeciwnym wypadku transakcja warunkowa nie dochodzi do skutku, a Obiekt może zostać wystawiony do sprzedaży poaukcyjnej.

Legenda – poniższa legenda wyjaśnia symbole, które można znaleźć w Katalogu:

◊ przedmioty wytworzone w całości lub zawierające elementy wytworzone z roślin lub zwierząt określanych jako chronione lub zagrożone,
◊ Obiekty z pozwoleniem na wywóz,

● Obiekty, do których doliczana jest opłata wynikająca z tzw. *droit de suite*, tj. prawa twórcy i jego spadkobierców do otrzymywania wynagrodzenia z tytułu dokonanych zawodowo odsprzedaży oryginalnych egzemplarzy dzieł.

III SPRZEDAŻ AUKCYJNA

1. OBIEKTY PRZEZNACZONE DO LICYTACJI

Wszystkie Obiekty zaprezentowane w Katalogu aukcyjnym przeznaczone są do sprzedaży na warunkach określonych w niniejszym Regulaminie. W każdym przypadku zmiana warunków może nastąpić poprzez stosowny aneks do Katalogu bądź ogłoszenie podane do wiadomości przez Aukcjонера przed rozpoczęciem Aukcji na sali aukcyjnej.

Przedmiotem Aukcji są Obiekty oddane do sprzedaży komisowej przez Sprzedających (Dom Aukcyjny występuje tu jako zastępca pośredni działający w imieniu własnym, lecz na rachunek komitenta uprawnionego do rozporządzenia Obiektem) lub stanowiące własność Domu Aukcyjnego. Zgodnie z oświadczeniem Sprzedającego wystawione na Aukcję Obiekty stanowią jego własność, bądź też Sprzedający ma prawo do rozporządzania nimi. Ponadto Obiekty te nie są objęte jakimkolwiek postępowaniem sądowym i skarbowym, są wolne od zajęcia i zastawu oraz innych ograniczonych praw rzeczowych, a także jakichkolwiek roszczeń osób trzecich.

Każdy Obiekt katalogowy objęty jest profesjonalną wyceną oraz szczegółowym opisem katalogowym przygotowanym przez Dom Aukcyjny. Wykonywane są one w najlepszej wierze z wykorzystaniem doświadczenia i fachowej wiedzy jego pracowników oraz współpracujących ekspertów. Mimo uwagi poświęcanej każdemu z Obiektów w procesie opracowywania, dokumentacji pochodzenia, historii wystaw i bibliografii przedstawione informacje mogą być niewyczerpujące, a w niektórych przypadkach pewne fakty odnoszące się do kolejnych właścicieli, ekspozycji oraz publikacji, w ramach których Obiekt był prezentowany, mogą być nieujawnione. Aukcjoner ma prawo do dowolnego rozdzielania lub łączenia Obiektów oraz do ich wycofania z Aukcji bez podania przyczyn, także w trakcie jej trwania.

Aukcja jest prowadzona w języku polskim i zgodnie z prawem obowiązującym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej przez Aukcjонера wskazanego przez Dom Aukcyjny. Ceny na Aukcji są podawane w polskich złotych.

2. AUKCJA

A. Rejestracja na Aukcję

/// LICYTACJA OSOBISTA

Warunkiem udziału w Aukcji jest zaakceptowanie przez Licytującego treści zawartych w niniejszym Regulaminie w całości i bez jakichkolwiek zastrzeżeń.

Wszyscy Licytujący muszą zarejestrować się przed Aukcją, dostarczyć wymagane informacje przewidziane w formularzu rejestracji (imię i nazwisko Licytującego, adres email, numer telefonu, adres do rozliczeń i korespondencji, numer dokumentu tożsamości), okazać dokument potwierdzający tożsamość (dowód osobisty lub paszport) oraz odebrać tabliczkę z numerem licytacyjnym. W przypadku powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do tożsamości Licytującego lub możliwości zawarcia przez niego ważnej umowy sprzedaży, Dom Aukcyjny ma prawo poprosić Licytującego (np. w celu sprawdzenia jego wyślacalności, poświadczenia jego tożsamości lub w celu uniknięcia fałszerstwa) o przedstawienie dodatkowych dokumentów, pozyskać dane o Licytującym od osób trzecich lub określić sumę wadium, jaką powinien uiścić Licytujący celem zabezpieczenia. Dane osobowe Licytującego są informacjami poufnymi i pozostają do wyłącznej wiadomości Domu Aukcyjnego.

Dom Aukcyjny może odmówić dopuszczenia niektórych osób do udziału w Aukcji lub sprzedaży poaukcyjnej, jeżeli zachodzi niewyjaśniona

wątpliwość co do ich tożsamości, możliwości zawarcia przez nich ważnej umowy sprzedaży, zachodzi podejrzeniemożliwości popełnienia czynu zabronionego lub dana osoba swoim zachowaniem może zakłócać prawidłowy przebieg Aukcji.

/// ZLECENIE LICYTACJI Z LIMITEM I LICYTACJA TELEFONICZNA

Dla wygody Licytujących, którzy nie mogą uczestniczyć w Aukcji osobiście, Dom Aukcyjny realizuje pisemne zlecenie licytacji z limitem oraz zlecenia licytacji telefonicznej. W takim przypadku nieobecni Licytujący powinni wypełnić formularz „zlecenia licytacji”, który można znaleźć w Katalogu, na stronie internetowej Domu Aukcyjnego lub otrzymać w galeriach Domu Aukcyjnego.

W przypadku, gdy Licytujący zdecyduje się złożyć zlecenie licytacji z limitem, wskazuje on pozycje, które mają być w jego imieniu licytowane wraz z maksymalną oferowaną kwotą. Kwoty wskazane przez Licytującego w zleceniu licytacji nie zawierają opłaty aukcyjnej i opłat dodatkowych, powinny być wyrażone w polskich złotych oraz być zgodne z tabelą postąpień. Jeżeli podana kwota nie jest zgodna z kwotami w tabeli postąpień, zostanie ona obniżona. Aukcjoner nie zaakceptuje zlecenia licytacji, w którym nie ma wskazanej maksymalnej kwoty, do której Dom Aukcyjny może zrealizować zlecenie.

Dom Aukcyjny dołoży starań, aby Licytujący zakupił wybrany Obiekt w możliwie jak najniższej cenie, nie niższej jednak niż Cena gwarancyjna. Jeśli limit podany przez Licytującego jest niższy niż Cena gwarancyjna, a stanowi jednocześnie najwyższą ofertę, wówczas dochodzi do transakcji warunkowej. W przypadku dwóch lub większej liczby zleceń z takim samym limitem decyduje kolejność zgłoszeń.

W przypadku gdy Licytujący zdecyduje się złożyć zlecenie licytacji telefonicznej wskazuje on pozycje z Katalogu Aukcji, które mają być licytowane z nim telefonicznie wraz z numerem lub numerami telefonu, na który będą dzwonić pracownicy Domu Aukcyjnego podczas Aukcji.

Wszystkie zlecenia licytacji z limitem oraz licytacji telefonicznej wraz z fotokopią dokumentu tożsamości umożliwiającym weryfikację danych osobowych powinny być przesłane (pocztą, faxem lub e-mailem) albo dostarczone osobiście do galerii Domu Aukcyjnego przynajmniej 24 godziny przed rozpoczęciem Aukcji. Dostarczone później zlecenia mogą nie być zrealizowane.

Licytacja telefoniczna może być nagrywana, a złożenie zlecenia jest równoznaczne z wyrażeniem zgody na nagrywanie rozmowy telefonicznej. Na wypadek trudności z połączeniem telefonicznym Licytujący może określić na zleceniu limit, do którego pracownik Domu aukcyjnego będzie licytować pomimo braku połączenia. Jeśli żaden limit nie jest określony na zleceniu, pracownik Domu Aukcyjnego uznaje w takim wypadku, że klient oferuje przynajmniej Cenę wywoławczą.

Usługa licytacji na podstawie zlecenia licytacji nie podlega dodatkowej opłacie. Dom Aukcyjny zobowiązuje się dochować należytej staranności w realizacji zleceń, nie ponosi jednak odpowiedzialności za niezrealizowanie takiej oferty, chyba że wina za brak realizacji zlecenia leży wyłącznie po stronie Domu Aukcyjnego.

/// LICYTACJA ONLINE

Osoby zainteresowane licytacją online za pośrednictwem platformy licytacyjnej Domu Aukcyjnego (live.sda.pl) oraz aplikacji mobilnej muszą zarejestrować się za pomocą strony live.sda.pl podając swoje imię i nazwisko, adres email, numer telefonu, adres do rozliczeń i korespondencji oraz dane karty kredytowej (potrzebne do weryfikacji tożsamości i obsługi płatności). Dodatkowo fotokopia dokumentu tożsamości umożliwiającego weryfikację danych osobowych powinna zostać przesłana e-mailem albo dostarczona osobiście do galerii Domu Aukcyjnego przynajmniej 24 godziny przed rozpoczęciem Aukcji. Po pozytywnej weryfikacji przez pracownika Domu Aukcyjnego Licytujący może uczestniczyć za pośrednictwem Internetu na bieżąco w licytacji Obiektów aukcyjnych na tych samych zasadach jak podczas licytacji osobistej.

/// ODPOWIEDZIALNOŚĆ LICYTUJĄCEGO

Podczas licytacji, zarówno osobistej, online, telefonicznej, jak i poprzez złożenie zlecenia licytacji z limitem, Licytujący bierze osobistą odpowiedzialność za zapłatę za wylicytowane Obiekty, chyba że przed rozpoczęciem Aukcji zostało wyraźnie uzgodnione na piśmie (pod rygorem nieważności) z Sopockim Domem Aukcyjnym, że oferent jest pełnomocnikiem zidentyfikowanej osoby trzeciej zaakceptowanej przez Sopocki Dom Aukcyjny.

B. Przebieg Aukcji

/// PRZYJMOWANIE OFERT OD LICYTUJĄCYCH

Licytację rozpoczyna i prowadzi Aukcjoner. Wyczytuje on Obiekty, decyduje o kolejnych postąpieniach, wskazuje Licytujących, ogłasza zakończenie licytacji oraz wskazuje zwycięzcę. Licytujący mają prawo podczas licytacji składać swoje oferty. Zakończenie Aukcji Obiektu następuje w momencie uderzenia młotkiem przez Aukcjонера i jest równoznaczne z zawarciem umowy sprzedaży lub Umowy sprzedaży warunkowej pomiędzy Domem Aukcyjnym a Licytującym, który zaferował najwyższą cenę przyjętą przez Aukcjонера.

W przypadku powstania błędu albo zaistnienia sporu co do wyniku Aukcji, Aukcjoner może ponownie zaferować Obiekt do sprzedaży (również bezpośrednio po uderzeniu młotkiem). W takiej sytuacji Aukcjoner może także podjąć wszelkie inne działania, które uzna za racjonalne i stosowne do zaistniałych okoliczności. Jeżeli jakkolwiek spór dotyczący wyniku licytacji powstanie po Aukcji, wynik sprzedaży w ramach Aukcji uznaje się za ostateczny.

Dom Aukcyjny zastrzega sobie prawo do licytowania jedynie wcześniej zgłoszonych przez uczestników Aukcji Obiektów. W takiej sytuacji numery Obiektów powinny być przed Aukcją zgłaszane obsłudze Domu Aukcyjnego.

Dom Aukcyjny może utrwać przebieg Aukcji za pomocą urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk.

/// CENY GWARANCYJNE

Niektóre Obiekty na Aukcji mogą być oferowane z zastrzeżeniem Ceny gwarancyjnej. W celu osiągnięcia Ceny gwarancyjnej Obiektu Aukcjoner i pracownicy Sopockiego Domu Aukcyjnego mogą składać w trakcie licytacji oferty w imieniu Sprzedawcy, bez wskazania, że czynią to w jego imieniu. Może to następować przez składanie następujących po sobie ofert licytacyjnych, bądź też ofert w odpowiedzi na oferty składane przez innych Licytujących. Jeżeli nie ma żadnych ofert na dany Obiekt Aukcjoner może uznać przedmiot za niesprzedany.

/// LICYTACJA W JĘZYKU ANGLISKIM

Na specjalne życzenie Licytującego niektóre spośród licytacji mogą być równoległe prowadzone w języku angielskim. Prośby takie powinny być składane najpóźniej godzinę przed Aukcją wraz z informacją których Obiektów dotyczą.

/// TABELA POSTĄPIEŃ

Licytacja rozpoczyna się od Ceny wywoławczej. Aukcjoner kolejne postąpienia podaje według poniższej tabeli. W zależności od przebiegu Aukcji może on wedle własnego uznania zdecydować o innej wysokości postąpienia.

cena	postąpienia
0 – 1 000	50
1 000 – 2 000	100
2 000 – 5 000	200
5 000 – 10 000	500
10 000 – 30 000	1 000
30 000 – 100 000	2 000
100 000 – 200 000	5 000
200 000 – 500 000	10 000
500 000 – 1 000 000	20 000
Powyżej 1 000 000	50 000

/// SPRZEDAŻ POAUKCYJNA

Niektóre Obiekty niesprzedane na Aukcji wystawione są do sprzedaży poaukcyjnej. W cenie sprzedaży Obiektów oferowanych poaukcyjnie zawarta jest także Opłata aukcyjna i inne opłaty dodatkowe. Procedura sprzedaży poaukcyjnej podlega przepisom niniejszego Regulaminu, stosowanym odpowiednio.

3. PŁATNOŚCI

A. Czas i formy płatności

Licytujący, który w wyniku przyjęcia jego Oferty przez Aukcjонера zawarł z Domem Aukcyjnym umowę sprzedaży, jest zobowiązany do zapłaty

ceny powiększonej o Oplatę aukcyjną i ewentualnie opłaty dodatkowe za zakupione Obiekty w terminie 14 dni od dnia Aukcji. Ww. obowiązek jest niezależny od uzyskania pozwolenia na eksport czy otrzymania innych pozwoleń. W sytuacji zawarcia j Umowy sprzedaży warunkowej termin ten biegnie od chwili poinformowania Nabywcy przez Dom Aukcyjny o zaakceptowaniu jego oferty przez Sprzedającego.

Dom Aukcyjny jest uprawniony do naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności.

Dom Aukcyjny przyjmuje następujące formy płatności: gotówka, karta płatnicza (Dom Aukcyjny akceptuje płatności kartami Master Card i VISA) oraz przelew na rachunek bankowy (na konto galerii organizującej Aukcję).

B. Opłata aukcyjna i opłata droit de suite

Do kwoty wylicytowanej doliczana jest Opłata aukcyjna oraz opłaty dodatkowe wynikające z oznaczeń katalogowych Obiektu. Opłata aukcyjna stanowi część końcowej ceny Obiektu i wynosi 20%. Obowiązuje ona również w sprzedaży poaukcyjnej. Do opłat dodatkowych zalicza się głównie opłatę z tytułu tzw. droit de suite, tj. prawa twórcy i jego spadkobierców do otrzymywania wynagrodzenia z tytułu dokonanych zawodowo odsprzedaży oryginalnych egzemplarzy dzieł. Opłata będzie obliczana, gdy kwota wylicytowana przekroczy równowartość 100 euro. Powyżej tej kwoty opłata będzie sumą stawek: 5% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale do równowartości 50 000 euro oraz 3% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 50 000,01 euro do równowartości 200 000 euro oraz 1% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 200 000,01 euro do równowartości 350 000 euro, oraz 0,5% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 350 000,01 euro do równowartości 500 000 euro oraz 0,25% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale przekraczającym równowartość 500 000 euro, jednak w kwocie nie wyższej niż równowartość 12 500 euro. Opłata ta ustalana jest przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez NBP w dniu poprzedzającym dzień Aukcji lub – w przypadku odbicia aukcji w w dniu przypadającym po dniu, w którym nie są publikowane średnie kursy walut NBP – przy zastosowaniu ostatniego średniego kurus euro opublikowanego przez NBP przed dniem aukcji.

C. Przeniesienie prawa własności Obiektu

Własność zakupionego Obiektu nie przejdzie na Nabywcę, dopóki Dom Aukcyjny nie otrzyma pełnej Ceny zakupu za Obiekt, w tym Opłaty aukcyjnej. Dom Aukcyjny nie jest zobowiązany do przekazania posiadania ani dzierżenia Obiektu Nabywcy do chwili przeniesienia na niego własności Obiektu. Wcześniejsze przekazanie Obiektu Nabywcy nie jest równoznaczne z przeniesieniem prawa własności Obiektu na niego ani zwolnieniem z obowiązku zapłaty Ceny zakupu.

D. Płatność w innych walutach

Wszystkie płatności są przyjmowane w polskich złotych. Na specjalne życzenie Licytującego i po wcześniejszym uzgodnieniu, w tym kursu wymiany walut, Dom Aukcyjny dopuszcza możliwość dokonania płatności w euro lub dolarach amerykańskich. Wartość transakcji opłacanej w innej walucie niż polski złoty będzie powiększona o opłatę manipulacyjną w wysokości 1% Ceny zakupu.

4. ODBIÓR ZAKUPU

A. Odbiory w Galeriach Sopockiego Domu Aukcyjnego

Odbiór wylicytowanych Obiektów jest możliwy po dokonaniu wpłaty pełnej Ceny zakupu oraz uregulowaniu innych płatności wobec Domu Aukcyjnego. Gdy tylko wszystkie wymagania zostaną spełnione, Nabywca powinien skontaktować się z galerią Domu Aukcyjnego organizującą Aukcję, aby umówić się na odbiór Obiektu.

Przed przekazaniem Obiektu Nabywcy lub jego przedstawicielowi, Dom Aukcyjny będzie wymagał okazania dowodu potwierdzającego tożsamość. Przedstawiciel dodatkowo powinien posiadać pisemne, pod rygorem nieważności, upoważnienie od Nabywcy.

Nabywca powinien odebrać zakupiony Obiekt w terminie 30 dni od daty Aukcji. Po tym terminie Dom Aukcyjny może przestać wylicytowane Obiekty do magazynu zewnętrznego, a Nabywca obciążony zostanie kosztami transportu oraz magazynowania. Wielkość opłat będzie uzależniona od operatora magazynu oraz rodzaju i wielkości

Obiektów. Zaakceptowanie niniejszego Regulaminu równoznaczne jest z zaakceptowaniem regulaminów lub ogólnych warunków świadczenia usług podmiotu odpowiedzialnego za transport i magazynowanie.

Po upływie 30 dni od daty Aukcji na Nabywcę przechodzi ryzyko utraty i uszkodzenia nieodebranego Obiektu, a także ciężary związane z Obiektem, w tym koszty jego ubezpieczenia. Dom Aukcyjny odpowiada względem Nabywcy za szkody z tytułu straty lub uszkodzenia Obiektu jedynie do wysokości Ceny zakupu Obiektu.

B. Transport

Dla wygody Nabywcy Dom Aukcyjny może zaoferować podstawowe opakowanie Obiektu umożliwiające odbiór osobisty.

Na wyraźne życzenie Nabywcy Dom Aukcyjny może pomóc w kontakcie z wyspecjalizowaną firmą zajmującą się pakowaniem i wysyłką dzieł sztuki. Każde takie zlecenie odbywa się na odpowiedzialność Nabywcy i Dom Aukcyjny nie bierze odpowiedzialności za nieprawidłowe wykonanie usług przez przewoźników bądź inne osoby trzecie.

Jeżeli klient sam wybierze firmę transportową, jej przedstawiciel powinien skontaktować się telefonicznie z galerią Domu Aukcyjnego organizującą Aukcję, przynajmniej 24 godziny przed planowanym odbiorem Obiektu.

C. Pozwolenie na wywóz i dokumenty wywozowe

W wypadku niektórych Obiektów przepisy prawa wymagają dodatkowych pozwoleń na wywóz poza granice kraju. Kwestię tę reguluje ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. nr 162 poz. 1568, z późn. zm.), zgodnie z którą wywóz określonych obiektów poza granice kraju wymaga zgody odpowiednich władz; w szczególności dotyczy to obrazów starszych niż 50 lat o wartości powyżej 40 000 złotych. Nabywca jest zobowiązany do przestrzegania przepisów w tym zakresie, a niemożliwość uzyskania odpowiednich dokumentów lub opóźnienie w ich uzyskaniu nie uzasadniają odstąpienia od sprzedaży ani opóźnienia w uiszczeniu pełnej Ceny zakupu za obiekt.

D. Zagrożone gatunki

Przedmioty wykonane z materiału roślinnego lub zwierzęcego albo zawierające m.in. koralowiec, skórę krokodyla, kość słoniową, kość wielorybia, róg nosorożca, skorupę żółwia, niezależnie od wieku, procentowej zawartości, mogą wymagać dodatkowych pozwoleń lub certyfikatów przed wywozem. Uzyskanie dokumentów umożliwiających eksport nie jest równoznaczne z możliwością importu do innego państwa. Nabywca jest zobowiązany do przestrzegania przepisów w tym zakresie, a niemożliwość uzyskania odpowiednich dokumentów lub opóźnienie w ich uzyskaniu nie uzasadniają odstąpienia od sprzedaży ani opóźnienia w uiszczeniu pełnej Ceny zakupu za Obiekt. Obiektu tego typu zostały oznaczone symbolem „**●**” opisanym w Legendzie. Dom Aukcyjny nie ponosi odpowiedzialności za błędy lub uchybienia w oznaczeniu przedmiotów zawierających elementy wytworzone z chronionych lub regulowanych prawem gatunków roślin i zwierząt.

5. BRAK PŁATNOŚCI

W przypadku gdy Nabywca w terminie 14 dni roboczych od daty Aukcji nie uiści całej Ceny zakupu (zawierającej Opłatę aukcyjną i ewentualne Opłaty dodatkowe) Dom Aukcyjny bez uszczerbku dla innych swoich praw może zastosować jeden lub kilka z poniższych środków prawnych:
– przechować Obiekt w galeriach Domu Aukcyjnego lub w innym miejscu na ryzyko i koszt klienta;
– odstąpić od sprzedaży Obiektu, zatrzymując dotychczasowe opłaty na poczet pokrycia szkód;
– odrzucić zlecenie Nabywcy w przyszłości lub zrealizować takie zlecenie pod warunkiem uiszczenia wadium;
– naliczać odsetki maksymalne od dnia wymagalności płatności do dnia zapłaty pełnej Ceny zakupu;
– odsprzedać Obiekt na Aukcji lub prywatnie z Estymacjami i ceną minimalną ustaloną przez Dom Aukcyjny. Jeśli Obiekt na drugiej Aukcji zostanie sprzedany za kwotę niższą niż Cena zakupu, za którą Nabywca wylicytował Obiekt, Nabywca pozostający w zwłoce będzie zobowiązany do pokrycia różnicy wraz z kosztami przeprowadzenia dodatkowej Aukcji;
– wszcząć postępowanie sądowe przeciwko Nabywcy w celu odzyskania zaległości;

– potrącić należności Nabywcy względem Domu Aukcyjnego z wierzytelności wobec tego Nabywcy wynikających z innych transakcji;
– podjąć wszelkie inne działania odpowiednie do zaistniałych okoliczności.

IV INFORMACJE OGÓLNE

1. DANE OSOBOWE

Dom Aukcyjny, w związku ze świadczonymi usługami oraz wymogami prawnymi związanymi z przeprowadzeniem Aukcji może wymagać od Licytujących podania danych osobowych lub w niektórych przypadkach (np. w celu sprawdzenia wypłacalności, poświadczenia tożsamości klienta lub w celu uniknięcia fałszerstwa) pozyskać dane o Licytującym od osób trzecich. Dom Aukcyjny może również wykorzystać dane osobowe dostarczone przez Licytującego, za jego zgodą, w celach marketingowych, dostarczając materiały o Obiektach, usługach bądź wydarzeniach organizowanych przez Dom Aukcyjny.

W zakresie przetwarzania danych osobowych, zastosowanie znajdują postanowienia klauzuli informacyjnej dostępnej pod adresem: sda.pl. Poprzez akceptację niniejszego Regulaminu Licytujący potwierdza, że zapoznał się z ww. klauzulą i nie wnosi do niej uwag.

2. OGRANICZENIA ODPOWIEDZIALNOŚCI

Dom Aukcyjny wyłącza wszelkie gwarancje inne niż zawarte w niniejszym Regulaminie w najszerszym zakresie dopuszczonym prawem.

Całkowita odpowiedzialność Domu Aukcyjnego jest ograniczona wyłącznie do Ceny zakupu zapłaconej przez Nabywcę. Dom Aukcyjny nie bierze odpowiedzialności wobec Nabywcy za szkody przewyższające Cenę zakupu, niezależnie czy taka szkoda jest charakteryzowana jako bezpośrednia, pośrednia, szczególna, przypadkowa czy następcza. Dom Aukcyjny nie jest zobowiązany do zapłaty odsetek od Ceny zakupu.

Dom Aukcyjny nie jest odpowiedzialny za przejęzyczenia lub pomyłki pisemne w informacjach podanych klientom oraz nie ponosi odpowiedzialności wobec żadnego Licytującego za błędy w trakcie prowadzonej Aukcji lub popełnione w innym zakresie związanym ze sprzedażą Obiektu.

Dom Aukcyjny nie wyklucza lub nie ogranicza odpowiedzialności Domu Aukcyjnego wobec Nabywcy, wynikającej z jakiegokolwiek oszustwa bądź świadomego wprowadzenia w błąd lub z winy umyślnej.

3. WARUNKI POTWIERDZENIA AUTENTYCZNOŚCI

Autentyczność Obiektu to w rozumieniu powyższego Regulaminu właściwe podanie autorstwa Obiektu i prawidłowe jego datowanie. Dom Aukcyjny udziela gwarancji autentyczności Obiektów zaprezentowanych w Katalogu na okres 5 lat od daty sprzedaży przez Dom Aukcyjny z poniższymi zastrzeżeniami:

Dom Aukcyjny udziela gwarancji autentyczności Obiektu jedynie bezpośredniemu Nabywcy Obiektu. Powyższa gwarancja nie obejmuje:
a) kolejnych właścicieli Obiektu, włączając w to osoby, które nabyły od bezpośredniego Nabywcy Obiekt odpłatnie, w drodze darowizny lub dziedziczenia;
b) Obiektu, co do którego trwa spór o autorstwo;
c) Obiektu, którego autorstwo jest jedynie domniemane, co w Katalogu i na certyfikacie oznaczone jest następującymi zapisami: brak dat życia po imieniu i nazwisku artysty, nazwisko artysty poprzedzone jedynie inicjałem imienia, znak zapytania w nawiasie lub bez nawiasu („?” lub „(?)”) po nazwisku artysty, przed lub po imieniu i nazwisku artysty określenia: „przypisywany/e/a”, „Attributed” lub skrót „Attrib.”;
d) Obiektu powstałego w bliżej lub szerzej rozumianym kręgu oddziaływania stylu danego artysty, co w katalogu i na certyfikacie oznaczone jest użyciem przed lub po imieniu i nazwisku artysty jednego z następujących określeń: „krąg”, „szkoła” bądź „naśladowca”;
e) Obiektu, którego określenie autorstwa było zgodne z ogólnie przyjętą opinią specjalistów, uczonych i innych ekspertów;
f) Obiektu, w przypadku którego podana w Katalogu roczna data powstania różni się od faktycznej o mniej niż 15 lat;
g) Obiektu, w przypadku którego w datowaniu pojawiło się prawidłowe określenie stulecia, natomiast nieprawidłowe określenie części tego stulecia (połowy lub ćwierci);
h) Obiektów z XX w., XIX w. i starszych, w przypadku których faktycznie stwierdzone datowanie różni się w stosunku do podanego w Katalogu „na korzyść” obiektu, tj. obiekt okazał się starszy, niż było to podane w opisie;

i) Obiektu, którego opis i datowanie zostały uznane za niedokładne przy użyciu metod naukowych lub testów, które nie były ogólnie przyjęte w czasie wydawania Katalogu bądź w tamtym czasie były uznawane za nadmiernie kosztowne lub niewykonalne, albo według wszelkiego prawdopodobieństwa mogłyby spowodować uszkodzenia lub utratę wartości Obiektu.

4. REKLAMACJE

Wszelkie możliwe reklamacje rozpatrywane są zgodnie z przepisami prawa polskiego. Reklamację z tytułu niezgodności towaru z umową Nabywca może zgłosić w ciągu jednego roku od wydania Obiektu. Wobec osób niebędących bezpośrednimi Nabywcami na Aukcji Dom Aukcyjny nie ponosi odpowiedzialności za ukryte wady fizyczne oraz wady prawne zakupionych Obiektów

5. PRAWA AUTORSKIE

Sprzedający nie przekazują wraz z Obiektem prawa autorskiego ani prawa do reprodukowania Obiektu.

Prawa autorskie do wszystkich zdjęć, ilustracji i tekstów związanych z Obiektem, sporządzonych przez lub dla Domu Aukcyjnego, włączając zawartość Katalogów, stanowią własność Domu Aukcyjnego. Nie mogą być one wykorzystane przez Nabywcę ani inne osoby bez uprzedniej pisemnej zgody Domu Aukcyjnego.

6. OBOWIĄZUJĄCE PRZEPISY PRAWA

Niniejszy Regulamin podlega prawu polskiemu i zgodnie z nim będzie interpretowany.

Niniejszy Regulamin stanowi całość uzgodnień pomiędzy Domem Aukcyjnym a Licytującymi oraz zastępuje jakąkolwiek wcześniejszą umowę czy porozumienie (czy to ustną, czy pisemną) pomiędzy Domem Aukcyjnym a Licytującymi dotyczącą materii objętych przedmiotem niniejszego Regulaminie.

Jeżeli jakokolwiek część niniejszego Regulaminu zostanie uznana przez sąd właściwy lub inny upoważniony podmiot za nieważną, podlegającą unieważnieniu, pozbawioną mocy prawnej, nieobowiązującą lub niewykonalną, pozostałe części niniejszego Regulaminu będą nadal uważane za w pełni obowiązujące i wiążące, a Dom Aukcyjny i Licytujący działając w dobrej wierze zastąpią takie postanowienie postanowieniem ważnym i wykonalnym, które będzie najpełniej oddawać ekonomiczny sens pierwotnego zapisu.

Dom Aukcyjny w szczególności zwraca uwagę na przepisy:

– ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. Nr 162 poz. 1568) – wywóz określonych Obiektów poza granice kraju wymaga zgody odpowiednich władz,
– ustawy z dnia 21 listopada 1996 r., o muzeach (Dz.U. z 1997r Nr 5, poz. 24, z późn. zm.) – muzea rejestrowane mają prawo pierwokupu zabytków bezpośrednio na Aukcji za kwotę wylicytowaną powiększoną o Oplatę aukcyjną i ewentualnie o opłaty dodatkowe
– ustawy z dnia 25 maja 2017 r. o restytucji narodowych dóbr kultury (Dz. U. z 2017 r. poz. 1086) – Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego występuje o zwrot wyprowadzonego z naruszeniem prawa z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej narodowego dobra kultury RP
– ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz.U. 2018 poz. 723 z późn. zm.) – Dom Aukcyjny jest zobowiązany do zbierania danych osobowych Nabywców dokonujących transakcji w kwocie powyżej 10 000 euro.

V POSTANOWIENIA KOŃCOWE

1. Niniejszy Regulamin wyczerpuje całość praw i obowiązków pomiędzy stronami w odniesieniu do sprzedaży aukcyjnej i poaukcyjnej Obiektu.
2. Wszelkie zawiadomienia powinny być kierowane na piśmie na adres Domu Aukcyjnego Powiadomienia kierowane do Nabywców będą przesyłane na adres podany w ostatnim piśmie do Domu Aukcyjnego.
3. Jeśli jakiegokolwiek z postanowień Regulaminu okazałoby się nieważne, bezskuteczne lub niemożliwe do zastosowania, pozostałe postanowienia będą nadal obowiązywać. Brak działania lub opóźnienie w wykonywaniu praw wynikających z Regulaminu nie oznacza zrzeczenia się praw lub zwolnienia z obowiązków ani nie uchyla obowiązywalności całości bądź części z postanowień powyższego Regulaminu.

Aleksandra Staniorowska, Equinox, olej,
płótno, 150 x 115 cm, 2023

AUKCJA SZTUKI
XXI
WIEKU

32 AUKCJA SZTUKI XXI WIEKU®
24 CZERWCA 2023
SOPOCKI DOM AUKCYJNY • GALERIA MODERN
UL. BOHATERÓW MONTE CASSINO 43 • SOPOT
AUKCJA KOLEKCYJNERSKA

SOPOCKI
DOM AUKCYJNY
1990

SOPOCKI
DOM AUKCYJNY
1990

aukcja ze zbiorów
kolekcjonera

28 CZERWCA 2023

SOPOCKI DOM AUKCYJNY • WARSZAWA • NOWY ŚWIAT 54/56

Broszka i naszyjnik z bursztynu, proj. Elżbieta Krasieńska

Jan Matejko, *Królowa Bona*, 1871, ołówek, papier, 28 x 18,5 cm; sygn. i dat. p. d.: JM/1871

AUKCJA VARIA[®] (53)

24 CZERWCA 2023

SIEDZIBA SOPOCKIEGO DOMU AUKCYJNEGO
SOPOT, BOH. MONTE CASSINO 43

SOPOCKI
DOM AUKCYJNY
1990

AUKCJA PRAC NA PAPIERZE

5 SIERPNIA 2023

W SIEDZIBIE SOPOCKIEGO DOMU AUKCYJNEGO
GDAŃSK, UL. DŁUGA 2/3

SOPOCKI
DOM AUKCYJNY
1990

Indeks artystów

AUGUSTYNOWICZ ALEKSANDER	23	KŁOSOWSKI KAROL	52	RZEPIŃSKI CZESŁAW	61
BAKAŁOWICZ WŁADYSŁAW	3	KONARSKI J.	14	SAJDAK HENRYK	37
BEKSIŃSKI ZDZISŁAW	67	KORECKI WIKTOR	30, 35	SETKOWICZ ADAM	31
BRATKOWSKI ROMAN	28	KOSSAK JERZY	9, 21, 29	SICHULSKI KAZIMIERZ	13
BREITENWALD ROMAN ANTONI	36	KOSSAK KAROL	33, 39	SIEMIRADZKI HENRYK	2
CHMIELIŃSKI WŁADYSŁAW	45, 47, 48	KOSSAK WOJCIECH	12	SKOCZYŁAS WŁADYSŁAW	19
CHRZANOWSKI ANTONI	43	KRAWCZYK JERZY	51	STACHIEWICZ PIOTR	22
DUDA-GRACZ JERZY	66	KRZYŻAK MIECZYSLAW	60	STASIAK LUDWIK	46
EPSTEIN HENRYK	63	MALCZEWSKI JACEK	1	STRUMIŁŁO ANDRZEJ	69
ERB ERNO	42, 44	MARCZYŃSKI ADAM	71	SZEWCZENKO KONSTANTY	41
FAŁAT JULIAN	5, 15	MOKWA MARIAN	32	TALWIŃSKI IGOR	72
FILIPKIEWICZ STEFAN	24	MONIUSZKO JAN	11	TRZESZCZKOWSKI ANTONI	40
FOGTT ANDRZEJ	70	NAŁĘCZ WŁODZIMIERZ	53	WASIOŁEK JÓZEF	56, 74, 75
GÓRSKI STANISŁAW	27	NIESIOŁOWSKI TYMON	62	WAŚOWICZ WACŁAW	55
GWOZDECKI GUSTAW	17	NOVÁK-ZEMPLIŃSKI ANDRZEJ	10	WODZINOWSKI WINCENTY	38
HOFMAN WLASTIMIL	20, 25, 54	OLBIŃSKI RAFAŁ	68	WYCZÓŁKOWSKI LEON	4
JAHL WŁADYSŁAW	73	ORŁOWSKI ALEKSANDER	6	ZYGMUNTOWICZ IGNACY	34, 58
JAROCKI WŁADYSŁAW	26	PIENIAŻEK JÓZEF	49	ŻELECHOWSKI KASPER	50
JASIŃSKI ZDZISŁAW	8	PIERZYŃSKI EUGENIUSZ	59	ŻURAWSKI STANISŁAW	57
KARPIŃSKI ALFONS	7, 18	ROGUSKI WŁADYSŁAW	16		
KLIMEK LUDWIK	64, 65	RUTKOWSKI-BOŃCZA WŁADYSŁAW	76		

**PRZYJMUJEMY DZIEŁA SZTUKI (W TYM PRACE NA PAPIERZE) I RZEMIOSŁO ARTYSTYCZNE
NA AUKCJE W 2023 R.**

informacje telefonicznie: 22 828 96 98

redakcja i opracowanie katalogu: Ewa Tokarzewska, Aleksandra Pawlikowska

korekta: Iwona Kozicka, Aleksandra Kalina

zdjęcia: Jarosław Nienartowicz, Robert Wancerz

opracowanie graficzne: Jędrzej Łoś, Activa Studio

druk: ArtDruk Zakład Poligraficzny, Kobyłka

SOPOCKI DOM AUKCYJNY W POLSCE:

SOPOT GALERIA SZTUKI DAWNEJ

ul. Boh. Monte Cassino 43
81-768 Sopot
tel. 58 550 16 05
sopot@sda.pl

SOPOT GALERIA MODERN

ul. Boh. Monte Cassino 43
81-768 Sopot
tel. 58 551 22 89
modern@sda.pl

GALERIA GDAŃSK

ul. Długa 2/3
80-827 Gdańsk
tel. 58 301 05 54
gdansk@sda.pl

GALERIA WARSZAWA

ul. Nowy Świat 54/56
00-363 Warszawa
tel. 22 828 96 98
warszawa@sda.pl

GALERIA BYDGOSZCZ

ul. Jagiellońska 47,
85-097 Bydgoszcz
tel. 572 628 354
bydgoszcz@sda.pl